

KUN. DR. JUOZAS PRUNSKIS

AUGŠTYN,
★ ŠIRDIS!

KUN. JUOZAS PRUNSKIS

AUGŠTYN ŠIRDIS

*Kazys Penkus, M. D.
1022 Beau Brummel Drive
Sleepy Hollow, Dundee, Ill. 60118*

IMMACULATA PRESS, PUTNAM, CONNECTICUT

*NIHIL OBSTAT: Stasys Yla, Cen-
sor Deputatus. — IMPRIMATUR:
† Bernardus J. Flanagan, Episcopus
Norvicensis, die 15 Aprilis, 1957.
Immaculata Press, Putnam, Conn.*

ŽANGOS ŽODIS

B damas Kauno Kunig seminarijoje visus vakarus, kada tik nebuvo kokio b tino darbo, pašv sdavau skaitymui švent j gyvenim , surašyt atskirose didesn se knygose — monografijose. J pasišventimas, j ryžtas, j heroiškieji darbai visada man darydavo didel sp d .

Prad jus sakyti pamokslus, teko pasteb ti, kad pavartotus pavyzdžius iš švent j ir kit heroišk asmen gyvenimo žmon s ilgiau atsimena, tie pavyzdžiai daro didel s ir geros takos. Man vis darydavosi gaila, kad tiek daug nuostabi fakt , gili min i lieka daugeliui m s ger j žmoni nežinoma, nes tie dalykai pasilieka surašyti jiems neprieinamo-se knygose. Iš pradži tuos dalykus prad j s pla iau skleisti lietuviškoje periodikoje, v liau svajojau sutelkti atskirus leidinius.

Tos svajon s gal dar ilgai taip ir b t pasilikusios svajon mis, ta iau atsirado lietuvišk spaud , lietuviškas knygas mylintis žmogus, kuris ryžosi l šomis tokius leidinius paremti.

Antanas Gilis

Tas asmuo tai Agniet Gilien , gyvenanti Los Angeles mieste. Jai reiškiau nuoširdži pad k . Šios knygos išleidim ji l šomis par m , ta savo auka religin s kult ros reikalams nor dama pagerbti atminim savo vyro a. a. Antano Gilio, kurio paveiksl ia matome. Skaitytojas išpildys tos m s lietuviškos spaudos r m jos viltis, jeigu velion jos vyr prisimins savo maldoje.

Autorius

1. AR MES ŽINOME, KUR SKUBAME?

AR MES ŽINOME, KUR SKUBAME?

Vienas žymus britas, Huxley, kartą vyko Brit draugijos susirinkim Dublinė. Perv lai pasiek s stot , jis šoko taks ir pasak šoferiui: "Važiuoki skubiai". Automobilis l k gatv mis. Po kiek laiko Huxley paklaus :

— Ar J s žinote, kur mes turime nuvažiuoti?

— Ne, — atsiliep tas, — aš nežinau, bet vis tiek, mes važiuojame labai greitai. —

Iš dalies tai yra vaizdas moderniojo, dabarties gyvenimo. Mes lekiame, skubame kiek išgal dami, ir nežinome kur. Gyvename, o pilnai nežinome gyvenimo prasm s. Dienos lekia, kaip paš lusios, ir mes nepatikriname, kuria kryptimi m s gyvenimas turi eiti. Daug turime skubi darb ir r pesi , o vien pagrindin taip ir užmirštame.

Kart vien ne taip jau didel parapij atvyko kunigas. Pas j atb go moter l su kiek nekontroliuojamu liežuviu ir jam tar :

— J s ia atvykote... Bet aš nesuprantu, kaip J s dr state manyti, kad tiksite šiems visiems septyniems šimtams parapijos žmoni ?!

Kunigui tartum pati Apvaizda greit pakišo atsakym :

— Aš neat jau ši viet patikti 700 žmoni . Aš turiu uždavim patikti tik Vienam — Dievui, ir jei aš patiksiu Jam, visa kita bus gerai.

Tas vienas pagrindinis uždavinys tur t ir mums visiems r p ti. Jeigu mes patiksime Dievui, tada mes tiksimė ir žmon ms, ir patiems sau. Tai yra m s svarbiausias gyvenimo siekimas, kurio neturime išleisti iš aki .

Kart vienoje Londono tavernoje s d jo jaunas advokatas su savo draugais. Jie buvo linksmi, truput l simet . Draugai, žinodami, kaip advokatas puikiai moka pam gdžiot mimik , m j kalbin ti, kad jis vykt bažny i , kur t vakar sak pamoksl kunigas, ir kad jis siži r t j ir pasistengt pagauti jo mimik ir paskiau palinksmint juos pam gdžiodamas.

Advokatas iš jo. Pasitaik , kad kunigas t vakar sak pamoksl tema: "Pasiruoški sutikti Diev ". Kunigas pamoksl sak taip giliai ir iškalbingai, taip pataik tam advokatui šird , kad tai jam padar tvirt tak . Kai jis sugr žo tavern , draugai m j klausti:

— Na, kaip, gerai pagavai t kunig ?

— Ne, brangieji, ne aš j , o jis mane pagavo, — ir advokatas paliko savo draugus, pats pasirinko dvasininko pašaukim tapdamas vienu geresni j pamokslinink .

Ir mes dažniau siklausykim Viešpaties žod pamoksluose, Šv. Rašte, gerosė knygoė. Jis pagaus mus, jis patrauks mus prie gero ir prilaikys ištikimais Viešpa iui. Ta iau neužtenka tik patiems žinoti tikr j keli ir juo sekti, tik patiems b ti ištikimais Viešpa iui. Reikia dar ir kitus stengtis palenkti ger .

Kart vienas pamokslininkas sak pamokslus viename Amerikos mieste. Klausytoj tarpe jis pasteb jo ir jaun , paž stam advokat . Pasibaigus pamokslui kunigas pri jo prie jo ir, dvasinio uolumo kupinas, prabilo:

— Ar J s esate krikš ionis?

— Taip, aš save laikau krikš ionimi, — atsiliep advokatas.

— Ar J s stengiat s ir kitus prie Kristaus pritraukti? — v l paklaus kunigas.

— Ne, ia ne mano, o J s , kunig , dalykas. Mano pašaukimas yra praktikuoti teis , o J s — apaštalaui.

Kunigas atvert Apaštal Darb , vienos Šv. Rašto dalies, aštunt skyri ir papraš advokat paskaityti. Jis paskait mint :

— Tie, kurie buvo išblaškyti svetur, jo visur, skelbdami Žod . —

— Bet tai buvo apaštalai, — tuojau pratar advokatas, pak l s galv .

— Skaityk toliau, skatino kunigas.

Advokatas skait :

— Tie, kurie buvo išblaškyti svetur, išskyrus apaštalus.

Dabar advokatas nebetur j o k besakyti. Taip, ne vien apaštal , ne vien kunig darbas yra traukti žmones prie Dievo. Vis pareiga eiti išganymo keliu ir kiek galima vesti juo kitus.

ESAME DULK IŠ ŽEM S

Žil oje senov je vienas Saksonijos karalius tur jo vykti tolimesn savo valstyb s dal malšinti sukilimo. Kai maištas buvo numalšintas ir sukil liai nugal ti, karalius pastat žvak duryse pilies, kur jis buvo sireng s laikin b stin . Jis uždeg žvak ir praneš , kad vis t sukil li , kurie atsiskays maišto, kurie duos ištikimyb s priesaik , kol dar žvak tebedegs, bus ... pasigail ta. Atleidimui laikas tebuvo paskirtas — kol sudegs žvak .

Ir mes, o Viešpatie, kaip gi dažnai esame buv maišti- ninkai prieš m s K r j ! Ir mums prisimena svarbi tiesa — atleidimo tegalime susilaukti iš m s Dangiškojo Valdovo tik kol dar degs m s gyvyb s žvak . Kai ji užges, gausime tai, ko b sime nusipeln .

Mes esame dulk iš žem s ir d l to žem mus dažnai taip labai traukia. Bet kaipgi nedaug mums ta žem , tas pasaulis gali duoti! *Aleksandras Didysis* buvo užkariav s vis an laik žinom pasaul . Ir vistiek nesijaut laimingas. Jis verk , kad jau nebeliko jam daugiau nieko užkariauti. Pagaliau jis uždeg miest ir mir nusivylimo orgijose. *Hanibalas* buvo

pripild s tris bušelius žiedais nuo jo nugal t , išžudyt , pavergt didik , valdov ir j šeim rank . Ir kaip iš viso to jis mažai tur jo džiaugsmo! Jis mir savo ranka pa m s nuod , svetimoje žem je, nežinomas ir neapverktas. *Cezaris* užkariavo 800 miest . Jis savo drabužius buvo perdaž s krauju miliono savo prieš , kuriuos buvo išžud s. Ir jis žuvo perdurtas durklu savo geriausio draugo, toje pa ioje vietoje, kuri buvo jo triumfo vieta. *Napoleonas*, nesulaikomai žygiav s per Europ , pagaliau mir ištr mime, nugal tas ir belaisvis. Taigi, net tie, kurie buvo gausiai atsiek valdžios, garb s, turto ir pom gi , gal gale pasijuto palik tik paprasta žem s dulk , lašelis j roje.

Jaunas poetas *Joyce Kilmer*; pirmojo Pasaulinio karo pabaigoje žuv s tetur damas tik 26 m. amžiaus, vienu metu raš savo paž stamam kunigui:

— Melskite, kad aš gal iau daugiau Diev myl ti ir kaskart labiau J pajus iau. —

To siekdamas jis net fronte, kai tik nebuvo apkasuose, kasdien eidavo prie šv. Komunijos. Kiekvieno iš m s pareiga siekti, kad Diev daugiau pajustumė ir myl tume.

Kai kart *Gustavas Dor* pieš J zaus veid , jo studij jo viena ponija. Ji steb jo paveiksl . Jos susidom jus, pasitenkinimu švytint veid steb jo dailininkas. Staiga ji atsi gr žo ir tar :

— Dailininke, šitokio Kristaus veido negalima nupiešti, jeigu Jo nemyl tumei...

— Taip, aš J myliu, — atsiliep dailininkas, — ir kai aš J dar labiau myl siu, aš dar geriau J nupiešiu.

M s gyvenimo augš iausias uždavinys — nupiešti Kristaus paveiksl savo širdyje. Ir kuo mes J labiau myl sime, tuo geriau tai pasiseks. Nuolankumo pelenais galvas pasibars ius kaip tik geriausia ugdyti Kristaus meil savyje, kad, kol m s gyvenimo žvak baigs degti, Kristaus paveikslas jau gyvai atsispind t m s sieloje.

PRASMINGAS GYVENIMAS

Didysis ital vyras G. *Mazzini* kart pasak :

— Gyvyb mums buvo Dievo duota tam, kad j panaudotume žmonijos gerovei, kad savo paj gas nukreiptume tobulinim sav j broli , kad savo darbu kuo nors prisid tume prie bendr pastang nešti pasaul daugiau g rio ir atskleisti ties , ko išsisos gentkart s, gal l tai, bet pastoviai siekia. Privalome aukl tis ir aukl ti, tobulintis ir tobul ti. —

Tai persp jimas, kad m s gyvenimas b t prasmingas, kad mes ne sav s jieškotume, bet g rio ir tiesos, kad mes ne tik patys kas dien darytum s geresni, bet ir kitiems pad tume tobulyb s vieškeliais žygiuoti.

Makedonijos karalius *Pilypas* buvo pareigoj s vien iš savo pareig n kiekvien ryt , karaliui keliantis, priminti:

— Karaliau, esi žmogus. Gyvenki atsimindamas, kad reik s mirti. —

Kiekvienas atsiminkime, kad esame žmon s, kiekvienas atsiminkime, kad reik s mirti, ir kiekvienas supraskime, kad m s gyvenimas neturi b ti lyg p dos vandeny, kurios žym s nepalieka. Ne! Pasitraukdami iš pasaulio mes privalome pasiekti bent t pasitenkinim , kad mes nors krisleliu prisid jome, jog pasaul buvo nešta daugiau gero ir kilnumo.

Pasaulyje yra vienas pavojus — pask sti kasdieniuose džiugesiuose ir gyventi tik tuo sotaus gyvenimo pasitenkinimu, kuris yra augš iausias gerai užlaikomo ir šeriamo gyvulio siekimas. Bet žmogus turi neužmiršti savo žmogiškos paskirties, — atminti, kad jis netik turi bum skaniai pasivalgyti, ne tik gyvuliškus instinktus, kuri tenkinimas gali atnešti šio tok laikin smagum , bet turi ir prot , ir vali , kuriuos turi tobulinti, turi siekti pastovi vertybi , krauti dvasios ir sielos kapitalus.

Kart persas Hormisdas aplank puošni j , turting j Rom , buvusi tada pasaulio civilizacijos centru. Kada jis buvo aplank s visus Romos stebuklus, jo paklaus , ar jis ne-

nori pasilikti gyventi tokiam turtingame ir prabangiam mieste. tai išmintingas persas atsak :

— Tiesa, ma iau didingus dalykus. Ta iau pasteb jau, kad ir ia yra karstai. Ir ia žmon s miršta, kaip ir mano t - vyn j. Visa ta prabanga išblykšta prieš mano akis. —

Žmogaus protas siekia toliau negu gyvulio pom giai. Ji-sai jieško pastovi ir amžin vertybi . Tos gi žemiškosios gali mums pasibaigti labai netik tai. Štai k mums istorija sako: Lenkijos karalius *Kazimieras* mir bankete, bekeldamas tau-r prie savo l p . ekijos karalius *Vladislovas* mir tetur da-mas 18 met , kai lauk iš Pranc zijos atvykstant savo sužie-duotin s. *Amanas* mir t pa i dien , kada tur jo b ti la-biausiai pagerbtas; buvo pakartas tose pa iose kartuv se, kurias ruoš Mardochejui. *Holofernui* nukirto galv t dien , kuri jis tar si daugiausiai laim s pasiek s. *Herodas* buvo mirtinai sužeistas t dien , kada auksu išsipuoš s buvo gar-binamas kaip Dievas. Romos *Tarkvinijus* mir strigus gerk-l žuvies kauliui. Senatoriui *Fabijui* mirt priartino su van-deniu išgertas plaukas. Poetas *Anakreonas* mir prarij s sly-vos kauliuk .

Taigi — pasaulio džiaugsmi, laim jimai yra ir netikri, ir nepastov s. Neatsisakydami to, k geriausio žem mums gali duoti, visd lto — svarbiausi d mes kreipkime augš-tesnes vertybes.

IR PRIE TELEVIZIJ NEPRARASKIM AMŽIN J VIZIJ

Pranc zijoje, Nevers ligonin je, gul jo sunkiai sergan-tis ligonis. Blogiausia, kad d l sunki kent jim jisai jau bu-vo visiškai prarad s nor gyventi. Vien dien buvo krit s toki neišpasakyt desperacij , kad net papraš sesel s pa-duoti jam... revolver .

Sesuo vienuol atneš jam, tik ne revolver , o kryži , ir spausdama jam rankas tar :

— Tai ia ginklas, kurio Jums reikia...

Ligonis susimstė. Siziūrėjo Nukryžiuotojo Kanoną. Kaip, jam atsirado nauja paguoda. Ligonis nurimo. Kryžius j išgydė iš juodo nusivylimo.

Daugelis iš mūsų esame skaitė nuostabiai gražią knygą — "Fabiola". Bet ar žinome, kad jos autorius kard. Wisemanas tokį spindį pamokymų paliko paskutinį valandą? Prieš mirtį jisai pamąstė kryžius, nukreipė žvilgsnį į jį ir tarė:

— amžinyb keliaudamas, jaučiuosi kaip moksleivis kuris ruošiasi atostogoms grįžti į tavo namus. —

Jis buvo iš jėsus kryžiaus mokyklų. O tai gili mokykla. Kristaus žaizdos stipriau mus kalba, kaip Jo žodžiai. Kristaus žaizdos vis pirma mums pasako, kaip brangi yra mūsų siela, kad už ją Išganytojas turėjo sumokėti savo kraują.

Šv. *Jonas Auksaburnis* gražiai primena:

— Kai Dievas panorėjo išpirkti mus, nedavė jis nei pasaulio, nei žemės, nei jūrų, o tikrą savo kraują. —

Sielos vertė taip didelė, kad nuo pat gimimo prie jos Viešpatį pristato savo angelai sargai, — primena šv. *Jeronimas*.

Ne taip seniai JAV-bes grįžo trys misionieriai iš Kinijos. Jos buvo iškentę jusios japonų nelaisvę, komunistų persekiojimus, ir buvo nuo bado tiek sunykusios, kad išlėktuvo jas neštuvais išnešė.

Kas gi tas mergaitės, kas gi tiktai misionierių palenkia tokiam vargūvykiui svetimas šalis? — Sielė meilė. Supratimas, kaip brangi yra sielos.

Neišsiblaškykime. Net ir televizija teneužtrina mums nemirtingos sielos ir amžinatvės vizijos. O deja, kaip O. *Holmes* sako — yra tokie žmonės, kurie dvasios, sielos, tik tiek teturi, kiek būtina sulaukyti kieno nuo puvimo.

Nusidėjusi armija yra plati, ir ji susidaro ne iš mobilizacijos. Mes jį stojome savą norą.

Pers priežodis sako:

— Jei turi du pinigų liu, už vieną pirk duonos, už kitą — hiacinčą savo sielai.

Argi tuo nepabr žiama, kad r pestis savo siela neturi b ti mažesnis, kaip k nu, kuriam mes pašven iame bent še-šias dienas savait je.

Rašytojas *Dostojevskis* persp ja:

— Be augštesn s id jos žmogus negali egzistuoti. Žem je gi t ra tik viena augš iausia id ja — sielos nemirtingumas, iš kurios visos kitos išplaukia.

Susir pinkime nemirting ja siela. Kas j užmiršta, kas neturi vilties sulaukti kito gyvenimo, tas jau mir s ir šiam gyvenimui.

Rašytojas *Brentano*, atšal s nuo tik jimo, kart m pasakotis Luizai *Henzel* savo sunkius pergyvenimus. Luiza jam tar :

— Kam tai pasakoji silpnai mergaitei. Pasakyk kunigui per išpažint .

— Ar tai aš girdžiu iš protestant dvasininko dukters?! — tar jis, bet susim st ir po kurio laiko suklypo prie klausyklos.

Ir mes daug k kitiems išsipasakojome, o tikrasai ke-lias veda prie atgailos, prie klausyklos, kur mes galime ga-rantuoti amžin laim savo nemirtingai sielai.

MYL KITE, K TIKITE, SKELBKITE, K MYLITE ...

Genial us lietuvi k r jas *Mikalojus iurlionis* kart raš :

— O, Viešpatie, nušviesk, maldauju, mano keli , nes ne-žinau jo. Iš jau priekin m s procesijos ir jau iu, kad ir kiti paskui mane eis, bet tegul eina, kad tik ne šunkeliais. —

Daugelis iš m s , eidami gyvenimo vieškeliais, galime patekti tos didžiosios žmoni procesijos priešakin: ar kas yra šeimos galva, ar kas organizacijoj vadovaujantis asmuo, ar

šiai pavyzdžiui žmogus savo aplinkoje. Pagaliau — kiekvieno turima šiokios tokios takos kitos, ir svarbu, kad ji nieko nevestų šunkelius, o priešingai — kad mūsų gyvenimas būtų pavyzdingas ir kryptingas, kad mes visada būtume, žinoma, kaip galime padaryti gero kitiems.

Prieš akis turime daug gražių pavyzdžių. Sakysime, Vincas Kudirkas didį savo raštų palikimą sukurė guldamas ligos patalėje, džiūvosi kankinamas, Jonas Biliūnas viename laiške rašė:

— Matydamas, kad galiu netikėtai greitai atsidurti amžinybėje, griebiausi plunksnos. Gada anksti mirti nieko nepadarius...

Žmogaus gera taka — tai jo sielos kultūros vaisius. Ir kaipgi kartais sunku tapti augštesnės sielos kultūros laipsnį kopti.

Imkime pavyzdį iš lietuvių dainiaus *Milašius* gyvenimo. Jis buvo Lietuvos ministras Paryžiuje. Lietuviu laikė save iki paskutinio gyvenimo minutės, nors nuo 11 metų amžiaus gyveno Prancūzijoje ir kurį laiką daugiausia prancūzškai. Jis yra vadinamas Prancūzijos Goethe.

Jo tėtis buvo netikintis, motina — kilusi iš Izraelitų. Tai gi tas žmogus iš šeimos augštesnės idealų nepaveldėjo. Bandė nusiraminti jėškoti pomėgi gyvenime, bandė moters meilę sau laimėti, bet tas viskas apkarto. Jam atrodė, kad belieka tik gerti, miegoti ir mirti... Taip jisai rašė savo knygoje "Septynios vienatvės".

Pagaliau Milašius pasiekė tokios desperacijos, jog jaučėsi, kaip minėtoje savo knygoje ir prasitarė: "Mirusieji yra mažesni lavonai už mane". Tokio juodo liudijimo valandą jis save paleido šviesai. Laimei — tas šviesos nebuvo mirtinas. Bėmė stydamas ligoninėje, o vėliau susipažinęs su raštais žymi konvertitai P. Bourget, L. Bloy, Peguy, P. Claudel, Maritain — Milašius palinko katalikybė. Jis daug keliavo, stebėjo gamtos grožį ir pradėjo jausti Kristų jo išmintį. Matydamas uolus, jis kartais rašė: "Uola tai senas sfinksas, nutašytas mylinios ir skaisios amžinybės".

Seniau k niškoje meil je jis jieškojo gyvenimo pragiedruli , dabar gi sitikino, kad kas tikrai myli, tai myli Diev . Pagaliau tapo praktikuojan iu kataliku, daug skait Šv. Rašt ir vienu metu rašt lam belg poetui:

— Katalik Bažny ia yra m s motina, dieviškos ir žmoگیškos tiesos saugotoja. —

Tai šitokiu skausmingu keliu Milašius pri jo prie tikr j sielos kult ros pagrind . Mums tas kelias lengvesnis, nes iš savo t v mes jau paveld jome did j dieviškosios tiesos krait . Mums tik reikia j pamilti, j gilintis, jame augti.

Kaip karštoji saul švie ia ir šildo, taip ir m s tik jime kaitusi širdis turi šviesti ir spinduliuoti visoje aplinkoje.

Žerti iš sav s viso to g rio spindulius, kuriais Dievas mums yra nušviet s siel , reiškia gyventi, skelb *Marija Pe - kauskait* .

Ji, tuo persi mus, ragino:

— Niekada neužmirškime, kad mesdami pasaulio išd nors mažiausi g rio dalel , mes jau geriname pasaul . —

Žmogaus sielos spinduliavim M. Pe kauskait taip augštai vertino, kad net šitokius žodžius rašt :

— Graži gražiausios akys ir graži gražiausios l pos nesudaro g l s, jeigu pro jas nepasireiškia siela. —

Pasaulyje girdisi dejavimai, ir siel skaudžiai degina krintan ios kan i ašaros. Pasaulis trokšta g rio ir širdies. Tai jausdamas, *Vaižgantas* mums primena:

— Ir lašas ant išdži vusio liežuvio jau didel geradaryb . —

Augšta paskirtis yra ypa t , kurie plunksna arba gyvu žodžiu gali iškelti svarbesn id j . Argi *A. Jakštas* mums nekal , jog "gilesn mintis, mesta pasaul , než sta: ji eina iš vieno amžiaus kit br sdama, stipr dama, gaudama kas kart tobulesni form ir nauj šalinink " .

Tas uolus apaštalavimas tiesos ir g rio tarnyboje ypa yra svarbus šiandien . Nobelio premij laim j s rašytojas Eliot persp ja: "Krikš ionyb s pabaiga reikšt europin s kult ros gal ."

Mes turime ryžtingai ginti krikščionišką kultūrą, kuri išaugo kankinių krauju praturtintoj žemėje. Būti ryžtingiems, pagal Disraelį, reikia rauti tai, kas bloga ir išlaikyti tai, kas gera.

Kai prancūzų rašytojo *Chateaubriando* motina gulėjo mirties patale, jos širdis, kaip sunkus akmuo, spaudė mintis, kad jaunasai sūnus nuėjo į jėgų keliais. Tuomet, sukaupti į ją, ji pasakė aplinkui stovintiems: "Praneškite manai sūnui, kad mirdama motina prašė į grąžinti kilnesnį gyvenimą".

Amžiais kenčianti motina Lietuva taip pat kviečia mus pamąstyti kilnesnį gyvenimą ir būti jo apaštalais.

Sušaudytą partizanų druska mums primena, kad mažos tautos jėga yra dorovinė stiprybė, kuri padaro žmones dvasios galiūnais. Vaižgantas sako:

— Tauta, kuri ugdo dvasios milžinus, kuri laisto juos meilės ašaromis, yra nenugalima. —

Todėl mūsų gyvenimo kelrodžiu tegul tampa tas šv. Augustinas paskelbęs prieš pusantrą tūkstantio metų:

— Mylėkite tai, kuo tikite, ir skelbkite tai, kuo mylite. —

ATSAKYMAS DIDŽIAUSI GYVENIMO KLAUSIM

Braman išmintis skelbia:

— Dievas gyvena visuose žmonėse, tačiau ne visi žmonės gyvena Dievuje. Tame ir glūdi žmogaus kančios priežastis. Kaip lempa negali degti be ugnies, taip ir žmogus tikruoju gyvenimu negali gyventi be Dievo. —

Dievo idėja padeda mums išspręsti pačią didžiausią mūsų gyvenimo mįslę, su kuria kiekvienas neišvengiamai turėsime susidurti — mūsų paskutinio akimirkščio mįslę.

Kartą šv. Karolis Baromėjus pamatė paveikslą, kuriame buvo pavaizduota giltinė su dalgiu rankoje. Šventasis vysku-

pas sak perdažyti t paveiksl , vieton dalgio duodant auk-
sin rakt , nes mirtis atveria duris amžinyb . Kaipgi galinga
krikščionyb , kad ji turi sprendim ir palengvinim tai va-
landai, kuri kiekvienam yra neišvengiama ir kurios metu
niekas kitas ne stengia suteikti stipryb s.

Kai Anglijos atskal nas valdovas Henrikas VIII pasmer-
k mir iai heroiš k j savo sitikinim gyn j kardinol Fische-
r , šis, eidamas mirt , apsireng geriausiais drabužiais, lyg
vykdamas vestuves. O kai tik pamat savo mirties rankius,
kurie jam tur jo atimti gyvast , pakeltu balsu sušuko:

— Skub kite mano kojose, jau esame nebetoli rojaus. —

Argi ne ta pati mintis teikia j gos ir t kstan iams dabar-
tini kankini , kurie vargsta raudon j kal jimuose, kurie
iki nualpimo yra ver iami dirbti bolševik vergiškosose stovyk-
lose, kurie žudomi be teismo, be nusikaltimo...

Kai šv. Pranciškus jaut art jan i mirt , m giedoti.
Brolis Elijas prabilo:

— Mano T ve, mirštant reikia verkti, ne giedoti.

— Bet aš negaliu susilaikyti nuo džiaugsmingos gies-
m s, — pratar šv. Pranciškus, — žinodamas, kad neilgai
trukus matysiu Diev .

Šitokios nuotaikos lyd jo vyr , kuris buvo tiek karštos
dvasios, kad jo spinduliais gaivinam s mes ir dabar, kad jo
ugnimi uždegti jaunuoliai ir mergait s tampa Dievo kariais
visuose pasaulio kontinentuose.

Vokietijos imperatorius šv. Henrikas ypatingai gerb sa-
vo buvus mokytoj šv. Volfram . Dažnai jis meldavosi prie
jo kapo. Kart jam pasirod , lyg jis mat s savo mokytoj , lai-
kant užraš :

— Dar šešetas...

Šv. Henrikas paman , kad jis tuo b du persp jamas, jog
jam belikusios tik šešios dienos gyventi. Su visu atsid jimu
ruoš si mir iai. Pra jo šešios dienos. Ne vyko nieko ypatingo.
Tada šventasis man , kad bus jam skirta gyventi šešetas
m nesi . Ir v l ved labai r pesting gyvenim . Pra jo ir
pusmetis. Tada šv. Henrikas nusprend , kad jam buvo skirta

gyventi šešetas metų. Po šešerių metų, kai jau jis baigė 30, vyko kažkas labai svarbaus, tik ne mirtis, o jo išrinkimas imperatoriumi. Tačiau ta mintis apie mirtį, kuri būtų kitą pažįtamą žmogų prislėgusi, šiam vyrui davė naują kvėpavimo žengti tobulybės keliu. Jis tapo šventuoju. Tačiau ir yra didžioji krikščionių sąjoga, kad ji yra kelrodis gyvenime ir stiprybės mirties valandoje.

Gyvenimas gausiai teikia toms šioms pavyzdžiui. Krikščionių stengia mirties valandą nešti naujos šviesos. Paimkime pavyzdį iš jaunųjų sielų gyvenimo. Tada mergelė, vardu Margarita, savo pirmosios komunijos dieną tarė motinai:

— Mamytė, aš padariau pasiryžimą, tačiau neklausyk manęs, koks jis yra. Aš turiu išlaikyti paslaptį. Jūs tik melskitės, kad Dievas išklaustų. —

Būgim nesiai. Iš viso jų prabėgė keturi, ir Margarita susirgo. Kasdien ji gėso. Visi suprato, kad mergaitė ligos buvo nešama kapus. Motina labai susirpino ir visaip stengėsi atspėti paslaptį.

— Mama, — paprašė mažytė, — atnešk mano pirmosios komunijos paveikslėlį. Tuomet motina drebėdama išskaitė tą paslaptį mergytės prašymu paveikslėlyje:

— Mano Dieve, jeigu aš, gyvendama žemėje, turėčiau pulti mirtiną nuodį, suteik man tą malonumą — paimk mane iš šio pasaulio. —

— Argi tu nori mirti, mano mažyte? — verkdamas kalbėjo motina.

— Taip, geriau noriu mirti, negu žėisti Dievą, nes dabar dangus bus mano.

Praslinko keletas dienų ir tada skaisiasielė mergaitė užmerkė akis.

Sakykite, kas kitas galėtų duoti žmogui tiek jėgų su tokiu ramumu priimti tai, kas neišvengiama. Tik krikščionių duoda sparnus tiems, kurie skrenda an gyvenimui.

Ta mintis krikščioniui padėdavo pernešti ir tuos skausmus, kuri pasaulis negali palengvinti.

Trulos vyskupas pasakoja apie jaunuolį, kuris matyda-

mas mirties pakirst mylim asmen, buvo apimtas nenumaldomo skausmo. Mirusio atsiminimas j persekiojo visur.

Vienas iš draug, matydamas bekrašt jo li des, susigraudino ir nusived nelaiming j kapines. Anoje šalyje laidojimo b das buvo toks, kad nesunku buvo prieiti prie karsto. Šis, rodydamas pasikeitus k n, nusiminusiam draugui tar :

— Išmok atitraukti savo šird nuo t dalyk, kurie taip greitai nyksta.

Jaunuoliui tos pamokos užteko. Jis nukreip savo žvilgsn an pasaul, nuo gendan io k no, nemari siel .

Romos imperatorius Severas pasen s liep paruošti urn jo laidotuv ms. Kelet dien prieš savo mirt, pa m s j rankas, sušuko:

— tave sutilps dulks žmogaus, kurio visas pasaulis negal jo sutalpinti. —

Krikš ionio filosofija kitokia. Jis mažiau tesidomi tuo, kas gr š dulkes, iš kuri buvo padarytas. Jo d mesys labiau nukreiptas t amžinyb s spindul, kur nešioja savyje ir kuris net paskutin je valandoje j gaivina.

DIDŽIOJI TIESA

Vienas didži j Europos kalb toj, kardinolas Faulhaberis, kart pasak, kad Dievo teisi neig jai visada buvo duobkasiai ir žmogaus teisi bei žmogaus meil s.

Istorija, gyvenimo faktai, tai labai gerai patvirtina. Paskutiniame laikotarpyje iškilo dvi valstyb s, kuriose su ypatingu atkaklumu kovota su Dievo teis mis, — tai Hitlerio Vokietija ir Stalino Rusija. Abidvi — diktat ros, nors ir skyr si šiek tiek spalva. Abiejose ne tik žmoni teis s buvo pamintos, bet abidvi tapo priežastimi karo.

Norint užkirsti keli tai nauj j laik gr smei, nepakanaka tik padidinti ginkl kalim . Pvz., komunizmo stipryb yra

ne tik ginklų goje, bet ir ideologiniuose užkariavimuose. Tai išsidėmė, jog nėra galingsesnis idjos pastatyti prieš tžiaurį modernišką pagonizmą, kaip krikščionybė. Tik Kristus šilima stengia nutirpdinti tuos ledus, kuriais sukaustomos širdys, kai jas palieja klasikinės kovos.

Štai dliko žmonės, kurie suprato padėtį, taip labai vertino ir vertina krikščioniškosios idjos skleidimą. Kardinolas Emilius Roke, Prancūzijoje esantis Rennes arkidiecezijos vadovas, 1948 metais pasakė: — Jeigu mums reikėtų pasirinkti, kam mes turėtume uždaryti — ar vien iš savo bažnyčios, ar vien iš savo mokyklų, mes pasistengtume išsaugoti mokyklą. —

Kardinolas teisus. Jeigu nuo pat ankstybos jaunatvės bus skiepijami krikščionys dsniai, išdygs naujos bažnyčios ir naujos staigos.

Moksliniam tyrinjimams skirtasai graikų žurnalas "Aktine" išspausdino 181 mokslininko bei menininko pasirašytą pareiškimą, kuriame drįsiai skelbiama, kad žmonijos atnaujinimas tik tada tegali pasisekti, kai tiek pavieniai asmenys, tiek ištisos bendruomenės vadovausis krikščionys dsniais.

Tai svarbi tiesa, skelbiama ne tik tai, kuriems ši ideologija artima širdžiai, bet ji pripažįstama ir krikščionys nedraug, kai jie stengia blaiviai tikrovę vertinti ir nuoširdžiai pareikšti savo gyvenimo patyrimą.

Žinomas yra garsiojo politiko Clemenceau žodis, pasakytas prieš pat mirtį savam draugui Herve'jui: "Aš apleidžiu pasaulį. Jis žinote, kad vis savo gyvenimą juokiausi iš religijos ir tai pat daro mano bendralaikiai. Dabar aš esu tikras, kad ne manoma sukurti visuomeninį santvarkos ant netikimo pagrindo. Jeigu būtų anksčiau prie to sitikinimo priėjus, būtų skelbęs, be baimės būtų pajuoktu. Aš dabar jus galioju tai mano palikimą viešai pagarsinti, kad jaunoji karta galėtų pasimokyti. —

Tuos žodžius pasakė laisvai anas politinis vilkas, kai jisai galėjo mstyti ir kalbėti be baimės, žinodamas, kad tai jau nepakenks jo politinei karjerai.

Šved beletristas ir dramaturgas *Augustas Strindbergas* prieš savo mirt vis gyvenimo patyrim suved šiuos žodžius:

— Ties kalbant, visa mano nelaim yra ta, kad aš buvau bedievis. Siela, kuri nutrauk ryš su Augš iausiuoju, negali susilaukti palaimos. Visos kalbos, kad kiekvienas žmogus yra savosios laim s kalvis, t ra tik plepalas. Tikroji tiesa yra ši: "Jei Viešpats namo nestato, veltui dirba žmon s, kurie j stato." —

Tuo rašytojas nor jo išryškinti t žmogaus b tin ryš su Dievu, t reikal pripažinti savo priklausomyb nuo Visagallo ir pareig vadovautis Jo nuostatais. Žmogaus laim bei gyvenimo prasm jis jungia su pareigos išpildymu. Gyvenimo pabaigoj Strindbergas padar nuosekli išvad iš šio sitikinimo, palinkdamas Katalik Bažny i .

Gal kiek grubiai, bet ryškiai ir teisingai pabr ž *Dorotheus*: "Jei kieno dvasia nusigr žia nuo Dievo, jisai pasuka žemesni tvarini pus ".

Argi ne gyv tos minties paryškinim mes randame ateistiniame bolševizme? Jo sek jai nusikreip nuo Viešpaties. Dar daugiau — jie prad jo su Juo kov ir pasidar pl šresni ir žiauresni už vilkus, klastingesni už pikt j pragaro valdov . Religija tarpais atrodo mums perdaug reikalaujanti. Iš žmogaus, kurs turi k n su daugeliu blog polinki , ji laukia angeliško elgesio. Bet tame ir gl di krikš ionyb s didyb , kad ji nori menk žmog pakelti nuo žem s augštesn srit .

Lecomte du Nouy tvirtina, kad pasaulyje vyksta nuolatin pažanga. Evoliucijos galimyb jis mato ir žmoguje, tik reikia, kad dvasia pirmaut k nui.

K jisai skelbia, išeidamas iš gamtamokslio, tai mes žinome iš religijos filosofijos: tolimesn žmogaus evoliucija yra Dievo linkui. Tai religijos reikalavimas, bet jisai sutampa ir su žmogaus prigimtimi, k iškalbingai yra išreišk s religijos filosofas pranc *zas Juozapas de Maistre* šiais žodžiais:

"Katalik Bažny ioje n ra n vienos dogmos, kuri netur t savo šakn žmogaus prigimtyje, kuri neb t pagr sta

kokiame nors mums gimtame jausme, kuri nesiremt visuo-
tiniu sitikiniu, — taip senu, kaip ir patsai žmogus".

Krikš ionyb yra tiesa, o tiesos amžius, anot *Kuehnelio*,
yra amžinyb .

Tod l nenustebkime išgird šiuos žodžius, kuriuos pran-
c z filosofas *Jouffroy* pasak sunkioje ligoje at jusiam j ap-
lankyti kunigui:

"Aš esu begalo daug skait s, ir nieko neradau, kas savo
svarumu pralenkt nors vien puslap katekizmo".

Net ir patsai pozityvizmo (paži ros, kuri tik tai laiko tiesa,
kas poj iais galima patikrinti ir susekti) t vas *August Comte*
kart pareišk :

"Katekizmai yra kukl s filosofijos šedevrai, kurie tobu-
lai išreiškia tai, kas sudaro tik jim vien Diev ".

Net ir rašytojas *W. Ludwig* pasak , kad jeigu jam tekt
fotografuoti motin , jis pasirinkt , kada ji savo vaikus moko
religini ties (katekizmo).

Ar vienaip imsime ar kitaip — religija yra kažkas didin-
go, kilnaus. Ji iškelia žmog augš iau šios žem s tvarini . Re-
ligija yra m s sielos sparnai, kurie neša mus Dievo link.

KO Š PASAUL AT JAI?

Vienas iš didži j švent j , kokius tik pasaulis kada ma-
t , buvo *Šv. Bernardas*. Ta iau ir jisai, net ir stoj s vienuo-
lyn , tur jo kai koki abejoni savo vidaus gyvenime. Tokio-
mis valandomis jisai sav s klausdavo:

— Bernarde, ad quid venisti? Bernardai, ko gi tu at jai
vienuolyn ?

Tasai šventasis visada nor jo prieš savo akis tur ti savo
gyvenimo tiksl ir pagal j tvarkyti savo kasdienius reikalus.

Jis nor jo visada gyventi su mintimi apie išganym savo sielos.

Indijos kovotojas už laisv , tragiškai žuv s ir amžiais neužmirštamai *Gandhi*, vien kart yra pareišk s:

— Gyvenimas be religijos yra gyvenimas be prasm s. Tai kaip dirigento lazdel be paties dirigento. —

O didysis brit konvertitas, kardinolas *Newman* giliai persp jo:

— Amžin j tiksl pasiekti — sunku, bet jo nepasiekti — baisu.

Kart jaunas gydytojas *Batailley* buvo nak ia pakvietas pas ligon . Kai jisai gr žo namo, buvo jau pats vidurnaktis. Staiga jisai išgirdo skambant vienuolyno varpus vidurnakio tyloje. Jisai nepaprastai susidom jo — kam dabar vienuolyno varpai gal t b ti skambinami nakties vidury. m teirautis, ir sužinojo, kad vienuoliai nak ia keliasi maldai.

— Kod l? — kilo jame klausimas.

Gydytojui buvo paaiškinta, kad jie nori daryti atgail .

Batailley labai susim st :

— Jie veda nuošal , švent gyvenim , ir tai randa reikal daryti atgail . O aš? Jie vidurnakt keliasi melstis, giedoti, k aš turiu daryti gyvendamas apsuptas nuod mi ?

Ir jisai, t min i paveiktas, savo santaupas išleido tam, kad pastatyt bažny i , patsai gi stojo seminarij , liko kunigu ir išvyko misijonieriauti Bagdad . ia gydydamas apleistus betur ius sigijo žmoni pasitik jim ir padar daug gera.

Berlyno muz juje yra viena patranka su rašu:

— *Vigilate Deo confidentes!* Bud kite, pasitik dami Dievu.

Tai gilios prasm s pamokymas. M s gyvenimas turi b ti nuolatinis bud jimas pasitikint Dievu ir jam ištikimai tarnaujant. Nuo to pareina m s tikrasis džiaugsmas ia žem je ir nesibaigian ioji laim amžinatv je.

Teisingai vienas dvasinio gyvenimo mokytojas primena:

— Ar prabangoj gyvensi, ar vis užmirštas — atmink, Dangus visuomet lieka tavo namai. —

NE TAU SKIRTI MES, ŽEME MIELA

Šv. Bernardas, kalb damas apie amžinatv , pratar :

— Švent j atlyginimas yra taip didelis, kad jo negalima išmatuoti; jis toksai gausus, kad negalima apr pti; jisai toksai brangus, kad jo negalima kainuoti. —

Tie šventojo žodžiai tai priminimas, kad mes kasdien gyvenim leisdami žem je, Dangaus ilg tum s.

Kart karalius *Otonas* keliavo po Italij . J buvo pasiek s garsas apie nepaprastos išminties vienuol Nil , taigi karalius ir užsuko vienuolyn , kur tas ypatingas vyras gyveno. Ir neapsiriko. Pasikalb jimas su tuo vienuoliu karaliui padar taip didel sp d ir jis buvo taip d kingas už malonias valandas, kad vienuoliui pažad jo duoti, k tik jisai prašys.

— Vieno dalyko tav s prašau, karaliau, — prabilo išmintingasai vienuolis, — kad atsimintumei savo sielos išganym . Vistiek mirsi, nors ir esi karalius, ir tur si duoti apyskait . —

Otonui šie žodžiai paliko neišdildom atminim .

Jie yra svarb s kiekvienam iš m s .

Tiesa, daugelis iš m s ilgim s Dangaus, bet kartu jauiame ir savo silpnyb , kuri traukia mus prie žem s.

ia naudinga atsiminti t paguod , kuri primin moks-
lininkas *Pasteuras*:

— Jei žmogus turi Danguje savo motin , tai jau trys ketvirtadaliai jo sielos yra tenai.

Mes visi turime savo motin — Marij — Danguje, ir ji mums pad s tame Amžinosios Laim s ilgesyje.

Turime mes Danguje ne vien Motin .

Kai rašytojas *Chateaubriandas* 1848 metais gul jo mirties patale, staiga pasigirdo patrank š viai.

— Kas ia? — paklaus jisai.

— Žlugo Liudviko Pilypo monarchija, gim respublika, atsak jam.

Rašytojas pa m savo šalsian ias rankas kryži ir prabilo:

— Žmon s kei ia savo valdovus... Jie nežino, kad tik Kristus, jei j seksime ir myl sime, tegali mus išganyti.

Ir pažvelg s kryži prabilo:

— Štai mano karalius. Man buvo saldu gyventi d l Jo, ir man džiugu mirti su Juo.

To Dieviškojo Karaliaus ilges pajunta ir tie, kurie toli klaidžioja ar net prieš J kovojo. Taip, 1949 m. Portugalijos laikraštyje "A Voz" buvo d ta rašytojo *Carlos Cunha* atsišaukimas. Jisai anks iau buvo raudon j rašytojas, kovotojas su religija. Dabar jisai met komunizm , liko kataliku, atšauk savo ankstybesnes klaidas ir skelb , kad ir jisai nori b ti "kovojan io kraujo lašas šalia j g , siekian i išganyti pasaul ".

B ti kovojan io kraujo lašeliu, kovojan io d l išlikimo geru savyje ir d l siviešpatavimo g rio visame pasaulyje — yra augštas pašaukimas.

Kada persekiojimo metu raudonieji nužud veickl katalik *Anaklet Flores*, jo žmona išsir pino gauti bent jo lavon . Pašarvojo j namuose, g l mis apd jo. Pa m savo penkeri met berniuk , prived prie nebegyvo, sukruvinto t vo ir taip kalb jo:

— Ži r k, kiek jis kent jo... Ži r k, kaip t velis buvo dr - sus Kristus Karaliaus tarnyboje. Prižad k, kad ir tu eisi jo p domis. —

Dvasios vizijoje mes matome bolševik okupacijoje sukruvint Lietuv , matome v l plakam ir žaizdot Krist ir tas kan i kraujas uždega mumyse nauj ugn : laim ti pasaul Dieviškam Kankiniui, atkovoti laisv skriaudžiamam žmogui ir savo širdyje pavesti pirmenyb g riui, nugalint gyvuliškum .

GYVENIMO MSL BESPRENŽIANT

Vienas mirštantysis prad jo šaukti:

— Sugr žinkite j atgal, sugr žinkite!...

— K taip? — paklaus šalia jo stovintieji.

— Sugr žinkite laik , kur aš pragyvenau...

Daug k prarasto galima atgauti, bet ne laik , už tat labai svarbu mok ti j tinkamai sunaudoti.

Šv. Bernardas vienu metu yra pasak s:

— N ra brangesnio dalyko, kaip laikas, ir gal nieko taip pigiai neekvojama, kaip laiko.

Vienas mokslininkas apskai iavo, kad jeigu žmogus išgyveno 70 met , tai savo laik jisai maždaug taip praleido:

3 metus jisai mok si,

8 metus praleido pramogoms,

6 metus valg ,

5 metus buvo kelion se,

4 metus praleido pasikalb jimuose,

14 met dirbo,

24 metus miegojo,

3 metus skait .

Lieka dar 3 metai; iš j — šventadienio Mišioms ir ryto vakaro maldoms (skaitant po 5 minutes) — praleista 5 m - nesiai...

Štai koksai žmogaus gyvenimo balansas. Svarbu, kad mes j kuo daugiau ger darb gal tume rašyti.

Amerikos sociologai ir matematikai padar ypatingus apskai iavimus apie eilinio žmogaus gyvenim . Jie susek , kad vyras per savo gyvenim skutasi 18,250 kart , sur ko 180,000 cigare i , suvalgo 5 tonas duonos, 5 tonas bulvi , pusantros tonos m sos, sunesiojo 31 eilut drabuži , 15 apsiaust ir 37 poras bat , sunaudoja 507 t teles dant pastos,

maudosi 6,000 kart , plaukus kerpasi 1,567 kartus, keliauja beveik 300,000 myli (ia skaitomi ir pasivaikš iojimai), miega 176,424 valandas, perskaito 9,275 knygas ar magazinus, 6,224 kartus aplanko kin ar teatr , savo vard pasirašo 43,567 kartus, savo rankas mazgojasi 73,423 kartus, gin ijasi 23,460 kart per savo gyvenim ...

Tai dom s apskai iavimai. Juose, ta iau, vienas dalykas n ra pasakytas: žmogus miršta tik vien kart gyvenime, ir tai yra svarbiausia. Tam reikia pasiruošti geru gyvenimu, gerais darbais.

Niekada nev lu pakreipti savo gyvenim nauja vaga, daryti k nors gero. Štai, k mums sako gyvenimo pavyzdys: *Websteris*, kai jau tur jo 70 met amžiaus, m mokytis dar 17 vairi kalb . To amžiaus pasiek s *Franklinas* grieb si studijuoti filosofij . *Katonas* išmoko graik kalb pasiek s 80 m. amžiaus. To amžiaus sulauk s *Plutarkas* prad jo mokytis lotyn kalbos, o *Sokratas* — muzikos. *Watt* išmoko vokiškai kai jau tur jo 85 metus amžiaus, o *Mykolas Angelas* kai kuriuos savo nemirtinguosius piešinius nupieš kai tur jo 89 m. amžiaus. Taigi, net ir žiloje senatv je dar galima daug k atsiekti. Valios pakrypimas ger , dvasios atsivertimai kaip tik dažniau ir b na, kada žmogus pilnai subr sta — vyresniame amžiuje.

Pasistengkime gerai išnaudoti kiekvien akimirk dabar, nes kaip sako Kristaus sekimo autorius:

— Ateis laikotarpis, kada nor si tur ti dar nors vien dien ar valand , bet kaž i ar gausi. —

O Šv. *Teres* persp ja:

— Laikas taip greit b ga, kad tur tume daugiau galvoti kaip mirsime, o ne kaip gyvensime. —

GYVENIMO PRASMĖS BEJIEŠKANT

Aplink Paryžiaus miest kaip juosta t siaisi skurd s priemies iai, pavadinti "La ceinture rouge" — raudonoji juosta, nes tenai gyvena daugiausiai komunistai. Kitas susikal s paši r iš lentgali , apsideng s skardos gabalais, kita šeima sik rusi sename, jau nebevartojamame vagone.

t varguomen s apylink kart atvyko vyskupo paskirtasai naujas kunigas. Nei bažny ios, nei klebonijos jam paskirtame rajone nebuvo. Net ir patys gyventojai, daugumoj, laik , kad jo atvykimas nepageidaujamas...

Eina kunigas gatve, ir mato žaidžia b relis vaik . Pranc zijoje kunigai ir gatv se d vi ilgus r bus — sutanas. Vaikams tai buvo ne prastas reginys. Jie visi sužiuro. Pažin , kad tai žmogus iš to luomo, apie kur j t vai piktai atsiliepia, jie ir pasielg savaip: vienas pa m akmenuk , svied visu smarkumu kunig , ir riktel jo: *"Juodvarnis"*. Vaikai pasileido b gti.

Akmenukas pataik kunigui veid , prakirto iki kraujo ir nukrito žem n. Kunigas pasilenk s j pa m ir pašauk s vaikus jiems pratar :

— Esu jums d kingas. Šis akmenis bus kertinis akmuo, ant kurio aš šioje vietoje pastatysiu bažny i . —

Ir jeigu jums teks kada b ti Paryžiaus priemies iuose, aplankykite Šv. Rožan iaus bažny i ir žinokite, kad jos kertiniu akmeniu yra tasai kunigo krauju pašventintas akmenis.

Štai k reiškt o žmogaus pasišventimas. Kaip yra svarbu *tur ti aišk tiks! ir jam aukotis!*

Vienas Europos karaliaus r m augštas valdininkas, nujausdamas savo art jan i mirt , susirinkusiems patiek savo tok paskutin prašym :

— Mano paminkle rašykite šiuos žodžius: " ia ilsisi kvailys, kuris pasitrauk iš gyvenimo, nežinodamas kam pasaul buvo at j s".

B kime apdair s, kad ir mes panašaus užrašo nenusipelnytume.

Gerai Šv. *Augustinas* kalb jo:

— Gyvenimas yra b gimas mirt , b gimas, kuriame niekas negali n akimirkos sustoti ar žingsni sul tinti.

Šv. *Jeronimas* persp jo:

— Kasdien mes mirštame, o gyvename, rodos, amžinai pasaulyje pasiliktume. —

Kart pers valdovas paklaus savo krašto išminius, koksai didžiausis blogis pasaulyje:

— Liga, atsak vienas.

— Ne, ne liga, — tvirtino kitas. — Susirg s dar gali išgyti. Blogiausia tai senatv . Tre iasis gi atsiliep :

— Blogiausiu dalyku yra: jausti prieš akis mirt ir ži r ti tuš iai praleist praeit .

Tai buvo giliausias atsakymas, nes kaip liga, taip ir senatv yra tik laikini dalykai šiame gyvenime, mums gi r pi amžinyb , gyvenimas, kurs nesibaigia.

Kompozitorius *Bach* savo gaid pradžioje rašydavo: "*Jesu, juva*" (J zau, pad k), gi pabaigoje pad davo raides: S. D. G., kas reišk *Soli Deo Gloria* (Vienam Dievui garb).

Lai ir m s gyvenime kiekvienas darbas bus prademas šaukiantis Dangaus pagalbos ir baigiamas pavedant j Dievui. K m stome, kalbame, veikiame — vis didesnei Dievo garbei. Tada ir mes su mintytoju *Cochingal* sime pasakyti:

— Aš myliu gyvenim , nes jame galiu jieškoti Dievo, aš myliu mirt , nes per j Diev atrandu.

TIKR J GYVENIMO KELI BESIDAIRANT

Kart teko išsišnek ti su viena bendrakeleive. Ji — katalik , lankiusi universitet , gabi pieš ja ir rašytoja. Paliet me religijos klausimus. Pasisak , kad ji esanti nuoširdžiai tikinti, bet ji nesiekianti b ti taip šventa, kaip kad Šv. Teres l ar kuri kita garsi šventoji.

— Kod l? — paklausiau.

— D l to, kad aš noriu gyventi, jausti žmoniškai...

Atsakymas reikšmingas. Jei ne žodžiais, tai bent savo elgesiu duoda panaš atsakym daugelis. Ir tas išreiškia, kaip labai paviršutiniškas, kaip labai iškreiptas yra m s supratimas apie tobulyb s gyvenim , kur mes matome k - nyt šventuosiuose.

Šventieji kaip tik ir buvo tie, kurie buvo žmoniški augš-iausiam laipsnyje, kuri žmoniškumas buvo nuskaidrintas dieviškais spinduliais, ir tas atneš laim ir jiems patiems, ir tiems, kuriems teko arti j b ti.

Paimkime tik kad ir j pirmuosius žmoniškus ryšius — j jausmus savosios šeimos nari atžvilgiu. Paimkime kelet pa-
vyzdži : vienas autorius, aprašydamas Šv. *Bernadetos* gyve-
nim Nevers vienuolyne, darydamas žang skelbiamas jos
laišk ištraukas, rašo:

— Religinis gyvenimas neužtroškina jausm , juos tik nu-
skaidrina ir sustiprina.

Ir toliau spausdinami Šv. Bernadetos laiškai parodo, ko-
ki meil ji tur jo prie savo šeimos nari . Tur dama mintyje
t velio mirt ji raš :

— Labai li dnas yra m s atsiskyrimas nuo m s my-
limojo t vo, bet mes turime didel paguod , žinodami, kad
jisai buvo apr pintas šventais sakramentais.

Kituose laiškuose mes skaitome tokius jautrius jos posa-
kiaus, kurie atskleidžia, kaip tauriai, kilniai žmoniška buvo
šventosios širdis:

— Mano brangi sesute, aš pergyvenau didel dal skaus-
m , kuriuos tavo motiniška širdis turi pakelti, netekusi savo
mažos dukrel s.

— Aš gird jau, kad mano teta Lucil labai serga. Pra-
šau J s , rašykite man apie jos sveikat , nieko nuo man s
nesl pdamos.

— Užtikrinu jus, kad aš esu labai susir pinusi j s atei-
timi.

— Tikrai, aš labai sielojuosi Petro likimu.

— Perduokite šeimai t kstanterioopus mano prielankumo jausmus.

Tai vis trumpos ištrauk l s iš Šv. Bernadetos laišk .

O štai kaip Šv. *Anzelmas*raš saviesiems:

— Mano numyl tosios sielos. Mano akys ilgisi jus pamatyti. Mano l pos jieško jus pabu iuoti. Mano likusis gyvenimas yra pilnas j s išsiilgimo. Kaip gi aš galiu užmiršti tuos, kuriuos aš lyg antspaud pad jau ant savo širdies!

Tikrai labai daug vietos tyram žmoniškumui skiriama tikrojo šventojo širdyje. M s laik šventasis nebus kietas išdži v lis, nebus plakimosi ir nemigos iškankintas, pabal s palieg lis, iš kurio širdies yra išspauistas paskutinis žmoniškumo lašelis. Ne, šventasis yra mielas, šiltas, jautrus žmogus, kurio žmogiškumas iškeltas tokias tobulumo augštybes, kad iš jo ima atsispind ti dieviškosios šviesos bruožai.

DIDYSIS GYVENIMO UŽDAVINYS

Kart vien dailinink , pavarde Sir *Joshua Reynolds*, kažkas paklaus :

— Kiek laiko truko nupiešti š paveiksl ?

Dailininkas atsak :

— Vis mano gyvenim .

Tikrai, jo eitas mokslas, jo pratybos, jo ligšiol piešti paveikslai — vis tai prisid jo prie to paskutiniojo piešinio, nes tas viskas pad jo jam, kaip dailininkui, išsitobulinti.

Ir mes visi turime vien didel uždavin : nupiešti Dievo paveiksl savo sieloje. Tai didelis uždavinys, visam gyvenimui skirtas, ir mes privalome j kuo r pestingiausiai atlikti.

Muzikas *Rubenstein* pasipasakojo:

— Jeigu aš nors vien dien nebesipraktikuoju, sekan i jau aš tai jau iu, dar sekan i dien apie tai jau pastebi kritikai, o dar už dienos — jau pajunta ir publika.

Reikšmingesni dalyk tegalima atsiekti tik pastovesn - mis pastangomis.

Taip ir tobulyb s siekime — m s vienos dienos apsileidim pastebi Dievas ir m s s žin , o jei atsiranda daugiau apsileidim , pradeda pasteb ti ir žmon s.

Kart viena motina trauk dar dvi savo kaimynes ir jos trys kart savait susirinkdavo draug n ir visos kartu melsdavosi, kad j vaikai gr žt ger keli . Visos drauge jos melsdavosi už vis savo vaik išganym . Pasteb davo kartais kuris vaikas, kad mamyt išeina. Paklausdavo — kur, o ji atsakydavo, kad einanti tik pas savo kaimynes. Nei vaikai nežinojo t karšt , sud tini mald už juos.

M s pa i nuolatin s pastangos, pa i ir kit nuolatin s maldos labai padeda eiti tobulumo keliu.

Kas svarbiausia, kad tokios pastangos nepasilieka toks uždaras dalykas, bet taipgi turi geros takos ir kitus tos šeimos žmones. Apie tai mes turime garsi žmoni liudym . Štai, *Lamartine*, garsus pranc z rašytojas, pasipasakojo:

— Vaiko ateitis daugiausiai pareina nuo nam , šeimos, kur jis gim . Jo siela auga ir minta tais sp džiais, kurie yra palikti jo atmintyje. Mano t vas man paliko nuostab nuoširdumo pavyzd . Mano motina dav herojiško dievotumo, atsidavimo pavyzd . Aš giliai g riau iš motinos minties ir skaičiau jos akyse. Aš jau iau tai, k ji jaut , aš gyvenau jos gyvenimu. —

Ta proga galime prisiminti ir tolimesn jo atsiliepin apie t v namus:

— Aš žinau, kad mano motina nor jo mane padaryti laimingu vaiku, su sveika mintimi ir su mylin ia širdimi, — Dievo tvariniu, o ne l le žmoni rankose... M s motinos keliai mums visada buvo mielas altorius k dikyst je ir vaikyst je.

Kai ital specialistas *Bianconi* vyko Airij tenai tvarkyti susisiekimu, sunkiausia jam buvo atsiskirti nuo motinos. Jam išvykstant motina apalpo. Jos paskutiniai atsisveikinimo žodžiai buvo:

— Kai mane atsiminsi, m styki apie mane, ryman i prie šio lango ir laukian i tav s sugr žtant. —

Tai jautrus motinos žodis. pat šird pataik s. Jis prime-na mums ir m s Dangišk j Motin , apie kuri mes gali-me pasakyti, kad ji lyg prie Dangaus lang laukia m s su-gr žtant.

APIE GYVENIMO VALANDAS IR DIENAS

New Yorko valstyb je buvo nuteisti mirti du piktada-riai: William Bell ir Jacob Rosenwasser. Art jo bausm s vyk-dymo valanda. O buvo vasaros laikas. Laikrodis buvo pava-rytas viena valanda pirmyn. Pasmerktieji prad jo prašyti ka-l jimo viršinink , kad kambaryje, kuriame yra elektros k d , kur jiems reik s mirti, kad tenai b t laikrodis atsuktas pagal tikr j laik . Tuo b du jiems dar teks gyventi vien valand ilgiau.

Kaip brangi žmogui nors viena valanda gyvyb s! Yra sakoma, kad Anglijos karalien Elzbieta mirties lovoje dar sušukusi:

— Visk , k turiu, atiduo iau už trump moment gyvenimo...

Bet nei karalien negal jo prat sti savo gyvasties nei momentui.

Jeigu anie nusmerktieji vyrai b t mok j laik geram sunaudoti, neb t laiko eikvoj piktadaryb ms, jiems neb t reik j maldauti tos valandos. Jie b t normaliai išgyven vis amži . Su visais mumis tas ir yra blogo, kad mes trokš-tame visi kuo ilgiausiai gyventi, bet beveik nepaisome, kaip mes t turim laik savo gyvenime eikvojame.

JAV Civilinio karo metu vienas karys pamet savo kuo-p didžiame vis sumišime. Prisiartino generol Sheridan ir bailiai paklaus , kur jis tur t prisijungti.

— Kur prisijungti? Junkis bet kur. Juk kautyns visur vyksta. —

Taip ir mūsų gyvenime — visur galima prisidėti, kad laik geram sunaudotume. Visas mūsų gyvenimas tai kautyns tarp grio ir blogio, visame pasaulyje. Mums itin svarbu, kad negaišdami laiko jungtume s g riu pus .

Nepaprastai svarbus šis — sunaudoti laik geram, stengtis daryti ger . Tai jau ir ia mūsų vien j gos yra dažnai persilpnos. Istorija mus moko apie Linkoln — civilinio karo metu, kada tik buvo kokie sunkumai, jisai maldoje kreip si Diev . Ir dažnai jisai prasitardavo, kad be maldos neb t jam pasisek vykdyti t ar kit uždavin .

T pat mes žinome ir apie didį amerikiet prezident Wilson . Jisai, pats uoliai stengdamasis, jieškodavo ir Danguaus pagalbos. Vien kart , esant svarbiems valstyb s reikalams, jisai at jo ministeri kabineto pasitarim , ir jo veidas iškilmingai šviet . Jis tar savo ministeriams:

— Aš nežinau, ar j s tikite mald . Aš tikiu. Pasimelskime ir prašykime Dievo pagalbos. —

Ir Jungt. Amerikos Valstybi prezidentas parpuol ant keli maldai su savo ministeriais, palikdamas ir mums pavyzd , kad mes uoliai geram sunaudotume laik , patys stengtume s ir jieškotume Danguaus palaimos, paramos.

Didžiausi dalyk žmogus ir gali siekti, kada jo visas laikas geram skirtas, visos j gos tam sutelktos ir visu nuoširdumu Danguaus palaima jieškoma. Tai patvirtina prisiminimas didži j žmoni . Štai, pavyzdžiui, vienas iš uoli k r j , dav s nuostabiai daug graži kompozicij , muzikas Haydn, kada k r savo oratorij "Sutv rimas", buvo matomas atsiklaup s prie vargon ir meldži s kv pimo.

Iš tos jo kompozicijos pakiliausieji momentai yra "Danguaus prabilo" ir "Teb nie šviesa". Kai jis paskutiniu kartu išgirdo nuostabiai puikiai išpildant tas jo k rinio dalis, apsipl ašaromis ir pratar :

— Tai ne mano k rinys, ne mano. Tai iš dangaus daus atskamb jo. —

Šitoki didži rezultat atsiek tie, kurie, jieškodami Dangaus palaimos, savo turim laik steng si geram sunaudoti

M s vadovaujantieji lietuviai parod labai didel sugeb jim sunaudoti laik . Štai, sakysime, Sibire žuv s prof. Dovydaitis buvo nepaprasto darbštumo žmogus. Redagavo kelius žurnalus ir laikraš ius, universitete skaitydavo daugyb paskait , uoliai dirbo su ateitininkais ir kitomis organizacijomis, ir drauge, kas tik svarbesnio pasirodydavo pasaulio spaudoje, jisai jau t žinojo, lietuviams sugeb jo pertiekti.

Arba, kokio ypatingo darbštumo buvo a. a. kan. Tumas. Jisai buvo r pestingas kunigas, stropus savo pareigose. Jisai redagavo slapta Pr suose leidžiam "T vyn s Sarg ", jisai k r krikš ioniškos demokratijos s j d , jisai priraš tiek stambi veikal , kaip "Pragiedruliai" ir eil kit , kad net susidar keliolika tom . Tai žmogus, palik s gilius p dsakus m s tautos istorijoje.

Šitokios asmenyb s — tai švies s žibur liai m s tautoje, tai pilioriai, kokie žydus ved iš vergijos per tyrus, tai kv pimas visiems mums, kad protingai laik sunaudodami, b dami uol s savo darbuose, šaukdamiesi Dangaus palaimos, mes prasmingai gyvenimo dienas leistume, kad jos b - t pilnos amžinyb je.

NEMATAU KITO KELIO

Kuo žmogus toliau gyveni, tuo giliau sitikini, kad tik - jimas tai nuostabiausias turtas žmogaus gyvenime ir kad Katalik Bažny ia tai mums brangiausia Kristaus steigta draugija.

domu, kad net tie, kurie nutol nuo religijos, dažnai vienokiu ar kitokiu b du tai pripaž sta. Štai neseniai atšv sta 100 met sukaktis nuo gimimo pla iai išgars jusio rašytojo Bernard Shaw. Nors jisai buvo airi kilm s, nors jisai, b -

damas vegetaru, vis gyvenim "pasninkaudavo" neimdamas burn m sos, ta iau nuo Bažny ios jis buvo nutol s.

Ir vis d lto, kaip po jo mirties praneš brit laikraštis "The Tablet", vienu metu Bernard Shaw raš :

— Gal aš tur iau savo skaitytojus protestantus painformuoti, kad garsi popiežiaus neklaidingumo dogma yra kukliausias tos r šies nuostatas. Palyginus su m s neklaidingomis demokratijomis, m s neklaidingais medik patarimais, m s neklaidingais astronomais, m s neklaidingais parlamentais, popiežius t ra tik parpuol s ant keli dulkes žmogus, savo nežinojim išpaž st s Dievui. —

Tais žodžiais anas rašytojas Bernard Shaw nor jo pabr žti, kad žmon s gana lengvai tiki mokslo ar net politikos autoritetui, o pergreit randa priekaištus religiniam autoritetui, nors jame yra tiek nusizeminimo, nors jis tenori nusilenkti tik prieš Dievišk j autoritet .

Daugelis žmoni pernelig sudievina moksl , net tik jimo s skaiton. Min tas laikraštis spausdina ir kit Bernard Shaw žod , lie iant š reikal :

— Mokslas, kur aš buvau sud j s vis savo tik jim , yra subankrutav s. Jo pasakos pasirod daug kvailesn s, kaip visi kunig stebuklai... K jisai skleidžia, tai ne apšvietim , bet pikt lig . Jo patarimai, kurie tur jo vesti taik ir laiming t kstantmet , nuved Europ tiesiog saužudyb . Aš pirma tik jau juo daug nuoširdžiau, kaip bet koks religinis fanatikas yra tik j s savo prietarams, nes mokslo vardan aš pad jau sugriauti tik jim milion maldinink , priklausan i t kstan iui tik jim . Ir dabar jie ži ri mane ir yra liudininkais tos didžios tragedijos ateisto (bedievio), kuris prarado sav j tik jim . O, kad gi aš j gal iau atrasti! Aš esu ignorantas (nežinantis) ir baiminuosi. Aš praradau nervus. Aš žinau tik tai, kad privalau rasti keli sau ir mums visiems, kitaip mes b sime nepataisomai sužlug . —

Suprantama, nei mes, nei Bernard Shaw nenori mokslo suniekinti, bet tik tas pavyzdys parodo, kok nusivylim gali

pulti žmogus, stat s sau moksl Dievo vieton. Tokiems mokslas visk žad jo, o atneš baisius pokarinius griuv sius.

Iš kitos pus s, kaip viltingas gyvenimas žmogaus, kur gaivina tik jimas. Štai, pla iai skaitoma generolo Stasio Raštikio knyga "Kovose d l Lietuvos". Tas augštuosius generalinio štabo mokslus iš j s vyras, buv s m s kariuomen s vadas daugelyje viet savo knygos pabr žia, kad jis praktikaujantis katalikas. Jis aprašo, kaip jis nuoširdžiai meld si sužeistas ir patek s bolševik nelaisv . Jis pabr žia, kaip maldoje jis jieškojo stipryb s sunkiausiose gyvenimo valandose, net ir tada, kai at jo žinia, kad viena iš trijų jo dukrelių, išvežta tolim j Rusij , mir bolševik vergijoje.

Baigiame to paties B. Shaw žodžiais:

— Šešiasdešimt met studijav s žem ir žmones, aš išpaž stu, kad nematau kito kelio išeiti iš pasaulio varg , kaip tas, kur Kristus parod . Didingoji žem be religijos negali apseiti.

DIEVAS GYVENA MUMYSE

Dvasinio gyvenimo mokytojas t v. *Pegmayer* teisingai kalb jo:

— Tobulus meil s trumpiausias kelias yra visada jausti, kad Dievas yra su mumis. Ši mintis nuvarys nuo m s nuodmes, o taipgi nebus kada išsiblaškyti kitais dalykais bei sk stis ir murm ti. Jutimas Dievo buvimo su mumis — anksiau ar v liau ves mus tobulum . —

Garsus rašytojas *Raoul P'is* mus mokina, kad yra du keliai nutolti nuo Dievo: nuod m ir išsiblaškymas. Taigi, abiej t dalyk reikia vengti, o prisiminimas Dievo buvimo su mumis labai padeda mums to išvengti.

Reikia jausti Dievo buvim ne tik su mumis, bet ir mummyse. Labai teisingai mus moko *šv. Povilas Nuo Kryžiaus*:

— Tik jimas mus moko, kad m s širdis yra didel šventov , nes ji yra Dievo Bažny ia ir šv. Trejyb s buvein . Dažnai lankykite ši šventov . Ži r kite, ar joje yra uždegtos lempos — tik jimo, vilties ir meil s. Stiprinkite, gaivinkite savo tik jim . Kai j s skaitote, vaikštote, net valgotė ar einate gulti ar keliat s — vis sužadinkite meil s jausmus prie Dievo.—

Dar septynioliktame šimtmetį dvasinio gyvenimo vadov liai žmon ms primin , kaip naudinga paprastai, bet su meile prisiminti, kad Dievas yra mumyse.

Sakoma — atsiminti *paprastai*, tai yra — nereikia ia tur ti nei vaizd , nei koki akt daryti, nei daug sim styti, o tik trumpai šird pakelti, ir tai nesutrukdo m s užsi mim , priešingai — dar padeda, nes sužadina ramyb ir pasitik jim .

Sakome — su *meile* prisiminti Diev esant mumyse. Tai nereiškia, kad reikia daryti kokius ypatingus Dievo meil s aktus; ne — jau m s noras Jam patikti bus didžiausias m s meil s pareiškimas.

Svarbu tik, kad visada jaustumė Diev esant mumyse. Kaip to pasiekti — iškalingai mums pasako šv. *Teres* savo knygoje "Tobulyb s kelias". Ji rašo:

— Šv. Augustinas mums pasakoja, kaip jisai, ilgai jieškoj s Dievo tuose dalykuose, kurie mus supa, pagaliau atrado J savo viduje. Apm stykite jo žodžius, nes sielai, kuri turi sunkum susikaupti (o kas j neturi) — visada naudinga suprasti ši ties : n ra jai reikalo pakilti iki Dangaus, kad gal t pasikalb ti su savo dieviškuoju T vu ir prie Jo rasti savo džiaugsm ; Jis yra taip arti m s , kad Jisai supranta mažiausi m s l p pajud jim , paslap iausi m s kalb . Nereikia mums sparn , kad J surastume — tik pasitraukime nuo šalum ir pažvelkime save — Jis ia gyvena. Kalb kime J su dideliu nusižeminimu, bet drauge ir su meile, kaip vaikai t v . Jam su pasitik jimu išsakydami savo skausmus, prašydami J pagalbos, prisipažindami, kad mes nesame verti nešioti Jo vaik vardo. —

Ta iau, iš kitos pus s, žinodami, kad Dievas gyvena m -

s širdyse, mes jauskime, kad Dievas gyvena ir kit širdyse, kad mes esame apsupti, kaip tais gyvaisiais tabernakuliais, kurie mums primena Tris Dieviškuosius Asmenis.

Taigi mūsų tvirtyb yra nuolatinis stiprinimas ryšio su Dievu mummyse. Gražiai palaimintasai *Leonardas de Port-Maurice* yra išsireišk s:

— Mano pašaukimas, tai tarnyba ir vienatv : tarnyba — nuolat būtis užsi musiam d l Dievo, o vienatv , kad nuolat būtis užsi mūsų su Dievu. —

— Tuose žodžiuose mes jau iame t , k jausdavome giedodami galing giesm :

— Dievas yra mūsų prieglauda ir stipryb ...

GYVENIMUI PAVYZDŽIAI

Vienas Indijos misionierius pasakoja tok atsitikim : tos šalies didysis vadas Mahatma Gandhi gr žo kart iš Londono, kur dalyvavo pasitarime. Gr žo jis drauge su lordu Irwin, buvusiu Indijos vicekaraliumi. Kelion je ar iau susipažino su kits kitu ir sugr žus lordas Irwin aplank Gandhi.

— Mahatma, taip kalbant draugiškai ir atvirai, pasakykite, kaip jūs manote, kur galima rasti išsprendim problem manojo ir j siškio krašto?

Gandhi pamažu pa m knyg nuo staliuko. Tai buvo Šv. Raštas. Atidar jis šv. Mato evangelij ir, sujieškoj s penkt j skyri , parod s vien viet tar :

— Kai mano ir j s kraštas sutars pagal t moksl , kur Kristus paskelb savo Pamoksle nuo Kalno, mes tada išspr sime ne tik sav krašt problemas, bet ir viso pasaulio. —

Tai buvo liudymas išmintingo, tauraus pagonio. Mintis gili, ir kuo daugiau kiekvienas iš mūsų stengsim s j gyvendinti, tuo daugiau taikos, ramybės ir laims ateis mūsų širdis, šeim ir taut sugyvenim , viso pasaulio santarm .

Iš kitos pusės, kuo žmogus labiau tols nuo Kristaus mokslo ir jo paskelbtos meilės, tuo jis darysis panašesnis gyvuliui ir tuo labiau žmoniai tarpusaviai santykinai darysis panašesni gyvuliui gaujos elgesį ir žvėrių grumtynes.

Korėjoje, vienoje misijonistų stotyje kunigas mokė grupę vietinių gyventojų. Jis tik ką buvo perskaitęs ir išaiškinti jiems Kristaus Pamokslą nuo Kalno ir tuos gražiuosius, giliuosius palaiminimus.

Praslinko kelios dienos ir vienas iš misionieriaus klausytojų, jaunas vyras, labai puikiai mokė jo visus tuos palaiminimus. Misionierius jį paklausė, kaip jam pasisekė taip gerai išmokyti. Tas jaunas vyras jam paaiškino:

— Jūs, tėve, mane skatinate išmokyti juos ne tik mano atmintimi, bet ir mano širdimi. Aš galvoju, kaip tai galėčiau padaryti. Aš dariau taip: išmokau vieną iš tų palaiminimų ir tada jį pritaikiau praktikoje, mano santykiuose su vienu ar su kitu kaimynu. Aš pamačiau, kad tų palaiminimų žodžiai pasilieka atmintyje, kada juos aš pakartotinai gyvendinu praktikoje. —

Tai pavyzdys iš misijonistų krašto, kur krikščionybė dar tik pradeda leisti šaknis. Mums krikščionybė yra iš tų paveldų, bet ji pilnai pasisavinsime tik kaip anas misijonistų jaunuolis — kiekvienas iš mūsų praktikuodami gyvenime, elgėsi su savo kaimynais, pažįstamais, darbovietoje ir ypač savojoje šeimoje, namuose. Tai būtų ne tik mūsų pačių laikinos ir amžinos laimės pagrindinės rimas, bet taipgi kelias viso krašto, viso pasaulio gerovės ir sutarimo.

Vertas šiuo metu vieno iš Texas gubernatorių pavyzdys: kai jaut artėjanti savo gyvenimo pabaigą, gubernatorius Hoag savo artimajam prašė ant jo kapo nestatyti jokio paminklo. Jis panoro, kad ant jo kapo būtų pasodinti du riešutmedžiai. Jis prašė, kad kai užaugs tie medžiai, jis su klos, jie nešami riešutai būtų surinkti ir išdalinti Texas valstybės žmonėms, kad jie visai juos pasodintų, kad pamažu Texas darytųsi medžiais nuaugusia valstybe.

Mirštan iojo noras buvo išpildytas ir 1926 metais ant ve-
lionies kapo jau išaugo pirmieji riešutai, pirmos s klos. Su-
rinkta juos ir nugabenta medelyn , kur buvo susodinta ei-
les. Taip sodinama kasmet, ir kai medeliai paauga, sustipr -
ja, jie dalinami mokyklas, farmas, kur jie sodinami, ir vals-
tyb pamažu puošiasi nauju žalumu.

Tegu kiekvieno m s gyvenimas ir atminimas apie mus
po mirties bus šaltinis ger j s kl , kurios skleisti si po pla-
ias apylinkes žmonė gerovei ir Dievo garbei.

VIENOS AŠAROS ISTORIJA

Kai admiras Derville gul jo mirties patale, parad
vienam savo šeimos nariui kryžel , kur visuomet su savimi
nešiojosi ir tar :

— Nor iau, kad dabar ia b t tie, kurie sakosi netik ;
aš jiems pasaky iau, kad šiame ženkle yra j ga, kurios nie-
kur kitur rasti negali. —

Tai šventa tiesa, kuri , kaip did j gyvenimo patyrim ,
prieš mirt pareišk anas admiras. Gyvenimo naštai prisl -
gus ne vienas suklumpa po kryžiumi pasiguosti ir nauj j g
semtis; mirties patale spaudžia kryžel , didžiajai kelionei pa-
sirengdama. Kryžius — m s stipryb ir viltis; ta iau — kry-
žius mums tuo yra tik tada, kai mes stengiam s savo gyve-
nim tvarkyti pagal Nukryžiuotojo vali . Šioj gi srity, net ir
mažiausios m s pastangos, kartais atneša svarbi vaisi .
Štai — vienas gyvenimo faktas.

Viena mergait , kuri tur jo tada gal 8, gal 10 met , kar-
t klaus si pamoksl palaimintojo Morkaus de Montegallo.
Baigdamas pamoksl tasai švento gyvenimo vyras praš
kiekvien , kad kas pavasar išliet nors vien vienintel aša-

rel prisimin Kristaus kan i . Gerašird mergait , išeidama po to pamokslo iš bažny ios, prisižad jo t prašym išpildyti.

Nugal jo ji visas kli tis ir, savo nuod mklausio raginama, ji pasiliko ištikima tam savo žadui.

Taip jau Dievo Apvaizda sutvark , kad ji kart savo ran- kose tur jo meditacij knyg apie kan i . Skaitymas jai daug pad jo išpildyti t savo žad . Kuo daugiau ji skait , tuo la- biau susigraudino Viešpaties kan i apm stydama. Nebe vien ašar ji išliejo, o srov mis jos b go. Tai j palenk prad ti didesn s atgailos gyvenim . Dievui padedant ji pasiek didelio tobulumo, liko Šv. Klaros vienuolyno nar ir žinoma yra kaip palaimintoji Baptisto Varoni. To augšto tobulyb s laipsnio atsiekti jai pad jo ta vienintel ašara, kuri ji pasi- žad jo išlieti kart metuose, pavasar , Kristaus kan i apm s- tydama.

Kristaus kan ios prisiminimas pažadina mumyse nauj ryžtingum . Gili j gyvenimo klausim apm stymas nušvie- ia mums keli ir uždega — visas kitas smulkmenas užmir- šus atsiduoti didžiajam gyvenimo tikslui.

Kart net karalius Karolis I savo dvariškiams praneš sa- vo plan — apleisti sost ir atsiduoti Dievo meilei, užsidarius vienuolyno nuošalumoje.

— Valdove, ar esi nesveikas? — teiravosi dvariškiai.

— Ne, — atsiliep Karolis I.

— Ar jums jau kyr jo sostas?

— To nepasaky iau.

— Tai J s Didenyb yra prisisotin s pergal mis ir jau- iate reikal poilsio?

— Visišškai ne, mano draugai, — atsiliep karalius. — Ma- no ranka n ra pavargusi kovoti. Mano rankos gal t rašyti veikalus. Ta iau, gyvenimas — trumpas. Iki šiol aš stengiau- si užkariauti pasaul , dabar gi aš pasuku daug sunkesn pergal : noriu sau išsikariauti, laim ti dang . —

Gili mintis — šalia vis pasisekim ir laim jim , kuriuos mes gyvenime pasiekiamo — niekada nepamirškime laim ti augš iausiojo, paskutiniojo ir amžinojo laim jimo — Dangaus.

Semdamiesi stipryb s kryžiuje, kas pavasar ir dažniau išliedami nors po vien ašar Nukryžiuotojo apm styme, gyvenimo laim jimuose nepamiršdami, kad svarbiausias m s laim jimas, kurio turime vis amži siekti, tai Dangus, — mes tikrai gyvensime prasmingai ir mirsime laimingai.

PASAULINIS GAISRAS IR M S KASDIENYB

katalik tik jim atsivertusi laikraštininke, rašytoja Gladys Baker išleido knyg "I Had to Know" (—Aš tur jau sužinoti tikr j ties).

Šioje knygoje ji pavaizduoja, kaip kartais žmon s nukreipia d mes smulkmenas, užmiršdami, kas svarbiausia. Ji pasakoja atsitikim su savo drauge Norma Shearer: kart ta Norma kelion je apsinakvojusi viešbutyje. Vidurnakt prad jo žmon s belstis jos duris, pranešdami, kad gaisras, kad ji turi grei iausiai gelb tis. Ir pirmoji Normos mintis buvusi — kuria dabar suknele man vilktis.

Ir mes šiuo metu pergyvename lyg didžiul pasaulio gaisr , gyvulišk aistr ir žiaurumo suliepsnojim žmoguje. Kiekvieno žmogaus pareiga prisid ti prie to kruvinojo gaisro likvidavimo, o ne pask sti kasdienyb je.

Didysis tyrin tojas Nansenas, už savo nuopelnus taikai laim j s Nobelio premij , kart buvo išvyk s tyrin ti šiaur s ašigalio. J lyd jo du eskimai. Nak iai už jus jie pasirinko saugesn ledo lyt ir pasistat palapin . Koks gi šiurpas juos sukr t ryt , kai pamat , kad dalis ledyno, ant kurio buvo j palapin , atskilusi ir v jas juos neša pietus. Ledo lytis sutirps ir j laukia mirtis.

Eskimai nusiskubino palapin ir puol ant keli , nes žinojo, kad tik vienas Dievas juos tegali išgelb ti. Ir laim jiems nusišypojo — v jas pakeit krypt ir v l gr žino j

ledo lyt prie ledyn . Nuo to laiko, sakosi Nansenas, ir jis vi-sada meld si drauge su eskimais.

Mes visi šiuo metu plaukiame lyg ant tirpstan ios ledo lyties, ir svarbu suprasti vis pad ties sunkum ir jieškoti iš-sigelb jimo. M s gi išsigelb jimas — vis ger j žmoni vienyb su Dievu ir ryžtingumas siekiant, kad Dievo tvarka žem je b t gyvendinta.

Iš senov s yra užsilikusi žini apie vien tiron , kad ta-sai savo priešininkus naikindavo žiauriausiu b du: jis gyv žmog pririšdavo prie numir lio ir laikydavo, kol p nan io lavono kvapas, kol atsirad šilimoje kirminai uždusindavo, užgrauždavo ir gyv j .

Kaip gi dažnai ir mes patys susirišame su, pasakytume, lavonu. Gal tai bus blogas draugas — tas gyvas numir lis, gal tai bus koks mus žudantis blogas palinkimas ir protis, bet jeigu mes nuo t blogybi neatsipalaiduosime, mes ž -sime.

Didysis mokslininkas, gamtininkas Pasteuras, kai buvo priimtas Mokslo akademij , savo kalboje pareišk :

— Laimingas yra žmogus, kuris savo šird kelia prie Dievo ir Jo klauso; laimingas, jei savyje turi idealus grožio, meno, mokslo, t vyn s, evangeliš k j dorybi meil s. Jie yra gyvieji kv pimai didži j min i ir veism . Viskas aiškiai matosi amžinyb s šviesoje. —

Šitie žodžiai yra iškalti Pasteuro paminkle. Jie turi b ti išgraviruoti kiekvieno m s širdyse.

AUDRINGOJ GYVENIMO J ROJ

Kaip žem sukasi apie saul , taip ir m s mintys turi suktis apie Amžin j Saul — Diev .

Prieš šimtus met žmon s klydo, manydami, kad žem yra visko centras, kad saul , žvaigžd s — viskas sukasi ap-link žem .

Ta iau pasitaiko žmonai, kurie net dabar, dvidešimtajame amžiuje, daro dar didesnį klaidą: jie mano, kad jie yra visko centras, kad visi apie juos turi sukintis ir prie jų taikytis.

Žmonai s ilgisi ir jieško laimės. Kas gi yra ta laimė ?

Vieni mano, kad ji glūdi garbėje. Augščiau, kuo tuo keliu einant galima užkopti, yra valdovų sostai, bet ir jie braška ir griuva gyvenimo audrose, sutraiškydami tuos, kuriems vakar minios smilkė.

Kiti laimę randa beatodairiniame nuosavybės didinime. Tiesa, apsirūpinti kasdiene duona reikalinga. Reikalinga turėti ir juodai dienas, bet kieno abi rankos stipriai sikibusios, auksas ir kaina, tas jau augštinai malda pakelti nebegali... O vaikai iodami po kapines tiek daug randame paminklų, kaip Kreugerio, Batos ir kitų milijonierių, kurie tragiškai nutraukė savo gyvenimą, nes jisai, nežinodami, rinktų aukso sparnus, jiems buvo nepakeliamai sunkus ir nelaimingas.

Tai kur gi laimė ?

Paklauskime tuos, kurie ją surado.

Štai, žurnale "Sign" paskelbė savo spaudžius išmokslintą kinietis dr. Povilas Sih. Jisai — kinų delegacijos narys prie Jungtinių Tautų, jisai buvo gavęs svarbius tarptautinius uždavinius Graikijoje, Balkanuose. Jisai... 1949 metų balandžio 7 dieną buvo su šeima apkrikštytas, atsižadamas Konfucijaus klaidatykų. Jisai rašo:

— Po išpažinties mano širdis buvo pripildyta laimės. Aš — naujas žmogus. Aš — laisvas, kaip paukštis. —

Laimė, tikra ir pastovi, yra tada, kai žmogus yra taikoje su Dievu ir savo sąžine, kai jo sieloje ramybė viešpatauja.

Gyvenimas dažnai būna baisiai audringas. Ir jei mes nesukame pasaulio audringoje juroje, tai todėl, kad mus išlaiko kryžiaus medis, — teisingai pastebėję Šv. Augustinas.

Vieną kartą laikotarpyje motina baisiai išsigando, pamąsčiusi, kad jos mažas berniukas savo naujomis rogutėmis važinėjama Vaikelių Jėzų, pamąsčiusi iš prakartelių bažnyčioje. Vaikūti gi motinai paaiškino:

— Mama, aš prižad jau jau iš anksto, kad jeigu Dievas taip padarys, kad Kal doms aš gausiu rogutes, tai pirmas pavazin jimas bus Vaikeliui J zui. —

Tas vaiko d kingumas mus daug ko pamoko.

Nauj j Met išvakar se viena dievota siela pri jusi išpažinties praš kunig :

— Palaiminkite mane. Aš noriu šiais šventaisiais metais šventesn gyvenim prad ti. —

Sektinas pasiryžimas. Ar jau padar me ir mes pasiryžim b ti šventesniais?

ŠIMTME I IŠMINTIS

Jau dvidešimt as šimtmetis eina, kaip Katalik Bažny ia veikia ir veda žmones amžin j laim . N viena valstyb neturi taip ilgus patirties, kaip Katalik Bažny ia, kuri ne tik savo moksle yra sukrovusi patyrim , kur jai laikas atneš , bet ji yra surinkusi praktik vis gausing j taut , kuriose ji turi leidusi šaknis.

Tod l Bažny ios nuostatus reikia ži r ti su pagarba, su pasitik jimu.

Kart pas rašytoj Bruckner at jo viena lankytoja ir prad jo vairius priekaištus prieš Bažny i . Tiesa, patsai rašytojas Bruckneris pirma buvo nutol s nuo Bažny ios, bet tuo metu jau jisai v l buvo gr ž s.

Ta ponia vis pirma prad jo bamb ti, kad visokios išorin s katalik apeigos esan ios nereikalingos, Diev reiki garbinti širdyje, ir to pakanka.

Rašytojas, pirma su ja buv s švelnus, dabar prad jo nepaisyti mandagumo taisykli , k ponia palaik žeidimu ir pratar :

— Kuo J s mane laikote? Argi J s nežinote pagrindini kult ringam žmogui privalom elgesio form ?

— Atleiskite, poniam, — prabilo rašytojas. — Prieš minutį jį s pareišk te, kad nepriduodate vert s išoriniams dalykams. Bet kai su jumis prad jau pagal t taisykl elgtis, J s nebuvote patenkinta. Taigi, atminkime, kad išorinis kultas ir ceremonijos Bažny ioje, tai tik m s pagarbos pareiškimas Dievui. —

Priešbažnytini atak dr sumas gali reikštis tik iki tam tikro laipsnio. Štai, mums žinoma istorija: dar XVIII šimtme tyje vienas iš garsiausi bedievi buvo Volney. Pasitaik jam keliauti iš La Havre uosto New York . Pakelyje užpuol nepaprastai stipri audra. Rod si laivas gali kiekvien minut pask sti. Dreb damas Volney nub go laivo apa i , susijieškojo tenai buvus vienuol ir papraš paskolinti rožan i . m nuoširdžiai kalb ti poterius, laikydamas rankoje rožan i . Audrai pra jus j rininkai buvo linksmi ži r dami t baim s perg zdint "netikint ".

Išorin s apeigos, šv stas vanduo, rožan iai — viskas turi savo prasm ir yra reikalinga, kaip kad Bažny ia yra atradusi savo daugelio šimtme i patyrimo kelyje. Tie išoriniai dalykai padeda žmogui stipriau išgyventi vidin religijos pajautim , o jau gilus religingumas yra svarbus ne tik amžinyb s žvilgsniu, bet ir dabarties gyvenime.

Kai Pr s karalius Fridrichas II patyr , kad jo valdomuose plotuose kas dien auga nusikaltimai, jisai pasišauk savo minister ir pratar :

— Pasir pinkite, kad tik jimas tose šalyse sužyd t .

Teisingai yra pasak s J. Guilbertas:

— Žmogus yra tiek geras, kiek jisai save užmiršta, kiek jisai atsiduoda ir pasiaukoja d l broli g rio.

O kas gi kitas žmogui duos kv pimo ir j gos pasiaukoti d l artimo, jei ne tik jimas Diev ir žinojimas, kad žmogus sutvertas Dievo paveikslan.

SAUGOTI TAI, KAS BRANGIAUSIA

Gyveno kart generolas, deja, skelb s netik jim . Su-
sirgo jo dukt . Matydama, kad artinasi jos mirties valanda,
pasišauk ji savo t v ir jam tar :

— Neužilgo aš mirsiu. T ve, pasakyki man atvirai: ar aš
turiu tik ti, kad n ra nei Dievo, nei Dangaus, nei pragaro,
kaip tu mokinai, ar priešingai, aš turiu tik ti Diev , kaip mo-
tina mokino?

Generolas, lyg kokio šviesaus spindulio perskrosta, pil-
nas skausmo atsak :

— Mano dukrele, tik ki tik tam, k motina mokino.

Net ir netikintis t vas savo tikrai dukteriai parinko tik -
jimo keli . Galb t, jisai blaiviai pagalvojo, jeigu ir Dievo neb t ,
tik jimu nieko nenustosi, bet jeigu Dievas ir amžinatv
yra, o gyvensi lyg jos neb t — labai daug rizikuoji ir labai
daug gali nustoti.

Vienu iš didesni pavoj m s tik jimui gali b ti blogai
parinktas skaitymas. Juk visada gali atsirasti toki nes ži-
ning knyg leid j , kurie visiškai nepaisydami
koki tak darys j knygos, daugiau žir da-
mi pinigų, kaip tiesos, leidžia knygas, kuri turinio menkyst
bando pridengti gašlumu, gaudydamiesi pelno ir nežir da-
mi, kad tas pinigas yra perkamas artimo žmogaus sielos ra-
mybe, o gal kartais net j amžinatve.

Kart Marseill je, Pranc zijoje, at jo pas misijonieri vie-
na moteris. Misijonierius iš jos kalbos greit suprato, kad ia
esama asmens, sitraukusio kreiv skaitym . Taigi, jos pa-
klausk :

— Ar j s skaitote visokias knygas?

— Taip, ir tik d l išsiblaškyimo, d l poilsio. Jos man nie-
ko blogo nepadarys.

— Gerai, kad nepadarys, — atsiliep misionierius. — Tai-
gi šiuo atveju prieš skaitydama atsiklaupusi j s sukalb kite
ši maldel : "Mano Dieve, aš noriu skaityti šias knygas, ku-

riose yra blog min i , blog pavyzdži , blog patarim , bet tas nesvarbu. Noriu jas skaityti, kad išpildyčiau savo krikšto pažadus, kad pasidarbuočiau Tavo garbei ir savo sielos išganymui!

— Tve, betgi kalbėti toki mald , tai b t žėisti Diev .

— Matau, kad j s imate suprasti, jog šis skaitymas nra jau taip nekaltas. Ar buvo laikas, kada j s buvote daugiau pamaldi, kada daugiau užsi m te rimtais dalykais, kada buvote daugiau klusni Dangui, mažiau r pinot s prabangos dalykais ir su didesniu patraukimu artinot s prie sakrament ?

— Taip, tve, buvo toksai laikas.

— Ar tada skaitė tokias knygas?

— Ne, tve!

— Tai matote, kaip pavojingas toksai neapdairus skaitymas.

Li dna darosi, kai lankant ir m s žmones dažnai pamatai ant sienos švent paveiksl , namuose — kryži , o ant stalo — laikrašt , kuris to kryžiaus negerbia, kuris tarpais iš tik jimo ar jo atstov pasijuokia, dalykus, kurie daugeliui — šventi — pašiepia. Tie du dalykai — b ti geru kataliku ir skaityti netinkam spaud — nesuderinami.

DANGAUS TARNYBOJE

Nedaug pasaulis žino toki daininink , kaip *Henrikas Caruso*. Nuostabus pasisekimas j lyd jo kelionė po Jungtines Amerikos Valstybes. Kai jisai sugr žo Italij , vienas iš pirm j jo žygi buvo aplankyti ital pam gt Pomp jos Dievo Motinos šventov . Paskiau jisai atvyko savo gimt j Neapol ir savo parapijos bažnyt l je teik savo auk — 20,000 lir .

Tai buvo didžiojo dainininko d kingumo pareiškimas Dangui.

Didieji žmonės nebijo pareikšti savo sitikinim ir parodyti dkingum Dangui.

Štai, vienu iš žymesnių mūsų laiko USA rašytojų yra *Daniel Sargent*. Jisai — mokslininkas ir poetas. Buvo profesoriumi Harvardo universitete, tačiau pasitraukė iš augštosios mokyklos, kad galėtų atsidėti rašymui. Ypač jisai garsus ja biografijų krimu. Rašo apie garsiuosius pasaulio žmones su mokslininko tikslumu ir su poeto iškalbingumu. Jisai turi savo darbui tinkamą nuošalį vilą, kurios garbingoje vietoje, kieme pastatė Marijos statulą. Tas mokslininkas ir rašytojas, atsivertęs katalikybą, nebijo atvirai pareikšti savo tikiybini jausmų, nes jie jam taip brangūs, tai jo nuoširdžiausias sitikinimas.

Kartais toksai drašus savo tikėjimo pareiškimas gali turėti ypatingos reikšmės. Štai dar vienas pavyzdys: Kai J. A. Valstybės kovojo dėl savo laisvės, generolas Smith atvyko pervilais savo dalininkams ir nežinojo slaptažodžio. Tas buvo kautynės ties Bulis Run. Vienas karys, katalikas, pasislėgęs savanoriu — nepaisant artjanio priešojų, prislinkti prie savojo štabo ir pranešti slaptažodį. Tai buvo pavojingas žygis, nes jie galėjo savieji nepažinti nušauti. Todėl jisai pamatė generolo raštą, kuriame buvo parašyta, kad jie neturi slaptažodžio. Šis raštą laikė rankoje — jeigu jis per klaidą savieji ir nušautų, tai atrast rankoje jo raštą ir nusiųst slaptažodį, tuo išgelbėdamis tiktai iš pavojaus.

Sargybiniai iš tolo pastebėjo drašul žvalgą, ir sušuko:

— Kas ateina?

— Savas, — atsakė žvalgas.

— Koks slaptažodis, — suriko sargybiniai ir atstatė jį šautuvą tiktai.

Bet žvalgas slaptažodžio nežinojo. Manydamas, kad dabar jau atėjo jo paskutinioji valanda, savo dešine persižegnojo, pakeldamas jį dangi. Ir kaip jisai nustebo, kad šautuvą vamzdžiai nuslinko žemyn. Pasirodė, kad tai dienai persižegnojimas kariaujančių kaip tik buvo parinktas slaptažodžiu.

Dievo vardas ir kryžiaus ženklas mums krikščionims visada yra slaptažodis kasdien šie kovose. Tik jime mes rasime sustiprinimą, tuo keliu pasieksime pergalę, kuri mums užtikrins amžiną jį laimę.

Mūsų kelias aiškus: dvasiniams pratyboms, geru skaitymu ir mąstymu — stiprinti savo tikėjimą ir tvirtu pasiryžimu nebijoti jo pareikšti kasdien mūsų gyvenimo progomis.

Teisingai pr. Gay sako:

— Kad nueitume Dangų, turime patys sau daryti prievartą. Eidami gi pragaro keliu, darome prievartą, pažeidžiame paties Dievo širdį.

KOKIA GARB BŪTI DIEVO VAIKAIS

Kartą garsusis prancūzų kalbotojas ir rašytojas *Lacordaire* buvo vaišėse. Jam pasitaikė atsisėdęs šalia vieno netikinčio asmens, kuris buvo tiek nemandagus, kad ir atsisėdęs prieš vaišių stalą bėgė prieš Dievą, prieš tikėjimo paslaptį.

Niekas iš sveikųjų jam nepritarė ir neprisidėjo prie jo kalbos.

Tasai puikuolis, kiek sūžėjęs, kreipėsi į dominikoną *Lacordaire*, sakydamas:

— Jūs turite mus tais klausimais apšviesti. Argi nėra nesąmonė, tikėti tuo, ko nesupranti? —

Lacordaire valandėlį patylėjo. Kaip tik tuo metu atnešant stalo kiaušinius ir anas bedievis gerokai jos prisikabino savo lūktis.

— Ar Tamsta suprantate, — paklausė *Lacordaire*, — dėl ko ugnis sutirpdo sviestą, bet tuo pačiu laiku sukietina kepamą kiaušinį? Ar gal tum te išaiškinti? Kodėl ta pati priežastis, tuo pačiu laiku sukelia skirtingus padarinius?

— To aš nežinau, — atsakė vyras, — bet keltas bendro turi su mano keltais klausimais?

— Nieko. Ta iau j s manymu išeit , kad jeigu nesu-
pranti, kas darosi kepatn, negali tik ti buvim kiaušinien s...

Sve iai nusikvatojo pritardami, o anas bedievyb s apaš-
talas nusprend , kad patogiausia bus iš viso nutyl ti.

Tik jimas — yra augštas dalykas. Amžinosios tiesos ne
visos yra m s protu apr piamos. Ta iau didieji protai visa-
da jaut , kad yra daugiau kas negu vien medžiaga, kad šis
pasaulis tai dar ne viskas.

Imkime kad ir tok gars gamtinink *Henrik Fabre*. Jisai
raš :

— Praleidau 17 met tyrin jimuose ir m stymuose, ir ga-
liu pasakyti, kad ne tik tikiu Diev , bet J matau. Be Jo —
viskas tamsyb s. Nuo pat savo studij pradžios ne tik išlai-
kiau š sitikinim , bet ir j sustiprinau. Kiekvienas laikotar-
pis turi savo užkr tas ir ateizmas yra dabarties laik užkr ta.
Daug lengviau gal t nulupti od nuo mano k no, negu iš-
pl šti tik jim iš mano sielos.

Vienas iš paskutini laik garsiausi mokslinink buvo
Millikan, kuris už savo nepaprastus atradimus fizikoje buvo
apdovanotas Nobelio premija. Tasai vyras išleido savo gy-
venimo aprašym , biografij , ir tenai daugelyje puslapi pa-
reiškiama jo ypatinga pagarba Dievui.

Ir mes, pilni pasitik jimo K r juje, lenkiame galv prieš
viso pasaulio, drauge ir m s , Valdov ir kartojame drauge
su Šv. Bernardo tikru broliu, kuris mirties patale ištar šiuos
paskutinius savo žodžius:

— Koks didis yra gerumas Dievo, b ti žmoni T vu, ir
kokia garb žmon ms, b ti Dievo vaikais. —

Kad tik Dangus mums pad t b ti gerais ir vertais Dievo
vaikais.

NEMESK KELIO D L TAKELIO KREIVO

Vienas pranczas misionierius — tvas *T. Venard* — raš kitam savo draugui, taipgi misionieriui:

— Šiame pasaulyje yra daug li dn dalyk . Laimingas tas, kuris moka pasitraukti savo šird ir miršta patsai sau. —

Juk apaštalas Povilas yra gražiai pasak s, kad mes esame gyvojo Dievo bažny ia. Mumyse Šv. Dvasia gyvena, o Ji — kaip skelbia garsus rašytojas *Raul Plus*, n ra nejud s lavonas, o gyva esyb , kuri sujudina, skatina, šaukia prie gero...

Pasiduodantieji tam gyvosios dvasios balsui ir giliau apsvarstydami gyvenimo prasm , daugelis pri jo prie labai svarbi pasiryžim .

Imkime, pavyzdžiui, v lyb viduramži kalb toj Savanarol . Jisai tetur jo 22 metus amžiaus, kai palik s t v namus išvyko Bolonij ir stojo domininkon vienuolyn . T savo pasiryžim jisai taip aiškino:

— Prad jau sau vienas m styti apie t užsidegim su kuriuo mes be paliovos siekiame nenauding tiksl , — ir kaip nepaisome b tin ir reikaling siekim . Galvodamas, kad be pertraukos keliaujame mirties linkui, nutariau palikti t vis ir niekada iš aki nebepaleisti tikrojo žmogaus tikslo, ir visais galimais b dais ruoštis... Dievo malonei veikiant prad jau niekinti pasaulio dalykus. Mano širdyje užsideg nenugalimas troškimas siekti dangiškosios t vyn s ir nutariau pasišv sti visiškai m s Viešpa iui. —

Ir tas jaunuolis tur jo tiek daug takos savo laiko žmones, kad pra jo penki šimtai met , praeis ir t kstan iai, o Savanarolos vardas bus žinomas. Gal jis kaikur nu jo iki kraštutinum , ta iau jo nuoširdus atsidavimas Amžiniesiems Siekimams ir dr sus persp jantis balsas savo laiko žmon ms kiekvienam daro sp d .

Ger palinkim , ger sumanym turime visi. Tik sunkiau su j gyvendinimu. Dažnai juos paliekame atei iai.

Kart garsus pranc z dailininkas *Corot* parod savo mokiniui kaikokias pataisas, kurias jisai tur jo padaryti savo paveiksle. Mokinys atsiliesp :

— Labai d kui. Rytoj pataisysiu.

— Kaip tai rytoj?! — atsiliesp dailininkas. — O jeigu ši nakt mirtumei!...

Taip ir su mumis. Mes gi esame sukurti Dievo paveikslan. Jau iame, kad Dievo paveiksl savyje kaikada sutepame, iškreipiame. Turime pataisyti. Ar ir mes atidedame t rytojui? O jei mirtume ši nakt ?

Nemirštan io garso ital rašytojas *Dant* savo didžiajame veikale "*Dieviškoji Komedija*" rašo:

— Viduryje savo gyvenimo kelion s patekau tams mišk ir pame iau tikr j takel ... O, kaip sunku ir bešpaskyti, kaip kartus ir kietas buvo klaidingasis takas... Nebežinojau, kaip j patekau, buvau taip mieguistas, kai išklydau iš tikrojo tako. Ta iau pasiek s sl nio krašt , pak liau akis augštyn ir pama iau virš nes, pasipuošusias saul s spinduliais. —

Tok vaizd Dant piešia min tos knygos skyriuje, kuris užvardintas "Pragaras". Kaipgi dažnai ir mes gyvenime pametame tikr j takel ... Pajuntame, kad m s kr tin d sta ir kojos kraujuoja klaikiais gyvenimo šlaitais beslenkant.

Pakelkime tada akis augštyn. Pamatykime Dangiškos šviesos spindul l virš n se... Jis mums nušvies tikr j keli ...

AMNEZIJOS AUKA

Buvo sekmadienis. Skub jau bažny i . Praeidamas pro parapijos raštin , pama iau gana jaun moter , kuri atsistojo, pa jo por žingsni ar iau ir tar :

— T veli, aš esu amnezijos auka... Pad kite man. Aš stauga netekau atminties ir nežinau, kur yra mano namai. Per

dvejas šv. mišias išbuvau bažnyioje, maniau gal atsiminsiu, bet ne... —

Ji išrod tvarkingai. Aiškiai nebuvo apsinuodijusi alkoholiu. Tur jo rankose pinigų ir rankinuk. Rausdamasi po t savo nuosavybę, ji kalb jo:

— Va ir raktai nuo automobilio. Turb t aš ia automobiliu atvažiauvau, bet jeigu aš pamaty iau, nepažin iau katras mano... Tur t b ti kur nors mano leidimas vairuoti mašin , gal ten ir adresas yra ...

— Ar J s leistum t man paži r ti? — paklausiau.

— Prašau, — tar ji, — paduodama pinigų ir rankinuk .

ia atradau jos apdraudos kortel , kur buvo užrašytas jos vardas ir pavard , bet adreso nebuvo. Radome ir lapel iš jos darboviet s. Ji v l kalb jo:

— Aš šaukiau savo darboviet , maniau, jie tur s mano adres ir pasakys, bet sekmadienis, niekas neatsiliepia. —

Radau dar por telefono numeri . Ji surauk kakt , kiek pagalvojo ir tar :

— Aš dar atsimenu vien telefono numer ... Gal tas bus mano nam ... Užsirašiau ir t , o ji v l kalb jo:

— Nenoriu kreiptis policij . Kad tik suras iau savo namus... Pasikviesime gydytoj ...—

Vienu iš t telefono numeri pašaukus, atsiliep moteriškas balsas. Paklausiau, ar paž sta t moter , kurios pavard išskai iau iš apdraudos kortel s. Pažino. Tai jos švogerka. Padav ir adres . Tik vienas kvartalas, vienas blokas, o ji nebegal jo susiorientuoti. Sujieškojau patikim lietuvait , kuri nelaiming ligon palyd jo namus.

Tai buvo pirmas toks atsitikimas mano gyvenime — matyti amnezijos ištikt žmog . Žinojau iš laikraš i ir knyg , kad b na atsitikim , jog žmogus laikinai netenka atminties tr kus gyslelei smegenyse, iš ligos ar senatv s, bet kas kita skaityti, kas kita pa iam tok asmen sutikti.

Ir aš prisiminiau, o kiek gi daug t kstan i ir milion žmoni , kuriuos ištinka dvasin amnezija, kad jie užmiršta, jog turi namus, kuriuose gyvena j Amžinasis T vas, — kiek

daug t , kurie užmiršta, kokie keliai veda j amžin sias buveines, kurie iš viso, lyg gyvi m sos gabalai, klajoja, blaškosi po žem , nežinodami nei kur jie eina, nei kam jie eina.

Iš kitos pus s, koks gi didelis džiaugsmas t , kurie stengia pasigydyti iš tos dvasin s amnezijos. Imkime kad ir did j pranc z rašytoj *Paul Claudel*, kuris savo k rybiniu talentu nusipeln b ti pakviestu narius garbingosios Pranc z Akademijos. Jaunatv je jisai buvo nuklyd s nuo tikrojo gyvenimo tikslo, nuo Dievo, nuo Bažny ios, ta iau gilesnis gyvenimo pažinimas j v l atved prie Viešpaties altori . Vienaime savo laiške jisai taip aprašo savo naujai atrast j laim :

— Štai tiesa, kuri Notre Dame katedroje vien Kal d dien staiga mane apšviet kaip gyvenimo saul : n ra nieko tikresnio, kaip Džiaugsmas, n ra nieko gyvesnio, kaip Gyvenimas, mes negalime praeiti pro Diev .

Dabar jisai pasiryžo ir savo k ryb nukreipti tais amžinyb s vieškeliais. Tame pa iame laiške Paul Claudel rašo:

— Kai b siu mirties patale, man bus saldu m styti, kad mano knygos neprisid jo prie tos baisios sumos tamsybi , abejoni , neskaistumo, kuris slegia žmonij , bet kad tie, kurie jas skaitys, teras jose išd stytus paskatus tik ti, džiaugtis ir viltis. —

Atsiliėpdamas nusisteb jim draugo, kuriam raš laik , poetas Claudel sako:

— Jeigu manasis džiaugsmo Magnificat Jus, kaip sako t s, sujaudino, tai žinokite, kad tai n ra poeto k rinys, o žmogaus, pavirtusio nieku prieš Dievo garb , kas ir jau iama iš t paprast eil raš i . —

Ir jis nor t savo bi iuliui kv pti t pat ilges an amžin j toli :

— Kaip gali b ti, kad J s ne sim st te t ypating fakt , kad tik vieni krikšč ionys yra žmon s, kurie turi tikr j džiaugsm ir kuriems j tik jimas niekada neatneša nusivylimo, bet priešingai — vis nauj susidom jim , prisirišim , nusisteb jim ?!

GYVENIMO MOKYKLA

Vienas labai turtingas švedas, kai dar buvo jaunas, gyveno gana vargingai. Vien dien jisai nor jo kur iškelti ir papraš savo sesut s, kuri buvo dar neturtingesn už j, kad jinai pasaugot už j gyvulius. Už tai jis pažad jo sesutei duoti rankas palaikyti per vis dien pinig l. Ji sutiko, nes pinig ji net labai retai matydavo, ir tur ti per dien rankoje pinig l, jai atrod baisiai domus ir smagus dalykas. Ir taip ji praleido ilg dien sunkiai lakstydamas paskui gyvulius, spausdama rankoje pinig l, o paskiau j gr žindama broliui, kai tasai sugr žo.

Praslinkus daugeliui met, tas mergait s brolis pasidar labai turtingas. Pinigo meil j užviešpatavo. Kart jis papasakojo augš iau min t nuotyki savo draugams, juokdamasis iš tokio sesers vaikiškumo. Ta iau tai išklaus s draugas tar :

— Betgi ir tu pats tik tiek tegauni, kiek ir tavo sesuo: laikai savo turt rankose iki savo dien pabaigos, o šalstan ios rankos atsigniaus, visk paliksi, nieko nepasiimsi ir nieko netur si, kaip ir ateidamas š pasaul; dings tavo visas gyvenimo sutelktas turtas. —

Vyro veidu perb go susir pinimo ir rimties šeš lis, rodo s, kad jisai suprato t pamok. Ar mes j suprantame? Ar mes žinome, kad yra augštesni gyvenimo tiksl, negu medžiaginiai reikalai ir r pesiai? Ar mes r pinam s amžinosiomis g ryb mis? Ar mes r pinam s patys ir ar dedame pastang ir kit d mes jas nukreipti?

Netaip seniai viename Amerikos mieste staigiai mir motina. Namie tuo kartu nieko nebuvo, tiktai du maži vaiku iai. Po kurio laiko at j kaimynai rado tuos vaiku ius ramiai bežaidžian ius prie motinos lavono, lyg nieko neb t nutik. Jie nesuprato ir nesir pino.

Panašiai b na ir su mumis. Mes nieko nepaisydami sau žaismingai einame per gyvenim, nesisielodami, kad m s siela pavirtusi lavonu, ar kad m s kaimyno siela praradusi dvasin gyvyb. Ir tai yra m s didelio dvasinio nesubren-

dimu ženklas; tai rodytas, kad dvasiniame gyvenime mes dar nesame iš j iš k dikyst s laikotarpio.

Kart viena kin moteris iš Foochow lank Anglij . Vie-name mieste ji užsuko puošni katedr ir labai nustebo pa-ma iusi m re išrašyt dat , rodan i , kaip ta katedra buvo sena. Susijaudinusi ji suriko:

— Kaip, argi j s buvote krikš ionimis visus tuos metus, ir mums nieko nesak te?!

Ir mes — per daugel met esame krikš ionimis, ir m s gyvenimas dažnai nieko kitiems nepasako, ir mes patys ne-sistengiame k nors kitiems sakyti, nesiekiamo j laim ti krikš ionybei ir Kristaus meilei.

Uolus krikš ionis nebus pasitenkin s savo pasiektais lai-m jimais, o stengsis pats dvasiniame gyvenime daryti pa-žang ir kitus tuo keliu vesti. Pasitenkinimas pasiektais lai-m jimais yra pavojus klimpti žemyn.

Pasakojama apie kinink , kuris apie savo religij taip atsiliepdav s: "Aš, tiesa, nedarau didel s pažangos, bet aš tvirtai stoviu tik jimo v ž se".

Kart jis tur jo važiuoti pažliugusiu keliu. Jo ratai m ir klimpo. Kai jisai taip s d jo ant vežimo, m stydamas apie savo sunki pad t, prisiartino jo kaimynas, kuris anks iau gird davo jo kalbas ir tar :

— Tai k , matau, kad pažangos pirmyn nedarai, bet v - ž se stovi tvirtai...

Taigi — tvirtai klimp s, bet nesijudin s pirmyn. Iš ia ir yra visa nelaim .

Pažanga ir tobulyb atsiekiama ne tvirtu stov jimu vie-toje, bet iš vis paj g varymusi, kapstymusi pirmyn.

Reikšmingas yra šis mažas pasikalb jimas. Kažkas pa-klaus berniuk , kaip jisai išmoko iuožti. Jis greit atsak :

— Kiekvien kart , kai tik aš parpuldavau, tuojau atsi-keldavau ir iuoždavau toliau. —

Tai labai paprastas, o kartu ir labai gilus atsakymas. Kiekvien kart , kada tik mes savo dvasiniame kelyje par-krintame, turime kaip galima grei iau keltis ir irtis tolyn.

Kada gyventojai tur jo pergyventi sunk apgulim Sevastopoly, atsitiko toks retas vykis: patrankos sviedinys pataik pašlait ir giliai išraus žem . Ir staiga toje vietoje iš gelmi m sunktis šaltinis gaivinanio vandens, taip reikalingo apgultiems gyventojams. Š vis, kuris tur jo nešti mirt , tapo gyventojams palaima.

Dažnai ir mums gyvenimas smogia š vius vien po kito, gal net giliai mus sužeidžian ius. Ta iau m s pareiga tos žaizdos vietoje stengtis išugdyti gyvai besiliepsnojant , gaivinant Dievo maloni šaltin .

DU PABU IAVIMAI

Kart vienoje šeimoje mir nedidel mergait . Pasilikusi maža jos sesut verk ir labai gail josi. Namiškiai j ramino, kad jos sesut teb ra gyva, ji nukeliavusi yra Dang . Kart motina su ja iš jo miest ir nupirko mergaitei graž , spalvot balion , prip st lengv duj , kurios k l augštyn. Kiek pa jus mergyt prisitrauk balion prie sav s, pabu iavo ir paleido skristi erdves.

— K tu darai?! — band sudrausti motina. — Pinigus mok jau, o tu paleidi or !

— Mamyte, aš paleidau, kad balionas skrist dang ir juo gal t pasidžiaugti sesut , kuri, sakei, kad tenai gyvena. Aš ir pabu iavim jai nusiun iau...

Mums daro gil sp d toks mažyt s nuoširdumas, toks jos k dikiškas paprastumas, ta iau drauge ir mums tas primena, kad r pintum s ir mes kai k si sti Dang , tik ne balionus, o savo gerus darbus, kuriais džiaugsis ir tie m siškiai, kurie prieš mus Dang nu jo ir mes patys — juos atrad amžinyb je.

Kiekvienas geras darbas tai žiedelis ir vaisius, kur išugdo artimo meil s šilima. Kuo žmoguje tos šilimos daugiau, tuo

tas asmuo puošnesnis ger darb žiedais, tuo jis našesnis nuopelnais.

Kart viename paj ryje siaut didel audra. Nelaimingai blokštas uolas sudužo laivas. Putojan ios bangos kran- t išmet lentgal, kitoki dalyk ir išmet prig rusios mergyt s lavon l. Praeidami pro šal žmon s mat, ir — vieni nusiskubino bais damiesi, kiti bed akis steb jo su smalsumu. Viena gi moteris prisiartino prie nelaimingos nuskendusios lavon lio, atsiklaup ir pabu iavo jai veid, tardama:

— Vardu toli esan ios tavo motinos.

Tai jautrios, Diev ir žmones mylin ios širdies, padiktuoti žodžiai ir nurodytas elgesys, kuris ir kitus kvepia gyvenimo keliais žygiuojant b ti ne lengvais smalsuoliais, o nuoširdžiais, artim mylin iais ir gyvenimo prasm žinan iais žmo- n mis.

MERGAIT, KURI ATRADO T V

Vienas talentingas pranc z tapytojas, lik s našlys, au- gino dukrel. Ii vis savo amži gyveno prie t vo, ta iau ma- žyt jo nebuvo ma iusi, nes ji buvo akla nuo pat k dikyst s. Ta iau ji myl jo t vel labai.

Kart t mergait pamat gabus chirurgas. Jis pažad jo j išgydyti, padar s operacij. Mergait buvo nepaprastai laiminga ir jaudinosi, kad gal s matyti. Ypa ji džiaug si, jog pagaliau gal s pamatyti ir savo t vel.

Operacija pasibaig laimingai. Nuo mergait s aki buvo nurišti tvarš iai. Dabar mergait dreb dama ži r jo t velio veid. Tada ji v l užmerk akis, savo rankut mis m liesti t velio veid — nor jo dar kart sitikinti, kad tai buvo tas pats jos numyl tasai draugas. Paskui ji v l atv r akutes, ir ži r jo, ži r jo, kietai laikydama jo rank. Ir tada ji suriko:

— Tik pamanykite, per tiek met aš tur jau taip puik t vel, ir jo niekada nebuva ma iusi!

Jaudinantis tos mergaitės pergyvenimas. Jis mums duoda progos susimstyti apie savo Dangišką T v . Mes j apiuo-
piame gamtos grožyje, gausybėje t kasdienini dovan , kuri
sulaukiama šiame gerbio krašte. Bet ar mes j jau esame
tikrai atradę savo dvasios akimis? Ar jau iame t m s
mielį Dangaus T v ?

Londonė buvo toks nepaprastas vykis: Juozas Davis jo
gatvė. Buvo didelis judėjimas. Staiga jis pamatė, kad skubi
bai leki s arkli traukiamas vežimas jau tuojau užlks ant
mažos mergytės, kuri l tai jo skersai gatvė .

Matydamas pavojų mergytei ir nepaisydamas savęs, jis
šoko gatvę, pagriebė mergytę, kuri buvo veiduku nusi-
kusi nuo jo ir j nunešė šal . Tuo momentu kaip tik dingtel
jo jam galvon mintis — kaip jausti jos t vai, jeigu ji b t
buvusi užmušta.

Dabar jis pažvelgė mergytės veid , kurs buvo pasl-
tas plaiais kepuraitės kraštais, ir kaip gi jis susijaudino pa-
matęs, kad tai jo paties dukrel ! Kaip gražiai Apvaizda atsi-
lygino tam žmogui už jo gerb darb , su dideliu pavojumi at-
likt .

Jeigu geras žmogus tiek daug pasiaukojanios meilės pa-
rodo net mažam vaikelui, kaip gi daug daugiau meilės turi
m s Dangiškasis T vas, kuriam mes visi esame tikri vaikai,
ir Jis mus visada mato, visada pažsta, visada regi pavojus,
kuriuos puolame ir skuba su savo pagalba. Kad tiktai mes
su Viešpačiu bendradarbiautume, kad tik jo išganing ma-
lon atviromis širdimis priimtume ir leistume jai veikti mu-
myse!

Prieš kiek laiko mirė vienas geraširdis gydytojas. Gyvas
b damas jis dažnai pasklaidydavo knygas, kur buvo surašy-
tos jo pacient skolos. Atradęs nesumokėtas skolas jis rau-
donu rašalu užrašydavo:

— Skola dovanota. Ne stengia užmokėti.

Kai daktaras mirė, jo žmona peržiūrėjo knygas ir atrado
tuos raudonus užrašus. Ji sau galvojo:

— Tas mano vyras žmonės dovanojo daug pinigų. Dabar jie man būtų labai naudingi...

Ir ji atidavė tuos skolininkus teismui.

Teisėjas jos paklausė:

— Iš kur jūs žinote, kad šie žmonės buvo skolingi?

— Tai yra rašyta mano vyro knygoje.

— Parodykite. Ar tas raudonas rašas yra taipgi jūsų vyro?

— Taip, tai jo rašas.

— Tokiu atveju, — kalbėjo teisėjas, — joks teismas neišneš sprendimo prieš tuos žmones, jeigu jūs vyras pats savo ranka užrašė, kad jiems dovanojama, nes jie ne stengia užmokėti. —

Tas gražus gydytojo pavyzdys mums taipgi primena mūsų Dangišką Tėvą. Mes esame Jam daug skolingi. Savo silpnybėmis ir nuodėmėmis siskolinome. Ir Jis mums ne rašalu, o raudonu savo Išganytojo krauju nubraukia tuos skolų per atgailos sakramentą.

Kaipgi mes labai turime būti dėkingi mūsų Amžinajam Gydytojui, mūsų Tėvui, kuris yra Danguje!

REIKŠMINGI GYVENIMO NUOTYKIAI

Tas buvo Amsterdamo mieste: vienas įrininkas pamatė gatvėje einant žydą ir pradėjo jį gerokai tvoti. Policija turėjo nemažą vargą jį apmaldyti. Tardomas, klausinėjamas, kodėl jisai taip elgiasi, atsakė:

— Žydai nukryžiuo Kristų. Aš norėjau jus nubausti...

— Tas tiesa, — kalbėjo policininkai, — betgi tai atsitiko prieš daugelį metų!

— Bet aš tiesiog nežinojau tik labai neseniai, — aiškinosi įrininkas.

Visas vargas tame ir buvo, kad jisai apie Krist ir jo kanias neseniai tebuvo sužinojęs. Savu laiku jisai negavo reikiamo krikščioniško išauklėjimo, dėl to ir jo elgesys buvo nekontroliuojamas, netvarkingas.

Ir priešingai, religija, gilus tikėjimo jausmas duoda neišpasakytai daug ryžtingumo ir valios augštoje idealų tarnyboje.

Štai dar 1863 metais, kada siautė lietuvių - lenkų sukilimai, maskoliai susekė, kad karštai darbuojasi kovotojų naujais grafas Juozapas Melidokis. Pasišaukė kartą jį Kievo gubernatorius ir tarė :

— Jūs visa nuosavybę, siekianti milijonus rublių, konfiskuota. Taigi, jeigu Jūs atsižadate katalikybės ir liksite stačiatikiu, Jūs turėtumėte vėl grąžinti žinias.

Grafas ryžtingai atsakė :

— Jokie turtai negali prilygti tikėjimui. Su juo aš nesiskirsiu.

Ir jisai geriau pasirinko ištremti į Austriją, bet dvąsioje nepalaimė. Visą gyvenimą lydėjo jį šviesus pasitenkinimo spindulys: didžiulis bandymo valandą jisai pasiliko ištvėringas ir ištikimas.

Iš kitos pusės — prarastas tikėjimas atima ir daug dvasios stiprybę ir ištvermę.

Apie anglų William Bealde skaitome, kad jisai buvo praleidęs Amerikoje dvidešimt metų ir sugrąžinęs vedė vieną garbingą šeimos moterį. Nelaimė, jo verslas pakrypo blogą pusę ir jisai prarado savo nuosavybę ir santaupas.

Norėdamas išsiblaškyti, pradėjo skaityti knygas, nedarėdamas geros atrankos. Kaip tik — daugelis jo skaitomų knygų buvo nukreiptos prieš tikėjimą, ir jisai prarado taip pat ir turtą.

Vieną dieną jisai nusiuntė laišką savo draugui, prašydamas, kad tą patį vakarą jisai ateitų jo namus. Draugas atėjo punktualiai. Taigi atrado šiurpų vaizdą: jo draugas buvo nužudęs savo žmoną, savo vaikus ir pats nusižudęs. Pilnas

butas lavon . Galima sakyti, kad juos visus nužud blogas skaitymas ir per j prarastas tik jimas.

Tik žmogus, kurio akys mato vadovaujan i Dangaus saul , keli vedan i Dangaus žvaigžd , tik tas tvirtu žingsniu gali žem s takais keliauti.

Tik jimas duoda j gos pasiekti tokias heroizmo augštu-
mas, kurios žem s s nui darosi sunkiai ir beapr piamos. Štai, imkime atsitikim iš pirm j krikš ionyb s amži : krikš ionis Leonidas, Origeno t vas, buvo kal jime d l tik jimo. Origenas, savu amžiumi tada buv s dar tik vaikas, raš t vui:

— Mano mielasai t ve, puol s ant keli prašau, kad J -
s meil link man s nepalenkt Jus atsižad ti Kristaus. Aš Jus pavaduosiu globodamas motin ir savo šešis brolius. Jei mirsi kaip kankinys, aš eisiu nuo dur prie dur melddamas išmaldos jiems išmaitinti. Bet Jus, t ve, maldauju, neatsižad ki J zaus Kristaus. —

Jokiose aplinkyb se — neatsižad ti Kristaus, tai m s didysis gyvenimo uždavinys.

NEKLYSTI IR NEKL AidINTI

Senov s rom nai sakydavo, kad žmon s, nežinantieji istorijos, visada pasilieka vaikais: jie ne stengia pasinaudoti amži patyrimu. O tas amži patyrimas ir istorijos faktai ne tik dom s, bet mums ir naudingi, nes iš kit klaid mes galime patys išmokti j nebepakartoti.

Viena svarbiausi istorijos pamok yra, kad taurumas, b do kilnumas yra didelis žmogaus pasisekimo laidas. Iš kitos pus s — charakterio nepaisymas, aklas net neleistino tikslo siekimas visada pasilieka praž tingas.

Antai, rom n Agripina, žiauriojo Nerono motina, b tinai panoro savo s n statyti imperatoriaus sost . Ano meto

išminiai į perspėjo, jog likimas jai laimės nežada jam esant soste: greičiausiai jį būsianti nužudyta. Ir tada Agripina ištar tuos istorijoje atžymtus žodžius:

— Occidat, dum imperet! — Tegu jis mane ir užmušt, kad tik būtų valdovu!

Šitokios garb troškos auklį jamaš nus nebuvo geras. Jis netik nužud Agripiną, bet padegė ją Romoje ir išžudė kėstanius krikščionis.

Iš kitos pusės, žmogaus kilnumas, kad ir su mažomis priemonėmis, gali atnešti nuostabiai didelius rezultatus. Apie tai mes sitikiname iš vieno pirklio istorijos: prie savo laikrodžio grandinėlės jis nešiojosi du paprastus varinius centus. Jie būdavo nužibinti, blizgūs, bet vis dėlto — tai paprasti centiniai pinigeliai, mažos vertės. Tai jau piam pirkliui jie nebuvo mažos vertės. Jam jie buvo brangūs, kaip pats gyvenimas. Būdamas geroje nuotaikoje jis papasakodavo apie ją istoriją:

— Buvo diena, kada aš buvau praradęs beveik viską, kurtėjau, — kalbėdavo jis pro ašaras. — Prie savo stalo galvė par mės rankomis aš svairsčiau — reikia baigti su viskuo... Tada mano tamsi minė rat nutraukė atėjusi mano mažą mergytę klausdama: "Tave, ką tai reiškia — žuvęs". Tada supratau, kad aš net garsiai buvau ištaręs sprendimą apie mano juodą padėtį. Mergytė vėl pakartojo: "Tave, tu pasakei — žuvęs. Ką tai reiškia?" "Tai reiškia, kad aš nebeturiu nei kiek pinigų, mažyte! Tavo tave velis yra vargšas, vargšas žmogus". Tada mergytė savo mažytėmis kojukėmis nušlepsėjo tolyn ir atnešė man tuos du centus, kuriuos štai nešioju prie grandinėlės. Nedidelis tai buvo turtas, bet tai buvo man pamatas vėl pakilti. Ką aš po to laimėjau, tai daktarė dviejų centų, kurie man suteikė naują ryžtą. —

Vienu metu graikišminius Sokratas prabilo:

— Jeigu aš galėčiau kopti augščiausias vietas. Atnuose, aš pakeltu balsu šaukčiau: "Brangieji piliečiai, kodėl jūs nepalikate nei akmenis nepajudinę, kad tik daugiau turto surinktume, o tiek mažai rėpėsio parodote išauklėti savo vaikus, kuriems į vieną dieną turtas paliksime." —

Tas filosofas buvo teisus. Ir mes turime daugiau d me-
sio kreipti savo jaunosios kartos aukl jim , o tai b tinai
reikalauja ir m s pa i sielos taurumo ir išaukl jimo, kad
ir mes ne vien regim j turt siektume, kiek tai Dievas ir s -
žin leidžia, bet, svarbiausia, krautume sielos turtus, kuri nei
laikas, nei mirtis ne stengia sunaikinti.

Sako, kad vienas vyras kreip si turtuol , prašydamas
parduoti sklyp žem s, bet tas griežtai atsisak . Tada žmo-
gelis at jo prašyti, bent leisti jam išsinuomoti t sklyp ir tai
tik vieno pas lio derliui. Turtuolis paman , kad n ra ko jam
labai spirtis d l to vieno pas lio. Išnuomavo. Anas gi gudruo-
lis užs jo t plot gil mis. Išdygo ir išaugo žuolai, kurie ten
bujajo šimtus met , vis prilaikydami t sklyp išnuomot ...
Lygiai piktoji dvasia, dažnai žmoguje nor t vietos tik vienam
pas liui, bet jos pikto s kla leidžia šaknis, kaip žuolas, ir
gali žmog užvaldyti ilgiems metams. Tod l labai svarbu ryž-
tingas, nuolatinis žengimas pirmyn, tobul jimas, neužleidžiant
nei mažos dalel s savo sielos piktojo pas liams.

T suprasdami, to kas gera siekdami, mes ir kitiems pa-
gelb kime. Kart vienas mirštantis žmogus pasišauk kuni-
g , atliko išpažint , ir tada prabilo:

— Vienas dalykas mano gyvenime buvo, kuris man ne-
dav ramyb s, gal net daugiau, kaip didžiosios nuod m s:
netoli m s buvo kryžkel , kelias skyr si dvi pusi. Ties ta
vieta buvo stulpas su lentel mis, ant kuri buvo užrašyta,
kur veda katras kelias. Lentel s buvo atsipalaidavusios ir aš
jas sukei iau, ir daugelis keleivi nu jo klaidingu keliu. Aš
esu arti mirties ir kaip man neramu, kad d l man s daugelis
pavargusi keleivi buvo paklaidinti. —

Kaip svarbu, kad mes, patys neklysdami, eitume tobuly-
b s keliais ir kit nenuklaidintume. Tai bus m s didžiausias
džiaugsmas, kai Viešpats mus pa ius pašauks kelion n am-
žinyb .

GALINGASAI MAGNETAS

Viena pramonės bendrovė dar bandymus su nepaprastai galingu magnetu. Jis buvo taip didelis ir stiprus, kad net pakilęs geležis nuo žemės paviršiaus, bet net stengėsi traukti metalą, pridengtą nemažu dirvožemio sluoksniu. Iš po jo vairs geležgaliai, vairs seniai pradingę, apnešti smilium rankiai tiesiog šoko prie magneto.

Tas galingasai magnetas gali būti simboliu Dievybės, mūsų Dangiškojo Tėvo, kuris mus traukia save, nors ir apneštus gausiu žemės dulkių sluoksniu, kad tik mes ryžtumės pasinaudoti tuo traukimu, kiltume, skrietume augštin.

Kolorado valstybėje vienas kasyklų savininkas pastatė mokyklą savo darbininkų vaikams. Kartą pas jį atėjo fermeris, kuris turėjo penkis vaikus, bet kai nebuvo arti mokyklos, tai jo vaikai augo be jokios apšvietos. Jis mums prašė kasyklų savininką, kad tas angliakasių vaikų mokyklą priimtų ir jo vaikus. Tačiau kasyklų savininkas jam aiškino, kad to padaryti negali: mokykla griežtai skirta tik angliakasių vaikams. Padaręs vieną išimtį, jis turės daryti ir kitas, ir jis atsidurtų keblioje padėtyje. Farmeris labai prašė, bet nieko negelbėjo.

Matydamas, kad nėra kito būdo savus vaikus išleisti mokslui, fermeris kreipėsi kasyklų savininką, prašydamas priimti jį angliakasių, kad tada jo vaikai galėtų siekti mokslo. Kadangi tas vyras buvo stipraus sudėjimo, buvo priimtas. Taipgi buvo priimti ir jo vaikai mokyklai. Tavas pasirinko sunkų, pavojingą darbą, kad tik jo vaikams būtų lengvesnis gyvenimas. Jis jo dirbti tamsias požemio kasyklas, kad tik vaikai turėtų šviesesnį gyvenimą.

Kaipgi tas tėvas pasišventimas mums primena paties mūsų Viešpaties Išganytojo pasišventimą, kuris atėjo žemės skurdą, kad žmonės — Jo vaikai — galėtų dangiškąją laimę džiaugtis. Ir kaip anie vaikai turi visą gyvenimą pasilikti dingi savo tokiam pasišventimui, taip ir žemės vai-

kai turi jausti neišpasakytą dkingumą Išganytojai, kuris vykdo augščiau auk, kad žmonės galėtų pasiekti augščiau laim.

Vienas jaunas karininkas, tik iš savo šeimos nam Prancuzijoje nuvykęs jam paskirtas kareivines, rado jose daug nemielų dalykų. Vyras ne tik kalbėjo netinkamai, bet ir ant sienų valgomajame buvo prikabinata visokiausi nepadori paveikslai. Jauno leitenanto visa siela kilo prieš tokius netinkamus reiškinius.

Vien popiet, besiversdamas po savo daiktus, jis atrado Kristaus veido piešinį, sukurtą didžiojo dailininko Leonardo da Vinci, kai šis ruošdamasis tapyti Paskutinį Vakarienių paveikslą, norėjo susidaryti vaizdą, kokį Kristus jis ten nupiešė.

Leitenantas slinko valgomąjį, kai nieko kito nebuvo ir garbingoje vietoje pakabinotą Kristaus paveikslą. Jis norėjo, kad nors viena vieta toje salėje būtų, kur kariai galėtų semtis tyro kvapimo, kur jie akys galėtų šventai atsigauti tarp tų šlykštynių, sukabintų salėje.

Bet tas jaunas karininkas buvo ne vienintelis, kuris slapta slinko salę. Pastebėjus didingą Kristaus paveikslą, kariai vienas po kito paslapčia slinkdavo valgyklą ir nuplėšdavo nuo sienos kokį nepadorų paveikslą. Tos šlykštynių viena po kitos nyko ir greitu laiku tepasiliko tik vienas Išganytojo paveikslas.

Kaip svarbu kiekvienam iš mūsų savo širdyje tvirtinti Kristaus paveikslą. Tada palaipsniui vienas po kito ims nykti nuodūs vaizdai. Prieš skaisias Kristaus akis traukiasi nešvarūs nuodūs paveikslai.

Romos valstybės metu garsus savo kilnumu Scipionas Afrikietis turėjo sūnų, kuris buvo niekšas pasileidęs, kuris teturėjo tik to vardą, bet nei vienos iš jo dorybių. Taisai didžio karo vado sūnus dvejus žiedus, kur vieton akutis buvo jo to paveikslas. Tos naus gyvenimas ir būdas buvo taip priešingas to taurumui, kad Romos senatas specialiu savo aktu uždraudė jam nešioti šitokius žiedus. Senatoriai gal-

vojo, kad neturi teis s nešioti t vo paveiksl tas, kuris savo
charaktery neturi jokio panašumo savo t v .

Mes esame Dievo paveikslan sutverti. Ar r pinam s b ti
panašiais Dangaus T v ?

AUGŠ IAU GYVENIMO DEBES

Los Angeles miesto chirurgas, profesorius dr. Danielius O'Connor buvo atsisak s Dievo ir iš Bažny ios išstoj s, nors motina j buvo katalikiškai išauginusi.

1943 metais, pa i Kal d dien , jisai tur jo padaryti ope-
racij savo paties senai motin lei. Atidar s jos vidurius jisai
iš karto pamat , kad pagalbos jau neb ra.

Motin jisai myl jo. Atidžiai sek kiekvien jos sujud jim
ant operacijos stalo. Ir staiga profesorius išgirdo nuosta-
bius žodžius: narkoze užmigdyta motina dabar nes moningai
kalb jo t , k buvo kartojusi kasdien :

— Viešpatie, aš aukoju savo gyvenim , kad tik mano s -
nus prie Tav s sugr žt ...

Garsusis chirurgas, išgird s t mir iai paskirtos motinos
mald , prad jo verkti kaip vaikas. Dabar jisai karštai meld
Diev , kad jo motina dar kart atsigaut . Jisai nor jo j pra-
džiuginti ir pasakyti, kad jos malda yra išklaudyta.

Ir motina prieš mirt dar atv r akis. Ji pasteb jo s naus
ašaras ir išgirdo tuos laimingus žodžius:

— Motute, aš tikiu Diev , taip, kaip tu išmokinai. Aš ti-
kiv tvirtai ir b siu ištikimas.

Motina prieš mirt nusišypojo. Jos paskutinieji žodžiai
buvo:

— Telaimina tave Dievas, s nau, ir tegloboja tave vis
amži . Sudie. Aš dabar atsiskiriu rami, tik dama m s pa-
simatym amžinyb je. —

Ir ji mir . Ta iau prof. dr. O'Connor at jo naujas dvasios gyvenimas. Jisai pasidar pamaldus žmogus ir uolus artimo meil s, neturting ligoni tarnyboje.

Ta Kal d operacija buvo ypatinga: pacient mir , bet.. daktaras buvo išgelb tas.

Galb t, m s motin l šiandien meldžiasi, kad mes prisikeltume naujam dvasios gyvenimui. O mums tereikia dviej dalyk :

1. *Ištikimumo pareigai.* Tai reiškia: kad b tume tvarkoje su savo s žine, mieli šeimoje, s žiningi darbe, atsidav Dievui ir Bažny iai.

2. *Mok jimo kent ti.* Gyvenime dažnai bus valand , kada mes jausim s nesuprasti, kada ilg sim s šilto žodžio ir jo nesulauksime. Neprarasti pusiausvyros, kai m s horizontus slegia ir tiršti debesys ar net graso prapliupti perk nijomis — tai didysis gyvenimo menas.

Šventoji Teres l gražiai yra pasakiusi — augš iau debes dangus yra visada giedras, skaidriai m lynas.

Dažniau pakilkime augš iau kasdieni gyvenimo r k ir debes . Ten visada dieviškoji saulut švie ia ir šildo. Ten rasime motinišk , visada mus laukian i Marijos šird .

M S LAUKIA DANGUJE

Kart vienas buv s karys Georgijos valstyb je pasiryžo kandidatuoti teis jus. B damas jau senesnio amžiaus ir neišsilavin s taip labai kalb jime, jis pamat , kad mitinguose kitas kandidatas dar didesn sp d .

Vien vakar , jau netoli rinkim dienos, tas karys s d - jo mitinge netoli kalb tojo stalo. Staiga vienas kalb toj , kurs nor jo paremti jo kandidat r , at jo artyn, parod jo šon , kur kabojo tuš ia rankov , be rankos, parod rand to buvusio kario veide ir pratar :

— Vyrai ir moterys, štai jo neštoji dalis laisv s kovose!

Staiga minios entuziazmas pakilo. Nuaid jo plojim banga, pagerbianti t sen kar , kurio randai rod jo ryžtingum ir patriotizm , ir už keletos dien j didele bals dauguma išrinko nor toms pareigoms.

Gilus pasišventimas, kraujo auka daugiau kalba negu žodžiai. Mes turime vien asmen , kurio kraujo auka buvo atlikta augš iausiame laipsnyje, kuris mir pervertomis rankomis ir kojomis, perdurtu šonu ant kryžiaus. Jo auka — neišsakoma ir Jam priklauso m s meil , pagarba ir paklusnumas. Jis turi b ti išrinktas m s teis ju ir patar ju — kuriuo keliu gyvenime pasukti.

Pasirinkimas Kristaus savo teis ju ir vadovu mums duos ne tik daug vil i amžinyb je, toje amžinyb je, kuri mes užmirštame kasdieniuose r pes iuose, kurioje sau permažai r pinam s viet paruošti.

Mažyt Maryt kart s d jo su savo d de ir steb jo, kaip tas suveda kažkokias s skaitlybas. Kambary buvo tylu. Staiga d d pertrauk tyl , džiaugdamsis:

— Puiku. Štai ir aš turiu sumel juodai dienai!

— Apie k j s kalbate, d de Jurgi? — pasiteiravo mergait .

— Apie savo turt , kur sukroviau, mažyte.

— Ar Danguje? — paklaus mergyt , kuri t ryt buvo gird jusi t v skaitant apie turt krovim Danguje.

— O, ne, Maryte. Mano visos brangenyb s yra žem je. Kai kurios bankuose, kai kurios kitose vietose, — atsiliėp d d Jurgis.

— Argi j s nieko neturite Danguje? — klausin jo mergyt .

— Taigi. Nemanau, kad tur iau... Bet dabar, mažyte, b k pas mamyt , aš išeinu.

D d Jurgis iš jo. Staiga jam muš galvon mintis: o gal jisai ir n ra gerai susitvark s, jeigu neturi Danguje turt , pa d t tam laikotarpiui, kai jis paliks š pasaul ir jame sukrautus pinigus. Ta mintis taip giliai augo jo galv , kad jis pasiryžo pasid ti turt ir Danguje. Mažyt tik gerokai v liau

sužinojo, kad jos vaikiškas klausimas dav prog d dei apsigalvoti ir pasidaryti kilniu, veikliu krikš ionimi.

Krikš ionyb žmogui duoda didžiausi dalyk — tik j m , kad gyvenimas su mirtimi nesibaigia, kad mes pereisime kit gyvenim , kur mirties neb ra, kur m s laukia anksiau mir artimieji.

Prieš kiek laiko Baltimor je gyveno traukinio mašinistas, kuris tur jo namus visai prie pat geležinkelio. Kai jo traukinys važiuodavo pro šal , maža jo mergyt išb gdavo paži r ti t velio. T vas net iš m iš tvoros du statiniu, kad mergyt geriau matyt . Mažyt , b davo, iškiša galvyt ir net pamuoja t veliui rankyte. Kiekvien kart , kai tik pravažiuodavo pro namus, mašinistas steb davo mergyt , o ji vis iškišdavo galvut pro tvor ir pamuoja rankute.

Vien dien pravažiuodamas t vas nemat savo mažyt s. Jaut , kad kažkas negero atsitiko. Baig s darb skub jo namo, kur j sutiko žmona. Jau iš jos veido vyras suprato, kad j slegia kažkokia nelaim . Moteris su ašaromis papasakojo, kad j mergyt staiga susirgo ir kad daktaras pasak — ji neišgis.

T vas sukrito iš susijaudinimo ant žem s, ir tik paklaus — ar dar ji gyva.

— Dar gyva, — kalb jo motina, — bet jau labai serganti. Ji net papraš tau perduoti žini , jeigu tav s nesulaukt . Ji tar : "Pasakyk t tukui, kad aš J zul paprašysiu iš Jo tvoros Danguje išimti statinius ir pro tarp aš ži r siu, kol t velis ateis".

Mergyt mir . T vas, kuris pirma nebuvo krikš ionis, m giliai m styti apie mergyt s žod ir rado Išganytoj . Jis nenor jo, kad mergyt jo laukt veltui...

Ak, ir m s laukia Danguje. Gal motina, gal t vas, gal brolis, gal žmona ar vyras, gal tokia pati maža mergyt ar s nelis. Ar mes r pinam s b ti su jais? Pasimatyti ir pasilikti su savo artimaisiais ir mylimaisiais visiems amžiams, be persiskyrimo, o svarbiausia — su m s Dangiška motina Marija ir su pa iu m s Tv r ju — Dievu!

2. AR PERSKAITEI LAIŠKŲ TAVO,
KURIS YRA DANGUJE?

AR PERSKAITEI LAIŠKŲ TAVO, KURIS YRA DANGUJE?

Ne vienas dvasinio gyvenimo mokytojas Šventųjų Raštų, t. Dievo kvietimų knyga, yra pavadintas Angelų Tavo, Dangaus Tavo laišku žmonėms, gyvenantiems žemėje.

Ar mes pagalvojome kada, kaip nejaukiai mes jausimės nuėjus amžinybą, kai reikės prisipažinti, kad mes esame perskaitę daug knygų ir stirtas laikraščius, tik neradome laiko perskaityti Dangaus Tavo laiško, Šv. Raštų, bent Naujų Testamentą ...?

Bažnyčia skiria net 300 atlydų tiems, kurie nors ketvirtą valandą paskaitys Šv. Raštus.

Didieji pasaulio žmonės mus irgi prie to ragina.

— Pirmą visą kitą knygą, rinkis Šv. Raštus ... Apmatydamas Šv. Rašte rasti sias mintis savo sielą maitinsi gyvenimo duona, — rašo *Kardinolas Gibbons*.

— Negalima būti kitaip: Evangelijas skaitantysis turės bent norbėti geresniu, — skelbia pamokslininkas *Lacordaire*.

Gi *Gregorius Didysis* taip viename laiške išmetinąją apsilėidusiems:

— Aš teiravausi, kas iš Jūsų skaito Šv. Raštus; suradau, kad — niekas, ir man buvo taip skaudu pajusti, kaip nepestingi net mūsų geriausieji! —

Kardinolas Faulhaber Šv. Raštus vadina knyga knyga, kuri yra surašyta Avinlio krauju ir Šv. Dvasios antspaudu užantspauduota.

Visa eilė garsiajį menininką Šv. Rašte jieškojo kvietimo savo kurybai. Visa eilė rašytojų pripažįsta didelį Šv. Rašto taką juos. Taip *Chateaubriand* sako:

— Kaip nepaprastas tas veikalas, kuris prasideda Gimi-
mo knygomis ir baigiasi Apreiškimu. —

Romaine prisipaž sta:

— Kuo ilgiau skaitysi Šv. Rašt , tuo labiau j pam gsi, jis
darysis tau kaskart saldesni ; kuo daugiau gausi jo dvasios,
tuo daugiau sijungsi Kristaus dvasi . —

Kart traukinyje užsimezg pasikalb jimas tarp jauno
studento ir inteligentiško seno žmogaus, kuris atsisveikinda-
mas studentui tar :

— Jaunasis drauge, kasdien paskaityki nors vien sa-
kin iš Šv. Rašto... Ta knyga išmokys tave, kaip kalb ti Die-
v ...—

Studentas labai nustebo, kai pasiteirav s sužinojo, kad
tas senukas yra garsusis rašytojas *Alfred Lord Tennyson*.

— Šv. Raštas, — raš filosofas *John Locke*, — yra tai kny-
ga, kurios autoriumi yra Dievas, kurios tikslas — išganymas,
kurios aprašomasis dalykas yra tiesa, be joki klaidos prie-
maiš , kur žodžiai nuošird s, — knyga, kuriai nieko netr ks-
ta ir kurioj nieko n ra perdaug. —

Sir *William Jones*, kalb ir teisi žinovas, yra pareišk s:

— Šv. Raštas yra tai šviesa mano protui, džiaugsmas šir-
džiai, pilnumas mano vilties, nuskaidrintojas mano jausm ,
paguod jas mano kent jimuose, mano sielos vadas tamsiuo-
se gyvenimo labirintuose, iš Dangaus si stasis teleskopas
žmogaus akiai apreikšti nuostabias tolimosios visatos gar-
bes. —

— Šv. Raštas, — sako *Th. Adams*, — yra mums tas, kas
buvo žvaigžd trims karaliams, bet jei mes vis laik pralei-
sime tik ži r dami, steb dami j , bet nesiduosime jos veda-
mi, mes ja neb sime pasinaudoj . —

J. Cook apie Šv. Rašt taip atsiliepia:

— Ar žinai knyg , kuri nor tumei d tis po galva, kai
gul si mirdamas? Tai Šv. Raštas. J tur tumei studijuoti kol
gyvas esi. T ra tik viena tokia knyga pasaulyje. —

Graziai *B. Jewell* apib dina Šv. Rašto knyg vert :

— Miestai žlunga ir imperijos išnyksta, karalystės išblės-
ta kaip dūmai. Kur Nema, Minos, kur Likurgas? Kur jėgy-
nos ir kas pasidaręs su jėgų statymais? Bet yra knyga, kurios
nei vienas tironas negali užgniaužti, jokia herezija negali su-
gadinti; ji išliko iki mūsų dienų, nežini, kaip rinti, kad griuvusiais
pavirto viskas, kas žmogiška; — išliko nepakeitusi naki-
nio, ir tame yra ypatingas Apvaizdos pirštas, nepaprastu bū-
du atkreipi mūsų dėmesį. —

APIE ŠV. RAŠTO SKAITYMO SVARB

Raštus šventus tyrin kite,
“nes jie tai ir yra,
kurie liudija apie mane.”

V. J. zaus žodžiai
Jon. 5, 39.

Kruvinais kriškišiais persekiojim laikais, *Diokleciono*
viešpatavimo metu, iš Tibiuros vyskupo buvo pareikalauta
atiduoti kriškišiais šventus raštus sudeginimui. Jo atsaky-
mas buvo:

— Geriau aš pats duosiuos sudeginamas, negu leisiu su-
deginti dieviškias knygas, nes reikia Dievo labiau klau-
syti, negu žmoniems.

Persekiojimai uždaro šv. vyskupą kalėjimui, po ilgą kan-
ką jis buvo sukaustytas rečžiais ir keturias paras išlaikytas
be maisto ir be gėrimo. Po šių kančių jis vėl buvo užklaustas,
ar sutiks atiduoti Šventus Raštus. Vysk. Feliksas atsiliepė:

— Juos aš turiu, bet jokių būdu neišduosiu.

Nepalaužiamas vyskupas buvo nusmerktas mirti. Perdur-
tas įjietimi jis mirė kaip Šv. Rašto kankinys.

Kas gi yra tie Šventieji Raštai, dėl kurių ryžtingieji dr-
suoliai bevelija sutikti mirtį, negu juos išduoti?

Šio gyvenimo kal jime Šv. Raštas yra tai vilties langas, per kur mes žvelgiame amžinyb .

Šv. Raštas, tai krikš ionio konstitucija. ia krikš ionis skaito apie dangiško T vo meil , ia jisai randa mirštan io Išganytojo testament .

Nenuostabu, taigi, kad Makab j knygose (I. Mak. 12, 9) skaitome:

— Savo paguodai mes turime švent sias knygas, kurios yra m s rankose.

Senov s filosofai, kaip rašo Varro, priskait net *320 atsakym klausim* — *kas yra augš iausias g ris*.

Iš to jau matome, kaip svarbus Dievo apreiskimas, surašytas Šv. Rašte, duodantis mums vien tikr atsakym — koks gi yra tikrasis m s gyvenimo tikslas.

Lyg paties Dangaus paskatinim mums visiems galime matyti tuose žodžiuose, kuriuos *Šv. Gertr da* reg jime išgirdo iš Viešpaties:

— Pajieškoki Šv. Rašte t žodži , iš kuri mano meil labiausiai išskaityti gal tumei, išsirašyki juos, skaityki juos dažnai ir saugoki juos kaip švent relikvij . Tik ki man, *brangiausias relikvijos, kokias aš ant žem s esu palik s, yra žodžiai, iš kuri mano meil kalba, žodžiai, kurie ištek jo iš mano širdies*.

D l to tai ir popiežius *Benediktas XV* savo enciklikoje apie Šv. Rašto vert j Šv. Jeronim pabr ž :

— Mes be paliovos priminsime visiems krikš ionims, kad jie vis kasdien skaityt Evangelijas ir Apaštal laiškus ir ia randamomis mintimis persunkt savo k n ir krauj .

Šv. Augustinas jaunyst je buvo labai atsitrauk s nuo Dievo, bet motinos maldos ir Šv. Ambraziejaus pamokslai j m palenkti ger j keli . Vien dien besimelsdamas sode jis išgirdo lyg k dikio bals : "Imk ir skaityk". Nub go prie suolelio, kur buvo Šv. Raštas, pripuolamai atsivert Šv. Povilo laišk Rom nams, XIII perskyrim ir paskait :

— Elkim s padoriai, nepasiduodami apsirijimams ir girtuokliavimams, paleistuvavimui ir beg dystei, barniui ir pa-

vydūi, bet apsvilkite Viešpa iu J zumi Kristumi ir nesir pin- kite k no geidulius patenkinti.

Tas Šv. Rašto paskaitymas buvo galutinis past m jimas nusid j liui Augustinui pasukti šventyb s vieškeliais.

Paskiau jau Šv. Augustinas raš apie Šv. Rašt :

— Metai ir šimtme iai ateina ir praeina, o su jais maino- si ir žmon s, bet Šv. Raštas pasilieka; jis yra Dievo rankraš- tis, kur visi turi savo *žemiškoje kelion je skaityti, kad išvert- t pažad tame kelyje... Kai tu skaitai Šv. Rašt — Dievas tave kalba, kai meldiesi, tu kalbi Diev .*

Šv. Jeronimas, kuris met metus praleido šventas kny- gas bemedituodamas ir jas išvert lotyn kalb , sako:

— Skaityki Šv. Rašt , neišleiski jo iš rank .

Šv. Gregorius skatino:

— Mokykis iš Dievo žodži Dievo šird pažinti, kad dar karš iau amžinyb s ilg tumeis.

Šv. Jonas Auksaburnis tvirtino, kad Šv. Rašto skaitymas yra m s sielai tuo, kuo maisto pri mimas yra m s k nui.

Gi modernioji, viso pasaulio pam gtoji Šv. Teres l pa- sakoja apie savo patyrim : kai skaitymas veikal apie to- bulyb nuvargindav s ir sumaišydav s jos nuovok , ji užda- rydavusi mokyti j knygas ir pagriebdavusi Šv. Rašt ; ir tuo- jau jai viskas atrodydavo šviesu, tobulyb atrodydavo leng- va ir miela ir ji jausdavo, kad tereikia pripažinti, jog esi nie- ku savyje ir atsiduoti Dievui visiškai, taip, kaip vaikas kad b ga pasils ti ant t vo rank .

Benj. Franklinas buvo vienu iš pirm j šul bekuriant Jungtines Amerikos Valstybes. Kai jis buvo pasi stas ambasa- datoriumi Pranc zij , teko jam kart b ti viename Pary- žiaus salione, kur sve iai, pasidav iškreipto "apšvietimo" madai, m juoktis iš Šv. Rašto. Benj. Franklinas tuo gi tarpu išsitrauk iš kišenius knygut ir pratar :

— Ponai, šiandien sen knyg parduotuv j aš pripuo- lamai nusipirkau vien veikal , kuris mane sužav jo išsireiš- kim j ga ir grožiu. Ar norite, kad aš kiek paskaity iau?

Visiems prašant jis paskaitė. Susidomėjimas ir susižavėjimas vis buvo didelis. Dabar Franklinas vis labiau prabilo:

— Ponai, tai ir buvo vienas posmelis iš Šv. Rašto, kur jis niekinote. Jei daugiau paskaitytum te, atrastum te daug viet panašaus grožio.

Kita proga Benj. Franklinas yra prataręs:

— Šv. Raštai turėtų kiekvienuose namuose! Tai yra vienas iš svarbiausių dorovingumo ramsių.

Kitas žymus U.S.A. valstybininkas — *Jefferson* kalbėjo:

— Aš visada tikiu ir visada sakysiu, kad rėpstinėgas šventųjų knygų panaudojimas ruošia geresnius piliečius, geresnius tave, geresnius vyrus.

Jurgis Vašingtonas vienose Naujų Metų išvakarėse pasitraukė nuo linksmo draugų kompanijos ir užsidarė studijų kambaryje dvi valandas skaitė Šv. Raštus.

U. S. A. prezidentas *Adams* yra pareiškęs:

— Mano pagarba Šv. Raštui yra taip didelė, kad kuomet anksčiau mano vaikai pradėję skaityti, tuomet bus tikresnis mano viltys, kad jie liks savo kraštui naudingais piliečiais ir pagarbos vertais visuomenininkais.

Net *Napoleonas*, bėdamas Šv. Elenos saloje, pripažino:

— Šv. Raštas tai nėra knyga, o gyva, galinga būtybė, Jos tarsi pasiekia visur... Aš nenustoju jį skaityti ir kiekvieną dieną savo rankas su tuo pačiu malonumu.

Tyrinėtojas, atradęs *D. Livingston* pripažino:

— Dėl visko, ką aš pasiekiau, esu dėkingas Jėzui Kristui, kuris man buvo apreikštas per Šv. Rašto knygas.

Astronomas *Herschel* taip kalbėjo:

— Man atrodo, kad visi žmonės atradimais yra padaryti tam, kad dar stipriau patvirtintų tiesas, ateinančias iš augštybių ir sutalpytas Šv. Rašte.

Filosofas *Locke* džiaugiasi:

— Šv. Raštas yra viena didžiausių palaimų, kurias Dievas yra suteikęs žmonijai. Tarp jų yra visi, kurie tik ką nors supranta apie Šv. Rašto vertę.

Taip, kad su mokslininku *Hettinger* galime sušukti:

— Kur gi pasaulyje yra kita tokia knyga, kaip mūsų keturios evangelijos, kuri tikrum liudija tiek daug kraujo srovi !

Didysis Europos rašytojas *Goethe* prisipažino, kad Šv. Rašte surastos mintys buvo vadov mis jo literat riniame gyvenime.

Rašytojas *Ruskin* nedvejodamas skelbia:

— D l geriausios dalies savo literat rinio skonio ir d l savo išaukl jimo aš turiu b ti d kingas tam ankstybam Šv. Rašto žinojimui.

Net ir kiek tol liau nuo Bažny ios stov j s *Victor Hugo* ragino:

— Paskleiskite Evangelij po kaimus, veskite Šv. Rašt kiekvienus namus — žmon ms, kurie vargsta, kuriems žem yra sunki, atnešite vilt geresnio pasaulio.

Vokie i poetas *Heine* pabaigoje savo gyvenimo prisipažino:

— Aš sugr žau prie Dievo, kaip s nus palaid nas. D l savo atsimainymo aš esu d kingas skaitymui vienos knygos, kuri šildo kaip saul ir maitina kaip duona — tai Šv. Raštas.

Kai rašytojas *Strindberg* buvo arti mirties, jis pasišauk savo dukter , pa m Šv. Rašt , pad jo j ant sunkiai besikilnojan ios kr tin s ir vos girdimu balsu ištara :

— Mano gyvenimo dienos baigiasi... (Šv. Raštas) tai vienintel tikruma ...

Kai garsusis menininkas, mokslininkas ir rašytojas *Mykolas Angelas* (Michelangelo) pieš savo did j k rin , dekoravo Sikstino koply i , vieninteliu jo skaitymu buvo Dant s "Dieviškoji komedija" ir Šv. Raštas.

Kai *Gutenbergas* išrado spaud , pirmasis veikalas, kur jisai atspausdino, buvo Šv. Raštas. Ši Dievo padiktuotoji knyga yra labiausiai prasiplatin s, labiausiai skaitomas veikalas visame pasaulyje. J skaityti mus ragina dvasios herojai — šventieji, ragina mokslininkai, skatina garsieji valstybi vyrai ir rašytojai.

Bažny ia taip labai nori, kad mes su Dievo žodžiu kasdien bendrautume, ir daug yra t , kurie šio raginimo paklauso. Taip, 1935 metais mir s Gamberno klebonas *Kraus* kasdien valand laiko pašv sdavo Šv. Rašto skaitymui. Per savo netrump gyvenim jis buvo perskait s Šv. Rašt 105 kartus!

Jei Senojo Jstatymo knygos, kad jas pilnai suprastume, reikalauja iš skaitytojo didesnio išsimokslinimo, an laik pažinimo, tai Naujasis Testamentas bus visiems prieinamas.

Naujasis Testamentas yra viena ir gražiausi dovan vairomis progomis.

Pirmaisiais krikš ionyb s amžiais narsusis Romos karininkas *Marijus* buvo sk stas es s krikš ionimi. Persekiotojai jam dav tik tris valandas apsispr sti. Marijus paslap ia aplank vyskup , jieškodamas patarimo. Vyskupas nusived j bažny i , atseg nuo šono kard , vien rank pa m evangelij knyg , kit kard ir tar :

— Rinkis! Rinkis Evangelij ar kariškio garb ! Rinkis gyvenim ar mirt !

Šventasis karys nesvyravo — jis išties rankas Evangelij . Nelauk s n trij valand , praneš savo nusistatym . Jis mir kankinio mirtimi, bet jo siela gyvens amžiais laim je, o žem je skamb s amžiais garsas apie jo didvyriškum .

Ir mums tenka rinktis — kuri knyg iš daugelio pasiimsime savo rankas. Pirmasis pasirinkimas teb nie: Viešpaties Žodis Evangelijose, Šv. Rašte.

GYVENIMO KELRODIS IR J GOS ŠALTINIS

Istorin s knygos rašo apie kautynes ties Richmondu, kur krito nemažai kari . Praslinkus kelioms dienoms buvo atrastas vienas žuv s karys, kurio ranka buvo pad ta ant atviros Šv. Rašto knygos. Vasaros vabzdžiai buvo nugrauž kri-

tusiojo rank ir tik skeleto pirštai gul jo ant vietos, kur buvo parašyta mintis:

— Nors aš keliausiu sl niu, kur yra mirties šeš liai, aš nebijau. Tavo kelias ir Tavo pagalba mane stiprina...

Kaip tai reikšmingi žodžiai, pabr žti kritusio kario kaul tu pirštu! Jie moko mus pasitik ti Dievu ir to pasitik jimo semtis iš Šv. Rašto. Tik, suprantama, nelengva mums suprasti kiekvien Šv. Rašto viet . Gal t ir su mumis atsitikti, kaip su tuo jaunu teologijos studentu, kuris, atradamas jam nesuprantamas Šv. Rašto vietas, nu jo susir pin s pas tos šakos specialist mokslinink . Šis jam atsak :

— Jaunas žmogau, priimki nuoširdžiai š mano žod : juk visiškai galima tik tis iš Dievo, kad jis gali mums pasakyti k nors, ko m s ribotas protas ne stengia apr pti.

Fiziologija, mokanti apie žmogaus k no veikim , mums sako, kad nuo to, kok žmogus ima maist , daug pareina paties žmogaus k no veikimas ir sveikata. Lygiai, mums yra svarbu ir kok mes imame dvasin pen , k skaitome. Jeigu mes savo siel maitinsime tiktai kasdieniuose laikraš iuose randamais skandalais, iš kurgi mumyse augs ir stipr s dvasiniai pol kiai? Geras maistas m s sielai yra geros katalikiškos knygos, o ypa Šventasis Raštas, Naujasis Testamentas, kur m s Išganytojas — Kristus kalba mus.

Senais laikais, kai Michigano valstyb buvo ko nevisa apaugusi miškais ir kr mais, vienas naujakurys kažkur keliavo. Nebuvo tada tinkam keli ir žmogui išvykus dažnai tekdavo pagal kompas nustatyti krypt . Ta iau tas naujakurys taip pasitik jo savimi, jog dr siai jo kryptimi, kuri jam kaip tik rod si vedanti namus. Jis buvo taip tikras, jog eina gerai, kad kai pažvelg kompas , kuris jam parod priešing krypt , nor jo numesti kompas . Bet paskiau pagalvojo — juk kompasas niekada man s n ra apgav s. Paklausysiu jo. Paklaus ir tikrai sitikino, kad buvo suklyd s.

Lygiai m s gyvenime kartais atrodo, jog imame ger krypt . Bet ži r k, m s s žin primena, kad — gal ne. Tik-

rosios gyvenimo krypties mes turime jieškoti Dievo žodyje, o j artimiausiai surasime Šv. Rašte. Tiesa, mes laimingi, kad Dievo moksl mums gražiai perduoda Bažny ia, nuo pat k - dikyst s, kaip motina, mus vesdama Viešpaties keliais, ta - iau labai naudinga t dar pagilinti skaitant ir apsvarstant Šv. Rašt .

Šv. Raštas visais laikais pasilieka svarbiausioji knyga. Daugiau kaip prieš šimtmet pranc z Voltairas, aršus Baž - ny ios priešas, su pasity iojimu raš , kad praeisi s šimtme - tis ir nebus pasaulyje nei vienos Šv. Rašto knygos. Kaip jis apsiriko! Prieš mirt jis pats šauk si kunigo. Pra jo jau dau - giau šimto met nuo jo pasakyt j žodži , o Šv. Rašt net spausdina ta pati spaustuv , kuri anas burnotojas buvo panaudoj s savo blevyzgoms prieš šventuosius dalykus. Šv. Rašto knyg milijonai yra pasklid po pasaul. Net stambes - nieji viešbu iai savo sve iams kambariuose laiko Šv. Rašt ir yra daugyb žmoni , kurie skaito Šv. Rašt kasdien.

Kart pas vien gydytoj at jo moteris. Ji buvo kiek nervinga. Išpasakijo gydytojui savo ligos ženklus ir kaipgi ji nustebo gydytojo patarimu, kurs pasak :

— Eik namo ir skaityk kasdien po valand Šv. Rašt , ta - da, praslinkus m nesiui, v l sugr žki pas mane.

Iš pradži moteris lyg supyko. Tada ji pagalvojo — bent gi toks receptas neišlaidingas. Ji gr žo namus, nusprendusi s žiningai skaityti Šv. Rašt . Po m nesio ji sugr žo nauju žmogumi pas daktar ir m klausin ti, kaip daktaras žinojo, ko jai reikia. Vieton atsakymo gydytojas ištrauk savo stal - i . ia buvo Šv. Raštas su atžym jimu, kiek paskaityta. Ir daktaras tar :

— Ponia, jeigu aš apleis iau kasdien šios knygos skai - tym , aš praras iau savo didžiausi j gos ir sugeb jimo šal - tin .

KNYGA, KURI DAUGIAUSIA PASAK

Švedijoje vienas jaunas mal nininkas, vardu Jonas Svenson, beskaitydamas Šv. Rašt , atsivert . Tai gerokai erzino jo draug , nes atsivert s jis tapo nauju žmogumi, neb jo su savo s bru tuo pa iu nuod m s keliu, kaip anks iau.

Vien dien , kai Svensonas buvo išvyk s, jo draugas sugalvojo sunaikinti t knyg , kuri jam "at m draug ". Pirm negu met srov , kuri suko mal n , jis dar atvert knyg ir jo akys krito ant šios minties, parašytos šv. Mato evangelijoje:

— Dvi mal ji prie girn , viena bus paimta, o kita palikta.

Mal nininkui ta mintis šov šird . Jis susidom jo knyga. Dabar jis skait j ir skait , o kai pavargo, nebemet up , kaip buvo žad j s, o pad jo atgal savo draugo kambar ir, kai šis sugr žo, praš jo pagalbos — pad ti ir jam teisingu keliu eiti.

Štai k reiškia Šventojo Rašto knyga! Skaitykime mes j dažniau, ypa Nauj j Testament , kuris mums yra suprantamesnis, nereikalauja specialaus pasiruošimo. Skaitykime ir kitas geras knygas, kurios mums parodys keli nauj gyvenim .

Viena jauna ponia kart rado savo tarnait beskaban i šventraš t . Tas jai buvo nesuprantama ir ponia prabilo:

— O, tu vargše, melancholike! Kaip gali rasti malonumo skaityti toki knyg ?!

Tas pasikalb jimas buvo vakare. Iš ryto atsik lusi tarnait atrado savo poni papl dusi ašarose. Ji buvo praleidusi nemigo nakt . Tarnait m klausin ti, kas nutiko, ir susilauk iš ponios tokio atsakymo:

— Aš pama iau tavo knygoje tik t vien žod , kuris man at m mieg visai nak iai ir tas žodis tai — amžinyb .

Amžinyb — tai didelis dalykas. Tai ne šimtmetis, ne t kstantmetis, tai ne milijonas ar bilionas met . Tai kažkas,

kas nesibaigia, ko mes net sivaizduoti negalime. Bet mes žinome, kad turime amžinai nemari savo siel. Tai tokia didel brangenyb, jog b tinai privalome ja daugiau susidom ti, daugiau saugoti, kad jai b t garantuota amžinoji laim, ne amžinoji praž tis.

Egipte Standard žibalo bendrov jau kiek anks iau atidar tris žibalo šulinius. Tik mažai kas žino, kaip juos ten surado. O buvo taip: kažkas iš tos bendrov s pareig n skait Sen j Testament. Jam krito akis ta knyga, kur buvo rašoma apie Moz ir kur buvo sakoma apie jo motinos padaryt kaž, kuri buvo ištepta žem s derva, kad per j vanduo nepersisunkt.

Žibalo bendrov s pareig nas galvojo, kad ta žem s derva buvo ne kas kitas, kaip pavirši prasisunkusio nevalyto žibalo permerkta žem. Jeigu Moz s laikais buvo to žibalo, tai jo tebesama ir dabar. Ir bendrov nusiunt savo geolog ir žibalo ekspert Charles Whitshott, kurs, atlik s tyrimus ir įieškojimus, tikrai surado žibalo šaltinius.

Iš Šventojo Rašto ir kit švent autori knyg mes galime surasti kitus šaltinius, dar svarbesnius — m s dvasinio gyvenimo šaltinius, kurie mus gaivins ir stiprins, duos nauj impuls ir j g.

Prieš šimt met patikimas japon karininkas Murata, tarnav s pas Hizeno baron, tur jo bud ti, kad jauni gab s japoniukai slapta neišvažiuot angl laivais užsien, o jie ten verždavosi siekti augštojo mokslo.

Tas karininkas, asmeniškai inspektuodamas pakran i sargybinius, pamat vandeny pl duriuojan i knygut, skirting nuo iki šiol jam prast matyti knyg. Jos ir rišimas buvo kitoks, ir sakiniai kitoki. Betyrin damas, besteb damas jis atrado, kad ši knyga rašo apie J z, Diev, kuris atneš tik jimo ties pasaul. Tas japon karininkas m daugiau dom tis Kristaus mokslu. Praslinko 12 met ir karininkas Murata, drauge su kitais dviem, Nagasaki mieste buvo pakrikštytas. Tapo krikš ionimi.

Taigi matome — ta galingoji Šv. Rašto knyga, net Kristaus nepažįstaniam japonui, tiek daug pasak. Kiek ji mums pasakys, kai mes joje gyvenimo ties imsime su atsidėjimu įieškoti?!

PA M S RANKAS, PASISAVINKI ŠIRDIM

Vienas keliautojas kartą turėjo progos aplankyti laukinius žmones. Tie jam buvo malones, ir keliauninkas panorėjęms kokią dainą parodyti. Pagalvojo, kad bus jiems šitas naujas, jei padovanos saulės laikrodėlis. Laukiniams ši dovana tikrai patiko. Taip patiko, kad jie panorėję išsaugoti ilgiam laikams, kad jo nenaikint oro atmainos. Jie padarė net specialų namelį tam saulės laikrodžiui padėti. Bet... saulės laikrodis laiko pastogę neberodė.

Juokingi mums atrodo tie laukiniai, o tačiau, kaip dažnai mūsų elgesys jiems panašus. Imkime, kad ir mūsų ryšys su taip brangiu dalyku, kaip Šventasis Raštas. Mes jį gerbiame, mes jį saugome garbingoje vietoje, bet ar mes rpinamės jį vis pirma panaudoti tam, kam turi būti panaudotas — skaitymui.

Kartą Philadelphijoje viena sunkiai serganti moteris pasiūkė kunigą. Atėjus kunigas suteikė jai dvasinius patarimus, ilgai su ja kalbėjo ir ją stiprino. Moteris buvo nuoširdžiai tikinti, tačiau jos vyras — šaltas bedievis. Jausdama, kad jau artėja jos mirties valanda, ji pasiūkė vyrą, išpažavęs ištraukė Šventąjį Raštą, kuris buvo jos labai sudėtingas nuo skaitymo, ir tiesdamas savo vyro pusę paklausė:

- Ar žinai, kas ta knyga?
- Tai yra tavo šventraštis.

— Taip, tai mano, ir man jis buvo viskuo. Jis mane atvertė, stiprino, džiugino. Dabar aš einu pas Tą, Kuris man šį knygą davė. Man ji daugiau nebebus reikalinga. Atidaryk tu

dabar savo rankas. Brangusis, aš tau duodu Švent j Rašt . Dievas leido man ši knyga tau teikt pirma, negu aš mirsiu. Pa m s rankas, pasisavinki širdimi. Tegu dabar tai bus tavo knyga. Ar prižadi ši knyga skaityti?

— Prižadau, brangioji.

Ir ji mir t pa i dien . Vyras myl jo savo žmon , ir duoto jai žodžio nelauž .

Praslinko gal trys savait s, ir anas bedievis anglas nud lino pas artimiausios parapijos kunig . Jis su persi mimu m kalb ti:

— O, dabar aš supratau. Tai pasidar *mano* Šventasis Raštas. Kiekvienas žodis, kuris jame parašytas — man parašytas. Aš skaitau Švent j Rašt kada tik laiko surandu — dien ir nakt . Ar priimsite mane savo Bažny i ?

M s krikš ioniškasis gyvenimas pasidaryt žymiai karštesnis, jei tik mes daugiau jieškotume stipryb s tame šventame laiške m s T vo Danguje.

Kart New York atvyko vienas jaunuolis jieškoti darbo. Nuvyk s vien raštin jis klaus , ar neb t reikalingas. Jam atsak , kad ne. Bet jaunuolis taip greit nenusimin , ir m kalb ti, kad jis turi ger rekomendacij nuo labai gerbiamo žmogaus. staigos viršininkas panoro j pamatyti. Jaunuolis m raustis po savo maišel , jieškodamas tos rekomendacijos. Besiknisant po maišel iškrito knyga.

— Kas tai per knyga? — susidom jo darbdavys.

— Tai Šventasis Raštas, — atsiliep jaunuolis.

— Ir k gi tu su juo darysi New Yorke? — teiravosi darbdavys.

Jaunuolis rimtai pažvelg pirklio veid ir jam tar :

— Aš savo motinai pažad jau kasdien paskaityti iš Šventojo Rašto, ir aš tai darysiu.

Darbdavys buvo stipriai paveiktas. Jis pamat , kad jaunuolis yra tauraus b do ir tvirtos valios, ir j pa m darb .

Šv. Rašto reikšm gyvenime gerai pavaizduoja vienas dailininko Fuehrich paveikslas. Jo nupieštame vaizde matosi up je, laivelyje besiils s jaunikaitis. Ant jo kr tin s pad ta

Evangelij knyga. Jo laivelis saugiai pririštas tvirta virve prie kryžiaus, kuris stovi augštai ant kranto.

Bet štai — pasirodo trys klastingos b tyb s. Viena j skambia muzika merkia akis, migdo t jaunikait. Kita nuo jo kr tin s ima Evangelij knyg . Tre ioji perpjauna virv ir laivelis nešamas srov s tiesiai bedugn .

Daug kasdienišk dalyk vilioja m s d mes nuo di dži j , amžin j reikal . Ir, jei tik mes reikiamai nebud si me, galime atsidurti pavojingoje bedugn je. Šventasis Raš tas ir yra vienas iš t dalyk , kuris gali tik sustiprinti m s budrum , kurio mes niekada neturime užmiršti, kuriuo turime dom tis, nes tai pati giliausioji išmintis, paties Dievo mums atnešta ir padiktuota.

ŽYD , VAIKAI IR FAKIRAI

Kart viena žyd pirkto kažkok daikt , prie kurio buvo duodama priedo Šventasis Raštas. Pirkin jau pasid jusi, ji numet šal švent knyg . Ta iau kit dien , netur dama kur d ti laiko, ji vis d lto pa m t knyg rankas. m do m tis Naujuoju Testamentu, kuris jai buvo nepaž stamas. Beskaitydama — ji pam go Naujojo Testamento tiesas. Ir da bar jai atsirado didžiausias r pestis: širdis j lenk pasida ryti krikš ione, ta iau tas reišk susilaukti atmetimo nuo sa vo žydiškos šeimos: t v ir net vyro. Vis d lto ji pasisak tas savo vidaus kovas namiškiams. Šie patys m skaityti Nau j j Testament , kad, kaip jie man , gal t žvelgti jo klai das ir tikinti, kad ji klysta. Ta iau vyko tai, ko niekas nesi tik jo: ir t vai, ir vyras atsivert krikš ionyb , atsižad dami žyd tikybos. Jie visi ia atrado ties .

Šventasis Raštas turi galing ties , kurios laimi žmones, kurios juos pavergia.

Prieš kiek laiko trys vaikai — dešimties, septyneri ir ketveri met — patys vieni iš Vokietijos atkeliavo be palydovo JAV ir atrado ją savo tėvus, anksčiau sėdint rūsiose. Jie tėvai buvo priversti apieiti tėtį. Jie sėdėjo Missouri valstybėje. Vaikai buvo palikti Vokietijoje pas tėtą. Prasigyvenę, jie pasiuntė reikiamą sumą pinigų ir paprašė atsiųsti juos vaikus. Nebuvo kas juos palydinti, o vaikai nemokėjo kitos kalbos, kaip tik vokišką. Išleisdama tetą vyriausiai mergaitei davė Naujojo Testamento knygą, kurios viršelyje buvo parašyta kur vaikai buvo gimę, jų namų adresas, jų amžius ir paskiau pridėta:

— Jūs tėvai ir motina susirūpinę jū laukia Sedalijoje, Mis-souri.

Po šio posakio dar buvo išrašyti tie jautrūs žodžiai, pasakyti mūsų Viešpaties:

— Iš tikrųjų aš sakau jums: kiek tik padarysite vienam iš šių mažutėlių, man padarysite.

Ir ta Naujojo Testamento knyga, tas parašas vaikus pervedė kelionę per keturis tūkstančius mylių, kol jie pasiekė savo tėvus. Mergaitė rodė tą knygą su rašais kiekvieną kartą, kada jiems reikėjo krypties klausyti, ir sutiktieji su dideliu atsidėjimu padėjo vaikams.

Naujojo Testamento knyga galinga. Ji ir mūsų gyvenimo kelionėje nuvedė mus pas mūsų Dangiškojo Tėvo, kuris laukia mūsų anapus.

Kokie nuostabūs yra Dievo keliai! Tik paklausykime, kas nutiko su vienu indėnų fakiru: jis buvo dažytas plaukais ir pelenais ištrintu kūnu. Sėdėjo po medžiu ir meditavo. Jo akys staiga pagavo lapus sudraskytos knygos, kuri kažkas išmėtė. Tai buvo Naujasis Testamentas. Fakiras ištiesino suglamžytus lapus ir perskaitė keistus žodžius, kurie atnešė jam nepaprastą mintį: jo tiesos išalkusi siela. Jam atrodė, kad tie žodžiai veda tiesiai dangiškajam Tėvui. Dabar jis pradėjo dairytis kokio nors asmens, kuris klausytų tą knygą tiesiog, pagal jas gyventi. Jis surado vieną anglį, kuris sakė sielos krikščionis ir kuris tvirtino stengis klausyti Šventojo Rašto.

Fakiras pastebėjo, kad tas anglas nešioja juodą kaspiną ant savo rankovės. Nusprendė, kad tai ženklas krikščionių. Taigi ir jisai persirišė savo ranką tokiu juodu kaspinu.

Praslinkus kiek laiko, jis surado krikščionių bažnyčią. Klausėsi pamokslo. Pamaldą pabaigoje, jis pasakė taipgi esantis krikščioniu ir parodė savo tą juodą kaspiną ant rankos kaip rodymą. Tada krikščionys jam paaiškino, kad tai gedulo ženklas. Anglas jį nešiojo, nes kas nors, kurį jis mylėjo, buvo miręs. Fakiras kai kurį laiką lyg sumišo, paskiau pratarė:

— Betgi aš skaičiau toje knygoje, kad mirė mano Numyltasis — ant kryžiaus, tai aš turėčiau nešioti tą kaspiną jo atminimui.

Tačiau greitai jam buvo paaiškinta apie mėsą. Numyltojo prisiklimo, — paaiškinta, kad išganytojas turėtų gyvas. Tai džiaugsmu pripildė fakiro širdį. Dabar jis nusirišė juodą kaspiną nuo rankos ir prisiklimo šviesiajame veide spindulį. Ir tai buvo ženklas, kad jis nuoširdus krikščionis.

Ar mes turime tą nuoširdaus krikščionių ženklą — vidutinio nuoširdumo, krikščioniškos meilės spindulį?

KRYŽIAUS TARNYBOJE

Karta Ekvatoriaus sostinėje Quito turėčiau redemptoristai laiką misijas. Jų pabaigoje, atminimui, nutarė pastatyti didelį misijų kryžį. Pamokslininkas priminė imperatorių Heraklitą, kuris nešė Kristaus kryžį ir pabrėžė:

— Tikiuosi, kad visi, nepaisydami žmonių nuomonės, jausitės laimingi turėdami garbą panašiai pagerbti kryžį.

Kai atėjo laikas misijų kryžį nešti pastatyti reikiamą vietą, prie kitų vyrų prisidėjo ir Ekvatoriaus prezidentas Garcia Moreno, apsivilkęs generalissimo uniforma. Būdamas vyras, drauge su valstybės prezidentu, atnešė ir pastatė kryžį.

Ir tas ryžtingas atsidavimas religijai, pagarba kryžiui, pelnė pa jam prezidentui Garcia Morenai nemirtingą garbą. Visais amžiais gerbiami tie, kurie yra tvirtai sitikinim ir kurie savo sitikinim nebijo parodyti.

Ir šiame amžiuje, mūsų dienose, turime Šventojo Kryžiaus herojų. Taip, Ispanijos pilietinio karo metu pasižymėjo gindamas tik jį, t. las jaunas vyras, vardu Zakarijas, iš Vendijos. Deja, jį dalinai nugalėjo ir raudonieji Zakarijų su draugais nusivedė prie didelio kryžiaus sušaudyti.

— Ar turi tu tave? — paklausė raudonieji budeliai.

— Turiu. Mano tave jau senas; išgirdęs apie mano sušaudymą mirs ir jisai iš gailės.

— Gyvensi ir tu, ir tavo tave, jeigu išgriausi šį kryžių.

Sujaudintas jaunuolis pamiršo kirvą ir svyruojančiu žingsniu pasuko kryžiaus pusėn.

— Silpnuoli! Niekše! — šaukė jo nelaimis draugai.

Raudonieji jau tarėsi į palaužtą, tačiau jaunuolis tvirtai stėjo šalia kryžiaus ir susijaudinęs tarė:

— Šis kryžius saugojo mūsų šeimas ir laukus. Prie jo aš meldžiausi ir verkiau. Ir vargas tam, kuris drįstų jį paliesti. —

Raudonieji puolė prie jo. Tačiau jaunuolis kirviu gynė kryžių ir save. Raudonieji to nesitikėjo.

Dabar jie atstatė eilę pliką durtuvą ir pasakė — arba jisai turi nugriauti kryžių, arba mirti.

— Tegyvuoja šventasai kryžius, — šaukė jaunuolis. — Kryžius yra gyvenimas. Šventasai kryžiau, aš tave apkabinu ir tu būsi mano kapo papuošalu!

Raudonųjų durtuvai susmigo jauno didvyrio kūnui. Jo kraujas sunkiai žemė ties kryžiaus papėde. Dabar ant jo kapo stovi akmuo su užrašu:

— Jis ilsis Zakarijas, Šventojo Kryžiaus didvyris.

Savo meilę kryžiui ir tikėjimui Zakarijas rodo augščiau — siurbė duobę — gyvybę su kaina.

Mums gal ir neteks gyvenime susidurti su tokiomis kankinystėmis reikalaujančiomis aplinkybėmis. Tačiau kasdieniniame savo gyvenime mes dažnai jaučiame pavojų, kad bloga

taka, bloga draugyst , m s pa i silpnyb s bando ir stengiasi išrauti kryži ir iš m s širdži . Kankinio Zakarijo pavyzdys teuzdega mus ištes ti.

Nuo m s ryžtingumo pareina m s valios stiprumas, m s b do vert , m s vidaus ramyb ir, svarbiausia, m s amžinoji laim .

Ne tik savyje budriai saugokime kryži , kuris bus ir m s kapo papuošalu, bet taipgi stenkim s b ti apaštalais — matydami pavoj kryžiui kit širdyse, pasistenkime svyruojant sustiprinti, persp ti, padr sinti.

N ra kilnesnio dalyko, kaip silpnyb s valand paduoti paramos rank kovojan iam su piktu, n ra gražesnio dalyko, kaip laim ti siel Viešpa iui, tam pa iam, kurs už jas kent jo ir mir .

KRISTAUS P DOMIS

Yra tokia puiki meditacij knyga, lotyniškai pavadinta "Alter Christus" — Antras Kristus. Antrašt pažymi reikal kunigui siekti tobulyb s, kad jis b t lyg antras Kristus.

Ta iau ta tobulyb s siekimo pareiga saisto ne vien kunigus, o visus katalikus. Kiekvienas žmogus privalo sekti Kristumi, jei taip galima b t sakyti — darytis antru Kristumi, besistengiant gyvendinti savyje Kristaus pavyzdžiu parodytas ir Jo skelbtas dorybes.

Min tas veikalas kaip tik ir duoda ger patarim , nurodan i , kuriuo keliu reikia eiti to siekiant. Šiais patarimais daug kas gal t pasinaudoti. Vis pirma primenama didel s reikšm s turinti prel. Kelly paskelbta taisykl :

— Jeigu j s nugal site mažas pagundas, didel s pagundos j s neužpuls.

Tai patarimas blogiui priešintis iš pat pradži , tuojau, neduodant jam sigal ti m s širdyje, m s sieloje. Blogis m -

s asmenyb pradeda skverbtis mažomis, smulkiomis vilionimis, mintimis. Kaip mažais diegeliais. Jeigu juos iš karto ryžtingai išraunama, jiems niekada neb na progos išaugti didelius medžius, sileisti giliai šaknis, kad paskiau be skaudžios operacijos jau neb t manoma j ištraukti.

Šioje vidaus kovoje labai daug padeda nuolatinis geras užsi mimas, darbštumas, ger darb pildymas, g rio siekimas.

Kart San Francisco diecezijos arkivyskupas s d jo prie mirštan io kunigo lovov. Matydamas ligon taip labai nusi minus , arkivyskupas j kalb jo:

— T ve, argi j s nuog staujate susitikti Diev ?

Gerasis kunigas pažvelg arkivyskup , nuolat j beži rint , ir pratar :

— Ne, to tai aš nebijau, bet... — ir ia jo akys prisipyl ašaromis, ...bet aš turiu kit jausm : aš g džiوسي. G džiوسي, kad mažai tetur siu k gero parodyti iš savo ilgos tarnybos Jam.

Arkivyskupas j užtikrino, kad jis visada buvo uolus, s kmingai darbavosi paskirtoje vietoje. Mirties laukiantis kunigas gi kalb jo:

— Aš pats žinau daugel prog padaryti gera, kuri aš nepanaudojau. Ir dabar aš g džiوسي, kad nepadariau daugiau.

Saky iau, kad tai švento žmogaus mirtis. Su koku nusižeminimu jis žvelgia savo gyvenim , koks stiprus pas j veržimasis ger , kad net mirties valandoje jis tuo taip labai sielojasi.

Nuoširdus sekimas Kristumi mus padarys mielus Dievo akyse. Matydami m s pastangas gyventi tobulu gyvenimu, žmon s mums darysis daug artimesni, nes niekas taip žmoni nesuartina, kaip švelnus b das, stiprios valios kontroliuojamas, g riu spinduliuoj s. M s s žin bus rami ir gryna. Ir tai bus didysis m s laim s šaltinis. Ne tik laim s, o ir sveikatos. Gal kai kam net keista, kad tai primenu, bet tai iš-

plaukia iš naujosios medicinos. Pasteb ta, kad jeigu žmogaus s žin negryna, jeigu jisai yra kankinamas vidaus konflikt ir susigraužim , daugiau ar mažiau nuo to gali pakrikti žmogaus vidaus mašinerija, kaikurios glandos ima nebe taip tiksliai veikti, pasireiškia nerv tempimas ir tai atsiliepia žmogaus sveikat .

Ta iau svarbiausias dalykas — tobulyb s siekiantis žmogus nebebijo paties baisiausio dalyko žem je — mirties. Jisai gali kartu su *šv. Terese* sušukti:

— O Viešpatie, juk jau pats laikas, kad mes pasimatytume.

Toks žmogus žino, kad Amžinojoje T vyn je jis sutiks savo mylint T v , kuriam jis vis gyvenim buvo geras vaikas.

Tobulyb s nuoširdžiai sieki s žmogus gyvai supras tuos žodžius, kuriuos kalb jo *šv. Jonas Vianney*, Arso klebonas:

— Kai mes nueisime Dang ir pamatysime vis t laim , kuri bus m s amžinai, mes net steb sim s, kod l mes nor jome dar pasilikti ant žem s.

Kai mirštan iam kardinolui *Belarminui* popiežius patar melsti pasveikimo, jis atsak :

— Mano darbas jau padarytas. Aš dabar teturiu tik vien n troškim — eiti namo.

Vienam jaunam kunigui pasak gydytojas, kad jam gresia mirties pavojus. Jis paskutines j gas sutelk s m giedoti pad kos giesm — Te Deum. Gi švento gyvenimo jaunuolis *Giorgio Frassati* pasak :

— Mano mirties diena bus gražiausioji gyvenimo diena.

Štai, kaip didelis dalykas sekti Krist , atsinaujinti Kristuje, tada net baisiausias dalykas pasaulyje — mirtis — mums taps džiaugsmingojo amžino susitikimo valanda.

GYVENTI KRISTAUS DVASIA

Kai Londone buvo laidojamas didis geradarys, lordas Shaftesbury, kai procesija su karstu pasiek Trafalgaro aikštę, tenai atrado susirinkusių 40,000 žmonių. Jie buvo darbininkai, siuvėjai, gėlių pardavėjai ir vairiausi kitokie žmonės. Nedažnai jie tokios minios susirinkdavo. Be to — gatvėse pakraščiuose buvo išsirišiusios mokyklos, prieglaudos, senelių prieglaudos ir kitos labdaros staigos, kurias globojo velionis.

Kai karstas artėjo prie vienos darbininkų grupės, jie paklambėjo plakatu, kuriame buvo išrašyta:

— Aš buvau svetimas, ir tu mane priėmėi.

Kai karstas buvo nešamas pro ligoninę berniukų, jie išklambėjo parašę:

— Aš buvau ligonis, ir tu aplankei mane.

Šilkinėje vilavoje mergaitės buvo išrašiusios žodžius:

— Kiek padarėte vienam iš tų mažutėlių, man padarėte.

Žinoma, dar didelį spūdinį kartojami palaiminimai, nes jie gerai žinojo, koks didelis geradarys buvo velionis. Ir visas tas lordo Shaftesbury gerumas ir kilnumas išplauk iš jo noro būti kuo panašesniu Kristui, kuriam jis visada buvo dėkingas už tai, kuo jis buvo ir kaip jis pasiekė.

Sekdamas Išganytojo pavyzdžiu, meile spinduliuodamas tas žmogus tiek daug skaidraus džiaugsmo atnešė į pasaulį ir tiek daug laimės patsai patyrė.

Panašūs pavyzdžiai mes turime ir daugiau. Štai viename bažnytkaimio pašte dirbo moteris paštininkė. Ji vien žiemą taip susirgo, kad net nepamatė, kaip Kalėdos atėjo ir praėjo. Kai ji kiek pagerėjo, jai lyg pasidarė piktoka; ji buvo rasti višiams, net ir pačiam Dievui.

Tačiau tas dienas, kai ji galėjo grįžti prie savo kuklių pareigų, atėjo jai galvą mintis: jeigu aš negalėjau tikru laiku

atšv sti savo Kal d , kod l dabar negal iau k nors pada-
ryti. Ir taip ji buvo šventiškai maloni kiekvienam, k tik t
dien savo staigoje sutiko. Žmon ms tai patiko ir jie jaut si
laimingesni.

Kada vakare paštas buvo uždarytas, ta moteris surinko
vairi maž dalyk , kokius tur jo, ir iš jo lankyti kaimynys-
t s varguoli . Tada ji par pino kiek skanumyn ir su jais iš -
jo lankyti ligoni . Dienai baigiantis ji jaut si laimingiausia
moteris. Ir tada ji nusprend , kad jai reikia kiekvien dien
gyventi tokia kal dine dvasia.

Kasdien gyventi Kristaus dvasia, meil s dvasia Dievui ir
artimui — tai nuostabiai didelis ir svarbus menas. Tai tiek
daug laim s atneša kitiems ir tiek daug džiaugsmo mums
patiems, tyro džiaugsmo, kurio niekas negali atimti.

Rašytojas Arnot pasakoja — kai jisai buvo mažas vai-
kas, m gdavo nub gti artimiausi kalv ir steb ti, kaip kal-
vis k ju daužo karšt gelež , kaip jis pad j s j žaizdr
kaitina dumpl mis p sdamas. Jis m gdavo kalviui daug
klausim duoti. Vienu metu jis steb jo, kaip kalvis tur jo su-
lieti du geležies gabalu. Jam atrod , kad jis pakaitins, pakai-
tins, o paskiau pad s ant priekalo ir stengsis abu suplakti
draug n. Ta iau kalvis geležis vis laik žaizdre, nuolat dum-
tuve p sdamas ir kaitr didindamas.

Tik kai geležis buvo kaitusi iki baltumo, kai ji keliamą
linko nuo savo svorio, kai jau ji buvo arti sutirpimo, tik tada
kalvis sud jo ant priekalo abudu gabalu ir švelniais sm -
giais suliejo juos vien jungin . Jeigu jis b t iš k l s iš ug-
nies anks iau, jam neb t pasisek t gabal sulieti.

Argi ne taip ir m s gyvenime? — pastebi min tas rašy-
tojas. — Dievas žino, kiek mums reikia išb ti bandym ir kent
t jim ugnyje, kol mes insime tirpti dieviškos meil s kaitroje,
kol mus bus galima sulieti vien su Kristumi.

Gali ta kent jim kaitra mums pasirodyti kartais nepa-
keliamai karšta, ta iau joje sutirpsta tos silpnubi ir nuod -
mi dulk s, kurios žem je apgula m s širdis. M s siela ir

širdis darosi kaskart grynesn . Dangaus rasai atviresn , dieviškam kv pimui imlesn . Ir po t dvasios apšivalym mes jau iam s taip laimingi Viešpaties meil je, kuri jau ia žem je mums padeda pajusti nors dalel to, kas laukia ištiki-muosius amžinyb je.

BESIAUKOJANTIS IR BUDINTIS KRISTUS

Iš tolimosios Kinijos mus pasiekia šitoksai tragiškas pasakojimas: senais laikais imperatorius Yang Lo sak pastatyti didžiul varpin Pekine. Mandarinui Kuan Yu paved nuli-dinti varp , kuris kasdien savo vaiskiu skamb jimu žmo-n ms primint apie reikal pasilikti ištikimais imperatoriui!

Su dideliu r pestingumu mandarinas parinko medžia-gas, liejo varp , ta iau ir pirmas, ir antras bandymas nepasi-sek . Imperatorius užsir stino ir sak mandarinui dar kart pasistengti, ir, jeigu jis nepadarys, — gresia mirtis.

Susir pino dabar ne tik mandarinas, bet ir visa šeima. Gražioji jo dukt Ko-ai m klausin ti astrologus — kokiomis priemon mis b t galima nulieti ger , skamb varp . Ir jie atsak :

— Tik jeigu sutirpint metal b t maišytas mergait s kraujas.

Mandarino dukt dalyvavo liejime. Kai iš krosnies buvo prad ta leisti karšta tirpinta metalo srov formas, ji šoko t metalo mas , šaukdama:

— D l manoji t vo!

Ir pasakojama, kad tuo kartu pasisek . Varpas nuosta-biai skamb j s. Savo krauju ir gyvastimi ji apmok jo to už-davinio pasisekim .

Šitoks pasakojimas mus pasiek . Gal jis turi kiek tiesos, gal ir ne. Ta iau mes žinome vien asmen , kuris tikrai paau-kojo savo krauj ir gyvast , ir tai d l m s labo, — tai V. J -

zus Kristus. Kaip mums daro gil sp d anos mandarino dukters pasišventimas, kad išgelb t savojo t vo gyvast , taip dar didesn sp d , nepalyginamai didesn , daro mums V. J - zaus auka, kad mums laim t amžin j gyvenim . Tereikia tik iš m s pus s nuoširdaus bendradarbiavimo, noro pasi- naudoti ta V. J zaus kraujo auka.

Kitados Liverpooly, D. Britanijoje, vyko gaisras j rinink namuose. Sub g žmon s išgirdo šauksm iš viršutinio augš- to: "Ugnis, gelb kite". Greitomis buvo atneštos pa ios di- džiausios kop ios, ta iau, deja, jos buvo pertrumpos. Toki beviltišk pad t pasteb jo vienas brit j rininkas, miklus sportininkas, geros širdies ir ryžtingas. Jisai greit užkop ko- p iomis, ant j stov damas pasviro namo pus , sitv r at- viro lango apa ios ir sušuko:

— Vyr'ai, greitomis eikite per mano k n ir pasiek ko- p ias leiskit s žemyn.

Vienas po kito gaisre esantieji žmon s perlipo juo ir išsi- gelb jo. Tas dr susis j rininkas nulipo paskutinis su apsvi- lusiais plaukais, apdegusiu veidu ir p sl tomis rankomis. Bet jis buvo laimingas — išgelb jo tiek žmoni gyvybi .

Ir tas didis jo pasiaukojimas ir graži artimo meil yra tik maža atošvaist tos meil s, kuri mums yra parod s Kristus. Kaip išgelb tieji žmon s turi b ti d kingi tam j rininkui, taip mes turime pasilikti amžinai d kingi m s Išganytojui, kuris mus gelbsti iš nenustojan io gaisro amžinos bausm s vietoje.

Po pergals ties Areole nenuilstantis Napoleonas Bona- parte iš jo pasidairyti po savo stovykl . Buvo naktis. Pate- b jo jis vien sargybin užmigus . Atsargiai pa m s jo šautu- v imperatorius stojo jo vieton sargyboje. Pagaliau nubudo ir pats sargybinis. Pamat s, kas už j budi, persigand s jis sušuko:

— Bonaparte! Aš esu žuv s.

Ta iau imperatorius jam atsak :

— Nurimki. Aš išlaikysiu paslapt . Galima atleisti, jei toks narsus karys, po taip varginan i kautyni , užsn do. Tik kit kart išsirinki patogesn moment !

M s gyvenimas irgi yra nuolatin kova. Kova prieš blog , kuris ir nenoromis turi šaknis mumyse. Mes turime bud ti. Kovoti ir bud ti. O kartais užsn stame. Ir tada Kristus d l m s budi. Persp ja mus m s s žin s balsu. Gal kartais persp ja pamokslo žodžiu, geros knygos ar laikraš io sakiniu, draugo patarimu ar priešo pabarimu — ar išskai iuosi visus b dus, kaip Dievas gali prabilti m s siel ?! Kad tik mes išgirstume. Kad tik mes nuoširdžiai atsilieptume budin io prie m s Kristaus malon kvietim pasilikti ištikimiems savosios sielos išganymo sargyboje.

APIE T , KURS MUS MYLI

Viešpataujant garsiajai karalienei Viktorijai, vienas brit berniukas labai panoro nors kart savo gyvenime pamatyti t vis gerbiam valdov . Jis nusprend , kad geriausiai j bus pamatyti nu jus pil , kur ji gyveno.

sidr sin s vien dien jis ir nužygiavo. Prie pilies j su laik sargybinis. Kai berniukas jam išpasakojo, ko jis nori, sargybinis nusikvatojo ir pasak , kad berniukas turi tuojau nešdintis šalin, arba jis nušausi s.

Eina berniukas verkdamas. Pasitaik , kad tuo keliu jo Valijos princas. Pamat s berniuk , jis prad jo teirautis, kas nutiko. Berniukas nupasakojo savo troškim pamatyti karalien ir kaip j sargybinis gr žino atgal. Dabar Valijos princas berniukui tar :

— Aš tave nuvesiu pas karalien .

Karalien , sužinojusi vis t istorij , nuoširdžiai nusijauk , maloniai pasikalb jo su mažuoju lankytoju, j apdovanojo pinigais ir paleido.

Tai paprastas vykis, bet jis mums primena, kad ir didžioje m s gyvenimo kelion je, savo žygyje amžinuosius

gyvenimus mes toli gal nenueitume, jei ne m s Dangiškasis Princas, kuris mus lyg už rankos veda prie Amžinojo sosto. Tik mes turime Jo vadovavimui paklusti.

Vienas misionierius, prieš eil met nukeliav s dirbti Tokio miest , Japonijoje, pasakoja, kaip nuvyk s pas užsienie i reikalus tvarkant valdinink , šio buvo paklaustas:

— Kas už tave atsako?

Misionierius rod jam pas , rod rekomendacijos laiškus, bet valdininkas jam vis t pat klausim k l . Matydamas, kad misionierius nesupranta, paaiškino: ano laiko nuostatais, jeigu atvykdavo svetimšalis, jis tik tada gaudavo teis apsigyventi Tokio mieste, kai atsirasdavo japonas, kuris pasiimdavo vis atsakomyb už j . Jeigu tas svetimšalis kuo nusikalst , tai baust t japon , kuris pasi m t svetimšal savo atsakomyb n . To b davo griežtai laikomasi, nors ir reikt bausti mirtimi japon už svetimšalio nusikaltim . Tarp japon net b davo grup asmen , kurie už atlyginim pasiimdavo toki atsakomyb už svetimšal , atvykus Tokio miest .

Bet mes žinome asmen , kuris prieš Dangišk j T v pasi m už visus mus atsakomyb , tai Išganytojas, kuris kent jo ir mir už mus. Viešpaties auka — neišpasakytai didel , ir b t blogai, jei mes širdyje nejaustume d kingumo ir nesistengtume Jam nuoširdžiu tarnavimu atsiteisti.

Ir kaip gi mes t vis dažnai užmirštame. Su mumis b na kaip su anuo pasakos karaliumi: pasakojama, kad kai vienas karalius, dar b damas jaunas, paveld jo sost , jis padar sidabrin varp , k l bokšt ir visiems pavaldiniams apskelb , kad varpas suskamb s tada, kai karalius jausis laimingas. Skambins jis pats savo ranka. Ta iau metai b go, ir nesigird jo to varpo balso. Karalius net ir paseno, ir vis nerado tokio laikotarpio, kada jis jaust si pilnai laimingas. Pagaliau karalius nukarš s gul jo mirties patale. O jis buvo geras žmogus, ir pavaldiniai jo nuoširdžiai gail josi, susirink prie jo graudžiai verk .

Dabar karalius pamat , kaip jis mylimas, pasijuto laimingas ir savo saistania ranka suskambino varp . Ir mes esame mylimi To, kurs už mus krauj praliejo. Jei mes tai pilnai jaustume ir suprastume, bume labiau laimingi, negu karalius patyr s savo pavaldini meil .

VIENINTEL VILTIS

Kai rašytojas Strindbergas pajuto artjan i savo gyvenimo pabaig , jisai papraš , kad ant jo kapo jokio kito paminklo nestatyt , kaip tiktai paprast kryži , kuriame b t užrašas:

— Ave Crux, spes unica. Sveikas kryžiau, vienintele viltie.

Nuo to laiko, kai žmoguje pradeda br sti s mon , jame užverda galinga kova tarp žem s ir dangaus, tarp gyvulio ir žmogaus, tarp Angelo Sargo ir Piktojo. Blogio pergal yra nuod m . Bet ji neateina kaip pabaisa, kaip giltin sielos nužudyti. Ne. Ji ateina g riu prisidengusi.

Kaip tyr keleivis trokšta nors lašelio vandens, taip žmogus, kuris keliauja ašar pakalne, ilgisi malonumo ir džiaugsmo. Nuod m ateina apgaulingai pažad dama smagumo valand l .

Ir puolasi žmogus, kaip ta petelišk tamsi nakt prie žvak s liepsnos. Nudega. Nuod m iš iulpia visus jo dvasinio gyvenimo syvus, jo vali . Jisai pakyla, bet ir v l sukniumba. Šimtais kart sau pažada ir nebegali ištes ti. Ima pats sav s nebek sti, o paskui nauju keliu eiti nebeturi j g .

Kryžius mus iš anksto persp ja — koks blogis nuod m . Mes žvelgiame Nukryžiuot j ir suprantame: Kristui galv spygliai susmig , nes Jisai atgailojo už m s blogas mintis.

Jo akys kent jo Motinos skausm matydamos, kad atgailot už m s aki paklydimus. Jo l pos buvo sukepusios.

Jisai troško, kad atgailot už g rim ir piktas kalbas. Jo rankos buvo prikaltos, kad atsiteist už m s nuod m mis sute-pamas rankas. Jo kojos buvo prikaltos, kad atgailot už m - s klaidingus žingsnius, nuod m s prog nevangim . Jo širdis buvo perverta, kad atgailot už menkyst žmogaus, kuris net kilniausi dalyk — meil — paver ia purvu.

Ak, ir mes nekart savo nuod me Jam spygl galv va-r me, šird perv r me. Mes, rodos, nenor tume nuskriausti n vieno nekalto žmogaus, o nuod me Krist kryžiuojame taip dažnai.

Kai Kristus meld si ant kryžiaus:

— T ve, atleiski jiems, nes nežino k daro, — Jis meld si ir už tave.

Kai Jo kraujas, raudonu taku nuried j s per kryžiaus med , susig r Kalvarijos smiltyse, susidar Jo Kraujo atsarga nuplauti m s sielai nuo nuod m s purv .

Altoriuje Jisai pasiliko nuolat bud ti ir laukti, kaip gyvoji nusilpusi j Duona.

Kristui mirštant net saul , lyg g dydamasi žmoni atlik-tos niekšyb s, užsimerk , užtemo. Ar mes b tume nejautr s nuod m s atžvilgiu?

Kristui mirštant uolos plyšo. Argi m s širdis b t kie-tesn ir šaltesn už uolas?

Karstai atsiv r ir numir liai atsik l . Argi m s siela mažiau betur t gyvyb s, kaip numir lis? Argi mes vaikš io-tume su nuod m s grabu savo širdyse?

Kai mes pakeliame akis mirus ant kryžiaus, mes patys prisimename savo mirt . Ir niekas kitas žmogui tiek neduoda kv pimo geram, kaip mirties prisiminimas.

Kart pas Pij IX at jo inteligentiškos išvaizdos žmogus. Papraš jisai, kad popiežius išklaustyt j išpažinties. Išklau-s . Dabar at jo laikas tik su atgaila susitvarkyti.

Pijus IX sumin jo apie pasnink , bet anas vyras sak si es s nestiprios sveikatos. Primin maldas, dvasinius skaity-mus, bet vyras dejavo es s labai užimtas, netur s laiko.

Tada Šv. Tvas pamnuo stalelio žied . Jame vietoj akut s buvo kaukuol ir užrašas:

— Memento mori. Atsimink, tur si mirti.

Ir sak tam vyrui dukart per dien paži r ti t kaukuol ir prisiminti savo mirt .

Vyras paman , kad tai labai lengva atgaila. Pild jisai kas dien . Slinko dienos ir tas žmogus kaskart giliau m st apie savo mirt ; prad jo vesti švent gyvenim .

Kryžius primena m s mirt . Kryžius bus m s paskutinis papuošalas atvirame grave virš sustingusi m s s nari .

Rožan iaus kryželis bus paskutinis turtas, kur pasiimsime iškeliaudami amžinyb . Kryžiumi nešinas jaunas patarautojas ves procesij , kuri išlyd s mus kapines.

Ir kai ašaromis aplaist m s kap artimieji paliks duob , prie m s amžinojo poilsio vietos pasiliks bud ti kryžius, kol Viešpaties angelo trimitas prikels m s dulkes amžinam gyvenimui.

Taip, Kryžius yra m s vienintel viltis.

KRISTUS — PERGAL DVASIOS KOVOSE

Kart vienas kunigas susitiko jaunuol , tik dar neseniai baigus kolegij ir jam tar :

— Gird jau, kad esi geras matematikas. Turiu aš vien uždavin , kur nor jau jums patiekti išspr sti.

— Kas per uždavinys? — susidom jo jaunas studiozas.

— Atsakyki man š klausim : "K pad s žmogui, jeigu jis vis pasaul laim t , o sav j siel prarast ?"

Jaunuoliui šis klausimas pataik šird . Jis pagalvojo, paskiau jau nor jo nusikratyti t mint , bet ji vis gr žo atgal. Slinko dienos ir savait s, o tas klausimas jam dar si kaskart aštresnis, ir j taip paveik , kad jis pasiryžo savo vis gyvenim pašv sti savo ir kit siel išganymui ir tapo patsai kunigu.

Šitokia mintis kiekvienam yra naudinga perm styti. Dažnai mes j girdime, bet gal vis neatkreipiame reikiamo dėmesio.

Kart vieną advokatas m si ginti pl šik , kuris buvo už tai pažad j s t kstantin . Advokatas žinojo, kad kaltinamasis buvo vagis, bet byl jam pasisek laim ti ir jis gavo geidžiamus pinigus. Kai atneš sutart sum , naktis buvo au dringa ir advokatas pakviet t "išteisint j" pas save pernakvoti. Vidurnaktyje vagis atsik l , surišo savo gyn j , at m iš jo t kstantin ir kitus pinigus, kuriuos tik gal jo surasti, ir j paliko.

Mes stebim s to vagies charakterio sugedimu. Bet gi kartais ir mes jam esame panaš s: didžiausias m s gerad jas yra Kristus. Jis mus išlaisvino, atpirko iš nuod m s vergijos, ir kaipgi mes dažnai taip ned kingai J nuskriaudžiame savo silpnymis. Anas advokatas iš dalies tos bausm s nusipeln už savo suktum , ta iau Viešpats Kristus mums augš iau siu tobulyb s b du atpirkim atneš . Nuod m s sutepimas yra gilus, kad jam nuplauti reik jo paties dieviškojo kraujo.

Tiesa, žmogus silpnas. Jis nori, ryžtasi ir v l suklumpa. Bet Dievas neapleidžia to, kuris daro pastangas. Vienas rašytojas pasakojasi, kaip kart j pasikviet draugas — mokslininkas ir parod mikroskop . ia jis pamat mažy ius j r gyv n lius. Jie gyvena vandenyje ant uol . Kad bangos j nenupl št ir nenunešt , jie yra apr pinti mažy iais prieaugliukais, kurie yra lyg inkaro išvaizdos. Šiais jie sigraučia, sitvirtina uoloje ir laikosi tvirtai.

Jeį Tv r jas net mažiausias j ros gyvul lius apr pino reikiamomis priemonimis išsilaikyti, tuo labiau Jis neapleidžia žmogaus, pats Save atiduodamas žmogaus sustiprinimui. Taigi — ir paiose sunkiausiose dienose — nepraraskime pasitik jimo ir vilties.

O pasukti šviesesniu keliu mums yra d l ko. Pasakojama, kad Barabas, kai buvo išleistas, pamat s, kad minios eina viena kryptimi. Sužinoj s, kad J zus tur s b ti nukryžiuotas.

Jis sustoj s valand l , o paskiau pasek s paskui Krist , m s-tydamas, kad juk tas žmogus miršta vieton jo. Ant Kalvarijos krašto iš karto jis stov j s atokiau, bet v liau prasiverž s prie pat kryžiaus, taip, kad gal t ranka paliesti Išganytoj , ir Jam tar s:

— Aš nežinau, kas Tu esi, bet aš žinau, kad miršti mano vietoje...

Ak ir mes pažvelg kryži gal tur tume pasakyti:

— Viešpatie, Tu mirei ir už mane.

Iš misij gyvenimo pasakojama: kai vienas genties vadas jaut , kad jo gyvenimas g sta, jis dar pratar :

— Aš negaliu mirti, kol mano brolis neatsivers.

Jo brolis gyveno toliau — diena kelio. Negal damas jau bėpaeiti, ligonis t keli atliko savo an ko nešamas, kuris b - damas geru krikš ioniu mielai m si šio sunkaus uždavinio. Ir j kelion nebuvo veltui. Prie mirties esan iojo žodis sugradino brolio šird ir Dievo malon paveik .

Tai faktas, kuris skatina: siekti tobulybės ir kitus prie Dievo traukti.

JUO PASITIKIM IR J MYLIM

Audringoje j roje kart sudužo laivas. Vienam j rininkui pavyko užsikabinti už uolos ir, baisi bang siautime, išsilaikyti ligi at jo pagalba.

— Sakyk, brolau, — klaus vyrai, kurie j išgelb jo, — ar tu nedreb jai, kai laikeisi pakib s uolos?

— Aš dreb jau, — atsiliep anas j rininkas, — bet uola nedreb jo!

Tai vaizdas m s pa i gyvenimo. Dažnai mus bangos blaško, bet jeigu mes tvirtai esame sikib , tvirtai laikom s Bažny ios, kuri yra Kristaus uola žem je, mes jau iame, kad ji nedreba ir tas mums duoda geriausias viltis. Mes tik turi-

me suprasti ir sijausti, kad tas nuostabus Dangaus k riny — Bažny ia — remiasi paties Kristaus dieviškumu.

Kart traukiniu važiavo du netikintieji. Tarp j užsimezg kalba apie nuostab Kristaus gyvenim . Vienas iš j pratar :

— Aš manau, apie J b t galima parašyti domus romanas.

Antrasis, pritardamas, atsiliep :

— Tai tiesa, ir J s esate tas žmogus, kuris galite parašyti. Nustatykite tikr vaizd jo charakterio ir gyvenimo. Nupieškite tuos vyraujan ius sentimentus (jausmus) apie Jo dievyst ir pavaizduokite J tokiu, koks buvo: žmogumi tarp žmoni . —

Tas paskatinimas buvo priimtas ir romanas buvo parašytas. Ir žmogus, kuris skatino j parašyti, buvo ne kas kitas, kaip pulkininkas — Ingersoll, o to romano autorius — generalas Lew Wallace. Knygos gi vardas — neužmirštamasai "Ben-Hur".

Kurdamas š roman generolas Wallace pajuto, jog jis turi aprašyti neapriam žmog . Kuo pagrindiniau jis studijavo Jo gyvenim ir b d , tuo labiau jis sitikino, kad tai buvo daugiau kas, kaip tik žmogus tarp žmoni . Ir pagaliau gen. Wallace, kaip Evangelijos centurionas, stov j s po kryžiumi, buvo priverstas pripažinti:

— Tikrai, Jis buvo Dievo S nus.

Kada mes su sitikiniu prisimename, kad Kristus buvo Dievo S nus, kad Jis steig Bažny i , kuri mus globoja ir vadovauja, mes tada jau iam s saug s ir viltinai ži rime ateit , ir pa i amžinyb .

Pla i prerij gyventojai žino, kaip baisus yra tenai gaisras, kai laikotarpiais b na išdži v milžiniški žol s plotai. Jeigu žol užsidega, v jo nešama liepsna taip greit keliauja, kad nei raitas iš jos išb gti ne stengs. Gyventojai jau žino š pavoj ir, pamat art jan ias prerij gaisro liepsnas, padega žol ties savo namais ir pasilieka apdegusiam plote. Liepsnos pri jusios t viet sustoja ir žmon s gyvast išsigelbsti.

Taip ir mes gyvenimo gaisruose glaudžiam s prie Kalvarijos kryžiaus vietos, žinodami, kad ši vieta mums bus saugi, nes pats Viešpats krintaniais savojo kraujo lašais visus pavojus išdeginos.

Kart karalius Ri ardas III iš jo apyaušryje žvalgyti. Jis atrado sargybin kietai užmigus savo bud jimo vietoje. Karalius staigiu sm giu šird j nud r ir paliko, prikabin s prie kr tin s raštel su parašu:

— Aš radau j miegant , ir palikau miegant ...

Koki skirting kantryb turi Kristus, kuris atrado miegan ius savo mokinius, kuris ir mus dažnai dvasin se pareigose bemiegan ius atranda. Ir Jis m s nesunaikina, o palaiko ir stiprina; štai d l ko mes Juo pasitikim ir J mylim.

ATSPIND TI KRIST

Vienas krikš ionis darbininkas, anglas, savo laikrodyje vieton skaitmen sud jo raides:

— C-h-r-i-s-t i-s L-o-r-d (Kristus — Viešpats), — ir kiekvien kart , kada tik paži r davo laikrod , pasakydavo: "Kristus yra Viešpats, visokiu laiku".

Patsai pasaulis yra tiksliau veikiantis laikrodis, kaip bet koks žmogaus padarytasai, ir tikin iam kiekvienas pažvelgimas j primena Krist m s Viešpat ir reikal b ti ištikimu Jo tvariniu.

Pasakojama apie du keleiviu, kurie augštai neš si, manydami, kad jie visada patys savimi gali reikiamai pasir - pinti. Kart stotyje jie jo vagon , jiems atrodant patogiu. Susirado sau geras vietas ir labai patenkinti s d jo šneku - iuodami ir džiaugdamiesi savo apsukrumu.

Tuo metu jo vienas geležinkelio tarnautojas ir paragino juos išlipti.

— Kodėl turime išlipti? — kiek nervindamiesi klausin jo tie puikuoliai keleiviai, pridami: — Mes čia suradome taip patogias vietas. Kuo blogas šis vagonas, kad turime išlipti?

— Nieko blogo su juo; tik tas, kad jis nėra prikabinas prie garvežio ir juo niekur nenuvažiuosite.

Panašiai yra nemažai neblog pasaulių, bet jei jos neturi ryšio su Kristumi ir Jo steigta Bažnyčia, jos kaip tas vagonas neprikabinas prie garvežio: gali būti patogios, o gyvenimo tikslo ir amžinosios laimės jomis nepasieksi... Tik Kristus yra mūsų kelias, gyvenimas, šviesa ir viltis, kaip žemėje, taip ir amžinybėje.

Iš kitos pusės gi — kas yra persimęs Kristaus mokslu, jis nori spinduliuoti geriau ir Kristui laimėti kitus žmones ir tautas. Kaip nuostabiai tokie apaštalai gali paveikti net už savo tautos, rodo šis sėklas: žydas krikščionybą atnešė Romai; romai laimėjo Kristui Prancūziją, prancūzai buvo Skandinavijos apaštalas, skandinavai nuėmė krikščionybą

Škotijai, skotas skelbė Evangeliją airiams, o airis savu keliu Kristui laimėjo Škotiją ...

Pabaigai norisi priminti vien labai pamokant istorinį faktą: kartą Vokietijoje jauna pianistė važinėjo duodama koncertus. Kad turėtų didesnį pasisekimą, ji skelbimuose pažymėdavo, kad ji yra buvusi Liszto mokinė.

Atvykusi kartą koncertuoti vien provincijos mieste, ji garsinosi kaip ir visada. Tačiau koks gi buvo jos didelis nustebimas, kai tame pačiame viešbutyje naujai atvykusios rašė jai pastebėjo, kad yra atvykusios ir didysis muzikas Lisztas. Giliai sujaudinta, išbalusi ir drebanti ji ryžosi eiti pas jį. Juk vistiek jos klastose sėkė. Geriau iš anksto prisipažinti ir išieškoti išėjimą.

Jūs didžiojo muziko kambarį, jį parpuolė prie jo kojų ir ašaromis plaudama veidą nupasakojo jam visą savo istoriją: ji liko našlaitė, bėgė labai jaunutė. Nieko ji neturėjo, tik muzikos talentą. Ji rizikavo prisidengti jo vardu ir taip nugalėti daugelį sunkenybių. Be to — ji būtų niekas, be jokio pasisekimo. Bet ar jis dabar dovanos jai?

Lisztas į paklį ir tar :

— Palauki, pažirsime, ką mes galime daryti. Štai pianas. Paskambinkite man ką nors, kas skirta rytdienos koncertui. —

Jį paskambino. Iš pradžių bailiai, viliu — visu entuziazmu. Lisztas sekęs jos skambinim, patar padaryti kaikokias pataisas, pamok, ir kai ji pabaigė, jis tar :

— Dabar, mano dukra, aš daviau Jums muzikos pamok. Esi Liszto mokinė ...

Patyręs, kad koncerto programa dar neišspausdinta, pridėjo:

— Gali pridėti, kad koncerte Jums talkins Lisztas ir kad jis pats skambins paskutinį dalyką. —

Taip didysis muzikas mokėjo dovanoti vargo mergaitei.

Ir mes gi kaip dažnai duodame suprasti, kad esame Kristaus mokiniai, ir kaip mūsų gyvenimo atgarsiai toli nuo tos harmonijos, kuri turėtų išplaukti iš Kristaus mokinio. Atvira širdimi Viešpaui prisipažinkime savo silpnybę ir puolę prie Jo kojų ašarodami prašykime atleidimo, pamokos ir pagalbos — kad ir Jis mūsų gyvenimo koncerte būtų šalia mūsų ir paskutiniai mūsų akordai išeitų iš Jo rankų.

3. DIDIEJI ŽMON S IR RELIGIJA

MODERNIEJI MEDIKAI APIE TIK JIM

Žmogus visada pasiliks msl vairiais atžvilgiais, ir bejieškant tos msl s sprendimo, yra naudinga patirti vairi mokslo šak atstov paži ras. domu, kad po XIX šimtme io pozityvizmo (tikiu tik tai, k matau ir k poj iais galiu patirti) dabar net eksperimentini moksl atstov paži ros yra stipriai priart jusios prie religijos. Tai gali mums pavaizduoti visa eil pavyzdži . J mums daug patiekia ne taip seniai Berlyne pasirodžiusi studija "Gottbekenntnisse Moderner Naturforscher" (Moderni j gamtamokslio atstov Dievo išpažinimai). Šiuo kartu mes ia pažvelgsime medikus.

Tarp pirmaujan i Europos medik minimas *prof. dr. Werner Leibbrand*, kuris nuo 1946 m. d st medicinos istorij Erlangeno universitete. Jisai, baig s medicinos ir filosofijos studijas, buvo v žio instituto promotorius Berlyne. Naci pašalintas iš pareig , lank Europos kult rinius centrus, ypa Pranc zijoje. Yra paraš s vis eil mokslini studij , kuriose jis labai teigiamai atsiliepia apie krikš ionyb . Vienoje j jis rašo: "Krikš ionyb yra, galima sakyti, mediciniškoji religija, jos vedami veiksmai turi artim ryš su gydytoj veiksmais... Psichoterapiniai veiksmai priart ja prie teologini ne taip, kad psichoterapeutas tur t pakeisti kunig , bet taip, kad jis paruošia keli kunigui, nes ir jis t pat tiksl krypta. Jeigu jis taip daro, tai jis yra gydytojas, kaip Aristotelis sako — sveikatos Logos."

Žinomas v žio ligos tyrin tojas dr. *Erwin Liek* net tur jo dr sos savo veikale "Das Wunder der Heilkunde" (Gydymo stebuklas) tvirtinti:

— Virchovo posakis "aš esu išskrod s t kstant lavon , bet juose neradau jokio sielos p dsako" mums, dabartiniams gydytojams, skamba neprotingai, kaip piktžodžiavimas. Mes žinome, kad sielos nesurasi mikroskopu, j tegali surasti tik kita siela. M s , gydytoj , uždavinys gl di pareigoje suprasti ir apimti vis žmog . Negalima b ti gydytoju, jei netiki, kad yra siela. —

Toliau jis primena t nuostabi žmogaus organizmo s - rang , sumin damas, kad gyvas narvelis turi bilionus molekuli , susidaran i iš kvadrilion atom . Mažiausias gyvas organizmas turi net kelis bilionus molekuli . Tur damas prieš akis t nuostab j gyvi pasaul , mokslininkas rašo:

— Galyb , kuri suk r pasaul , kuri j tvarko amžinai, paslaptینگais statymais, kuri atomuose leido suktis elektronams, yra taip pat nutiesusi statybos plan ir nuostatus tam margam, amžinai besikei ian iam organiniam gyvenimui. —

Kiekvienoje l stel je jis mato K r jo j gos atspind . Jis sako, kad "už visos medžiagos gl di Dvasia".

Gydytojas *dr. Rhaban Liertz* savo veikale "Žmogaus polinki ir dvasios gyvenimo harmonija ir disharmonija" nagrin ja sveik ir liguist vaiko ir suaugusio dvasios gyvenim . Jis tvirtina:

— Kuo giliau mes diegiame jaun žmogaus siel dangiškos išminties grož , tuo daugiau ji teiks jo visam gyvenimui palaimos ir tuo labiau žmogus bus paruoštas sveikai ir laimingai žem s kelionei, tuo skaidresnis bus polinki ir dvasios sugyvenimas jo k ne, kuris yra Augš iausiojo šventov . —

Šis medicinos daktaras nesustoja vien prie gamtinio žmogaus gyvenimo, o eina dar toliau tardamas:

— Kuo labiau mes tiriame žmogaus sielos gyvenim , tuo labiau esame sitikin , kad be Dievo malon s gyvenimo nemanomas sielos gyvenimas. Iš galingo pasitik jimo Dievo malon s pagalba išplaukia nenugalimi pasitik jimo šaltiniai ir nuolankiai, bet kartu ir su ryžtingu krikš ionio pasididžia-

vimu priimdami tuos malon s šaltinius, mes stengiamė išpa-
žinti: "Aš galiu visk Tame, kurs mane stiprina".

Dr. Liertz pabr žia, kad su žemišk ja mirtimi viskas nesi-
baigia, nes mes gimstame mirtingi, bet prisikelsime nemir-
tingi.

Nerv lig specialistas Berlyne *dr. Hans March* savo stu-
dijoje "Pagrindiniai gyvenimo klausimai" sako, kad tik Šv.
Rašto žodžiai skelbia išganan ias mintis. "Mes žinome", jis
rašo, "kad tiems, kurie myli Diev , viskas išeina gera."

Prof. dr. Friedrich von Mueller yra žinomas klinik ved -
jas Vokietijoje ir užsienyje. Prof. Domarus, rašydamas apie
j savo atsiminimus, pažymi, kad kiekviena epocha duoda tik
nedaugel toki žmoni ; jis praturtin s medicin svarbiais
dalykais. 1927 m. buvo išrinktas Vokie i Akademik drau-
gijos pirmininku. Naciai š savarankišk demokratišk paži -
r tyrin toj buvo pašalin iš pareig . Visuomen j gerb .
Jis buvo vienas pirm j , gavusi Goethes medal . Aštuoni
Vokietijos ir užsienio universitetai jam suteik daktaro laips-
nius. Jis buvo kvie iamas skaityti paskait Anglijos ir Ame-
rikos universitetuose. Jis skait paskait Tarptautiniame Me-
dik kongrese Londone. Paruoš kišenin mediciniškos klini-
kin s diagnostikos vadov l , kuris, dar jam gyvam tebesant,
susilauk 50 laid . Jis labai vertino religij ir uoliai r m
tikybos d stym mokyklose. Jisai sak :

— Vaikas yra reikalingas Dievo ir jieško tik jimo nuo
pat savo sielos gyvenimo pradžios. "Leiskite mažut lius eiti
prie man s ir j netrukdykite".

Savo knygoje "Gyvenimo atsiminimai" jis primena reli-
gin aukl jim šeimoje:

— Tvirtas moralinis branduolys ir religinis pagrindas,
kaip s žin je saistanti j ga, gali b ti tik šeimoje teikiamas ir
gaunamas. —

Nedaug kas yra tokio gilaus išsimokslinimo, kaip *Albert
Niedermeyer*, kuris sigijo tris doktoratus: medicinos, filosofi-
jos ir teis s. Vienos universitete jis buvo Pastoralin s Medici-
nos instituto direktorius. Kur laik jis dirbo kaip moter lig

specialistas. m sis rašyti pastoralin s medicinos studij , pagr st naujausias biologijos ir medicinos faktais, žangoje šiais žodžiais jis išreišk savo gil tik jim :

— Tegul sumanytasis darbas, Dievui padedant, bus iki galo privestas, kad gal t b ti k nytas autoriaus siekimas — tarnauti mokslui, tiesai ir Dievo garbei.

Toliau tame pastoralin s medicinos vadov lyje jis pabr žia:

— Negali b ti tarp žmoni tikros meil s, kuri neb t giliai savo šakn leidusi Dievo meil : kiekviena kita meil nesiekia toliau savimeil s ir sud žta, susid rusi su savimeile. N ra kito tikro ryšio tarp žmoni , kaip tik tas, kuris atsiranda iš ryšio su Dievu. —

Savo studijoje jis gina katalik dorov s nuostatus, pvz., kad ir pasisakydamas prieš sterilizacij eugenikos sumetimais. Jis tvirtai tiki, kad Dievo visagalyb gali sikišti pasaulio tvark :

— Abejoti stebukl galimumu — tai paneigti Dievo Visagalyb . —

Prof. *Wilhelm Nonnenbruch*, d st s vidaus medicin Prahoje ir Frankfurte, yra paraš s apie 200 medicinišk studij . Jis pabr žia, kad vien tik mechaniška pasaul ži ra negalima išaiškinti gyvyb s esm s. Pasaulio organizmai atskleidžia išminting plan , m stan i mint , kuri negali gl d ti paioje medžiagoje. Jis drauge su Max Planck Diev ir religij suranda iš gamtos d sni . Materializm jis laiko nugal tu pa i gamtos moksl . Jis pranašauja didesn tik jimo ateit , ryškesn ryš su antgamtiniu pasauliu, o apie gydytoj sako:

— Tikras gydytojas yra mokslu apsišarvav s menininkas ir kunigas. —

Taut mokslininku yra tap s *Piène Lecomte Du Nouy*. Jis dirbo laboratorijose su Nobelio laureatu Alexis Carrel; ved tyrimus Rockefellerio institute, vadovavo biofiziniams tyrimams Pasteuro institute Paryžiuje, buvo Augšt j Moksl mokyklos direktorius Sorbonos universitete. Jis paraš apie 200 knyg ir studij . Jo knyga "Dvasios ateitis" per aštuonis m -

nesius susilauk 22 laid . Jis mir 1947 m. Prieš mirt praš , kad b t priimtas katalik Bažny i . Savo dienoraštyje jis raš :

— Mano didysis džiaugsmas b t mokslininkus išlaisvinti iš ateizmo ir juos v l gr žinti prie Dievo, j Tv r jo. Savo paskutin veikal "Human Destiny" (Žmonijos likimas) aš esu paraš s iš gilaus sitikinimo, kad mokslas be Dievo m s dienosė pasauli nublokš griuv sius. —

Savo knygoje apie žmogaus paskirt jis prisimena mokslo ir religijos santyk tardamas:

— Turite b ti nuoširdžiai sitikin , kad moderniojo gamtamokslio šviesoje n ra konflikto tarp mokslo ir religijos. —

Savo raštuose jis pabr žia, kad m s laik žymiausi mokslininkai yra tikintieji, kad paskutini keturi dešimt met atradimai padar ne manomu dalyku priimti materialistines paži ras. Jis dr siai tvirtina:

— Jeigu mes pasaulio ženklus tikrai suprantame, vienintelis žmonijos išsigelb jimas gl di religijoje. —

Jis pabr žia, kad reikia nepaliaujamai stengtis art ti prie Dievo:

— Lai žmogus niekada neužmiršta, kad jame ir tik jame gl di dieviškoji kibirkštis; kad jis gali jos nepaisyti arba j užgesinti, bet, kad jis gali taip pat art ti prie Dievo, jeigu tik jis stengsis su Juo bendradarbiauti ir Jam dirbti.

SVARBUS GYDYTOJ ŽODIS

Vokiškame veikale "Moderni j gamtos tyrin toj Dievo išpažinimai" duodamos ištraukos iš rašt dabarties astronom , fizik , chemik , technik , biolog , senov s gyvi tyrin toj , taut tyrin toj , medik . Suminima gal šimtai vard dabarties mokslinink , kurie yra taip aiškiai pasisak už tik jim Diev . Mokslas j tik jim sustiprino, ne išbl sino.

Sumin kime dar kelet pavyzdži . Štai, pla iai užsieny žinomas Vokietijos chirurgas *dr. Ernst Ferdinand Sauerbruch*. Kart jo kabinet buvo atgabentas vyras, kur jautis buvo ragais išmet s virš ir bekrisdamas jis sužalojo savo kr tin s l st . Ta aplinkyb paskatino dr. Sauerbruch pasidaryti kr tin s lig specialistu. Jis buvo profesoriumi Zuericho, Muencheno universitetuose. Su paskaitomis jis buvo kvie iamas chirurg suvažiavimus Piet ir Šiaur s Amerikoje, Egipt . Jo patarim ir patarnavim šauk si augš iausi žmon s, kaip prezidentas Hindenburgas. domu, kad šis didis specialistas, mir s tik 1951 m., buvo kartu giliai tikintis žmogus. Vienoje savo paskaitoje Berlyne 1935 metais jis kalb jo:

— N ra tikro gydymo meno be pasaul ži rinio, nuolankaus ryšio su Dievu. Iš to nuolankumo išplaukia didi j ga, kuri mes privalome tur ti, kad gerai savo pašaukimo pareigas atliktume, kad išpildytume savo sipareigojimus ligoniams ir tautai. —

Savo autobiografijoje (gyvenimo atsiminimuose) jis taipgi pabr žia, kad iš gydytojo reikalaujama didel s meil s, gi jo širdyje meil išauga iš Dievo.

Savo rašte "Kent jimo esm ir reikšm " tas didysis chirurgas primena, kad kiekvienas kent jimas dabar, jungiant j su Kristaus kent jimu, turi išganingumo charakter ir yra nuopelningas.

Kitas augštas gydytojas, *prof. dr. R. Siebecks*, klinikos direktorius Heidelberge, viename savo veikale pabr žia:

— Tik iš mirties prasm s galima gerai suprasti gyvenimo ir sveikatos esm ; mirties gi prasm yra naujas gyvenimas, kuris yra mums pažad tas. —

Jis netgi jieško ir ligos gilesn s prasm s, viename savo veikale lig vadindamas mums proga giliau susitelkti ir savyje su Dievu susitikti. Savo raštuose apie medicin tas profesorius iškelia Dešimties Dievo sakym augšt vert , skatina, kad mes iš meil s Dievui myl tume kits kit , pagaliau jis pabr žia:

— Šventame Rašte perduodama sutv rimo istorija mums pasako daug daugiau ir daug prasmingesni dalyk , kaip net ir gerai pagr sta evoliucijos teorija.

Didelio d mesio verti taipgi žodžiai, kuriuos dr. *Georg Volks* paraš veikale: "Vom Arzt und vom Kranken" (Apie gydytoj ir ligon). Mokslininkas Volks rašo:

— Alsavimas ir malda yra mums reikalingiausi dalykai. Mes alsuojame, nes tr ksta mums oro, k jau ia sergantis širdimi... Mes meldžiam s iš r pes io, k taipgi žino sergantis, bet mes taipgi meldžiam s iš džiaugsmo, kad Dievas tikrai yra, meldžiam s l garbindami ir myl dami. Meldimasis atitinka žmogaus prigimt . D lto gydytojui, kuris privalo apimti vis žmogaus prigimt , svarbu, ar ligonis meldžiasi, ar ne, — taip, kaip jam svarbu, ar ligonis tinkamai alsuoja, ar ne... —

Toliau gydytojas dar ryškiau pabr žia maldos vert :

— Tikroji malda atskleidžia gydan ias j gas ... Maldoje žmogus patiria t didži ties , kad jisai n ra be pagalbos iš-blokštas mus nugalint , siaubing pasaul , bet kad jis prie sav s turi B tyb , kuri gali pavadinti Tu. Šis Tu — tai yra Dievas. Kas meldžiasi, greit pajunta, kad jis ne vienas, kad su juo yra besimeldžian i choras. Maldoje mes jungiam s su kitais ir kiti jungiasi su mumis. Savo džiaugsmo ir savo kent jime mes nepasiliegame vieniši... Melsdamiesi mes nugalime giliausias žmogaus li desio šaknis — žmogaus jausm , kad jisai bej gis. Tas duoda pasitik jimo ir nugali nusi-minim ir baim , kurie turi tokias žalingas pasekmes.

Mums taip miela skaityti, kai dr. *Volks* min tame veikale, kaip gydytojas, pataria:

— Melskit s ryt ir vakar , susikaup , ir dienos metu — trumpu žvilgsniu Diev ir su paprastomis mintimis. Melskis kiekvienoje vietoje ir kiekvienu laiku, kada tik jauti prie to patraukim , kada tik esi r pestyje. Tur ki kantryb ... Išmoki kaikoki mald , kurias atmintinai žinotum ir dažnai dienos metu kartotum. Nesibijok pakartojimo. Tik tie, kurie neturi supratimo apie smegen sud t , juokiasi iš kartojamų mal-

dos. Ži r ki su meile žmones, kaip Dievo tvarinius. Klausykis su meil s ausimi. Melskis dvasia, burna, akimis, rankomis ir myl k Diev visame. prastas meldimasis atneša paguod , kurios dvasinis saldumas širdžiai nemažiau mielas, kaip medus k nui. Iš ia išplaukia sveika ramyb . —

Toliau, ragindamas susikaupti ir melstis, dr. Volks pri-mena, kad Dievo atsakymas bus mums atnešta ramyb ir sveikata.

TIESA, KURI MUS GAIVINA

Vienas didžiausi pasaulio dienraš i yra "Chicago Tri-b ne". Jo kasdien spausdinama apie milion egzempliori . Laikraštis turtingas ir gali pasirinkti geriausius bendradarbius.

Tame laikraštyje sveikatos skyri veda *dr. Th. R. van Dellen*. Jis paraš straipsn apie kelius laim . Ten dr. Dellen pabr žia, kad nekart , kai žmogus patenka nusiminim , daug padeda ger knyg skaitymas, ir pirmoj vietoj — Šv. Rašto.

Toliau jis pažymi, kad žmogaus gyvenimo laimei daug reiškia tur jimas prieš akis gyvenimo tikslo — gyvenimas pagal Tv r jo vali . Pagaliau didel s reikšm s žmogaus lai-meį turi gryna s žin .

Mes tuos žodžius skaitome ir džiaugiam s: tai, k per šimtus ir t kstan ius met skelb tik jimo atstovai, dabar t pat skelbia pirmaeilame, labiausiai skaitomame, net neka-talik dienraštyje mokslo atstovas, daktaras. Jo žodis pilnai sutinka su žmoni nusistatymu. Juk paskutiniai apklausi-mimai, kaip praneša spauda, parod , jog Jungtin se Valsty-b se net 96 procentai tiki Diev .

M stytojas *Rousseau* kitados yra pasak s:

— Visada laikyk savo siel tokiam stovyje, kokiam b dama ji pati nor t , kad Dievas b t , ir tu niekada neabe-josi Visagalio egzistencija.

Kaip jau anas dr. Dellen dav suprasti, tik jimas žmogui yra didelis turtas, ir jis stipr ja, jeigu j siau ia atitinkama moralin aplinka, atitinkamas dvasios taurumas ir poaukštis.

Giliosios sielos taip ryškiai yra jutusios Dievo buvim ! Apie kompozitori *Antan Bruckner* pasakojama, kad jis visada tyliai ir atsargiai kalb jo, kada buvo užsimenama apie Diev ir kad jo balsas lyg dreb jo, pergyvendamas t min i svor , kai jis gilindavosi begalin Dievo didingum .

Kart kažkas j paklaus — ar jis iš tikro taip jau es s pamaldus, kaip j apsupantiems rodosi. Kompozitorius atsiliep :

— Kaip gi aš b iau gal j s sukurti savo Credo ir Mišias (F-moll), jeigu taip negaivint man s tik jimas?

Juo daugiau žmogus gauna patyrimo, juo labiau br sta amžiumi ir nutildo savyje klaidinant aistr bals , tuo ryškiau sušvinta jame tik jimo liepsnel . Kai grafas *Leopoldas Stolbergas* gul jo mirties patale, jis pasišauk savo vaikus ir jiems kalb jo:

— Mano mylimieji vaikeliai, išpažinkite Nukryžiuot j savo kalboje prieš pasaul , išpažinkite dr siai ir laisvai, išpažinkite J žmoni akyse savo elgesiu, ir Jo šviesa tegul reiškiasi jumyse.

Konvertitas rašytojas Giovanni Papini pasak :

— N ra svarbesn s pareigos, kaip atsiklaupus ant keli tyrin ti Evangelijos eilutes ir jas padaryti tos dienos sakymais. —

Religij , arba ryš su dievybe, didžiosios sielos yra stipriai pergyvenusios. Toks gilus m stytojas, kaip filosofas Mežkovskis, pareišk :

— K man tur t karst d ti? — Šv. Rašt . K aš veikiau gyvendamas? — Skai iau Šv. Rašt .

Arba prisiminkime kit pasaulio garsenyb — rašytoj *Dostojevsk* Tai buvo genijus, kurio k rybos j ga bus jau iama šimtmeiais. Vakar pasaulis dar ir šiandien tebesvarsto jo romanuose išreikšt sias tiesas. Net ir lietuvi filosofas dr.

Ant. Maceina pagal j paraš svarstymus, pavadindamas "Didysis Inkvizitorius".

Taigi Dostojevskis, jausdamas artjan i mirt, pasirpino gauti paskutinius sakramentus. Tada jis pratar savo žmonai:

— Žinau, kad šiandien tur siu mirti. Uždek žvak ir paduok man Evangelij . —

To didžiojo rašytojo knygos graibstomos, kaip augš iau sia žmogaus k rybingumo išraiška, ta iau jisai pats grieb si Šv. Rašto, tuo pabr ždamas savo gyv ryš su tik jimu, nulenkdamas galv prieš žod , iš jus iš Dievo l p .

Neveltui ir vokie i k rybin pažiba *Goethe* yra kalb j s:

— Kuo daugiau žmon s daro pažangos tikroje kult roje, tuo r pestingiau jie skaito Šv. Rašt . —

Goethe buvo žmogus, nestokoj s nei garb s, nei pinigo, nei kit g rybi , kuri pasaulis gali pasi lyti, o ta iau ir jo žvilgsnis krypo vertybes, esan ias augš iau pasaulio, pastovias, neapvilian ias, bet jungian ias žmog su Dievu ir amžinybe.

Oro mes nematome, nejau iame, bet juo kv puojame. Be jo negal tume gyventi. Lygiai ir tik jimo palaimos mes kartais tinkamai ne vertiname, bet ji yra nuostabiai didel .

Tai ryškiai parod vienas necivilizuot sal gyventojas Ramiajame vandenyne. Mat, karo metu ten pateko kari , kuri vienam vietinis gyventojas parod Šv. Rašt , lyg didžiuodamasis tuo dvasiniu turtu. Ta iau pataik tok žmog , kuris buvo aklas religijoje ir šis tar :

— Nuo toki dalyk mes jau seniai esame atprat .

Buvusi žmog dr palikuonis atsiliep :

— Gerai, kad mes esame prie j priprat , nes kitaip jus b tume suvalg , kaip malon skan s .

Dievo žodis stengia ir iš laukini padaryti tvark ir artim mylin ius Dievo vaikus. Viešpat skelbia mums Jo darbai. Kitados *Diderot* yra pasak s:

— Plaštak s sparneli užtenka suniekinti t , kuris neigia Dievo buvim . —

Nuostabi dalyk mes matome gamtoje. Labiausiai gal t pasteb jo mokslininkas *Lin jus*, kuris dav pradži dabar priimtam gyvi sur šiavimui. J gal tume pavadinti savotišku zoologijos (mokslo apie gyvulius) t vu. Šis garsus vyras yra taip išsireišk s:

— Uol , augal , gyvuli , žvaigždyn pasauly yra amžinojo Visagalio, išmintingojo ir mylin io Dievo p dsakai. Pilnas pagarbos nusisteb jimo aš suklumpu prieš J dulk se ir meldžiuosi. —

Neveltui ir garsiojo astronomo *Angelo Secchi* antkapyje yra iškaltas šis reikšmingas rašas:

— Tik trumpas kelias t ra nuo žvilgsnio dang prie Dievo.

GARSIAUSIAS PASAULIO GYDYTOJAS APIE MALD

N ra abejon s, kad vienas iš garsiausi m s amžiaus gydytoj buvo neseniai mir s prof. *dr. Aleksis Carrel*. Jisai buvo vienas iš pirm j , kuris prad jo, iš m s dal k no audini , perkelti juos ir prigydyti kitoje k no vietoje. Jisai net surado b d , kaip tam tikrame skiedinyje galima išlaikyti gyvas l steles, kurios yra atskirtos nuo k no. Tai svarbus atradimas, kai tenka, gydant vien žmog , prigydyti jam gabal l k no, paimto iš kito asmens, jeigu reikia dar kur laik palaukti, palaikyti atpjaut gabal l iki ateis patogus momentas. Už tuos nepaprastus atradimus medicinos moksle prof. dr. Carrel gavo Nobelio premij .

Angl ir pranc z kalbomis išspausdinta to didžiojo mokslininko labai domi knygel "Malda". ia tasai Nobelio laureatas parodo savo gil tik jim Diev , ragina visus

prie maldos. Veikalas parašytas su ypatingu nuoširdumu. Štai, imkime skyrel "Apie maldos padarinius":

— "N ra žmogaus, kuris b t meld sis ir kuris neb t ko nors iš to išmok s", raš *Waldo Emeisonas*. Ir vis d lto malda moderniojo žmogaus laikoma nenaudinga pro iu, tušiu prietarų, necivilizuoto gyvenimo liekana. Tikrumoje, gi mes esame beveik visiškai ignorantai (nežin liai) maldos padarini . —

— Kokios gi to nežinojimo priežastys? — klausia prof. Carrel, ir atsako: Vis pirma, maldos retumas... Toliau — malda b na dažnai bevais , nes dauguma t , kurie meldžiasi, yra savimeiliai, meluojantieji, puikuoliai, fariziejai, kurie ne stengia sužadinti tik jimo ir meil s. Pagaliau, maldos padariniai, kad ir aplanko mus, dažnai lieka m s nepasteb ti. Atsakymas m s meil paprastai yra duodamas l tu, neįjuntamu, beveik negirdimu b du. Tas tylusis balsas, kuris šnabžda t atsakym m s sielos gelm se, yra lengvai nustelbiamas pasaulio šauksmo... Toliau — steb tojai dažnai b na nustebinti, kad atsakymas daug kart ateina visai kitoks, negu buvo laukiama. Pavyzdžiui, kas nors maldoje ieško sveikatos. Jo k no liga pasilieka neišgydyta, bet jis pergyvena neišaiškinam moralin (dorovin) pakit jim ...

Kitame skyrelyje, nor damas išaiškinti maldos padarinius žmogaus sieloje ir k ne, mokslininkas Carrel rašo:

— Malda veikia dvasi ir k n taip, kad jos veikimas, atrodo, pareina nuo maldos kokyb s, nuo jos uolumo ir nuo dažnumo... Net jeigu malda yra ir silpna ir susideda tik iš mechaniško kalb jimo, ji daro takos žmogaus elges . Jame sustiprina pajautim kas šventa ir sustiprina dorovin , moralin jausm . Tuose žmonii centruose, kur malda noriai gimsta, ten yra stipresnis jausmas atsakomingumo, stipresnis pareigos supratimas, mažiau pavydo ir silpnumo, tam tikras švelnumas kit atžvilgiu. Aiškiai pasirodo, kad žmon se, nors jie turi tok pat protin išsilavinim , yra augštesnis charakteris ir moralinis vertingumas tuose, kurie meldžiasi, nors ir tik vidutiniškai, negu tuose, kurie visai nesimeldžia.

— Kai malda yra prasta ir tikrai uoli, jos taka darosi labai aiški. T galima b t palyginti su veikimu liauk (tiroidini ar kit), kuri pagaminta j ga išsilieja k n . Tokios maldos taka pasireiškia minties ir net organiškame atsinaujinime. Tas atsinaujinimas vis progresuoja, auga. Galima sakyti, kad s mon s gelm se liepsnel žiba. Žmogus pamato save tok , koksai jis yra. Jis suranda savo savimeil , gašlum , sprendimo klaidas, savo puikyb . Jis nusilenkia moralin s pareigos vykdymui. Jis stengiasi pasiekti intelektualinio (protinio) — nuolankumo, ir taip prieš j atsiveria malon s karalija... pamažu atsiranda vidujinis nusiramimas, nerv harmonija, dorovinis veiklumas, gilesn ištverm ne turte, garb s nupl šime, r pes iuose, atsiranda didesnis paj gumas ištverti kan iose, ligose ir ramiai sutikti pa i mirt . Daktaras, kuris mato, kad pacientas meldžiasi, tikrai gali džiaugtis. Malda pagimdo ramyb ir yra galinga pagalba išgijimui. —

Šitaip rašo daktaras, profesorius, už savo mokslinius nuopelnus laim j s Nobelio premij , tai yra — augš iausi atsižym jim , kok tik m s laikais mokslininkas gali gauti.

NOBELIO LAUREATAS APIE LIURD

Nobelio premij laim j s prof. dr. Aleksis Carrel savo knygoje apie mald rašo:

— Visose epochose žmoni d mes daugiausiai patrauk gydomieji maldos padariniai. Net dabar žmon s, kurie mel džiasi, dažnai kalba apie išgydymus, kurie at jo kaip atsakymas maldas, nukreiptas Diev ar šventuosius. Ta iau, kai tas lie ia lig , iš kurios išgijimas galimas savaime, ar pagelbstint paprastiesiems gydymo b dams — sunku nustatyti, kas buvo tikrasis išgijimo veiksnys. Tik tuose atsitikimuose,

kai visi gydymo būdai buvo bevaisiai ar negaliojanti pritaikyti, galima tiksliai nustatyti maldos padarinius. Liurdo gydytojų biuras mokslui suteikė didelį patarnavimą, paliudydamas išgijimą tikrumu.

Dr. Carrel Liurdo stebuklus yra rėpęstingai tyrinėjęs jau nuo pat 1902 metų, patsai buvo nuvykęs Liurdo ir patsai stebėjo tuos nepaprastuosius išgijimus. Ir jisai rašo:

— Malda kartais, taip sakant, turi staigius, sprogstamus padarinius. Ligoniai (Liurdo) beveik vienoj akimirkoj buvo išgydyti iš tokių ligų, kaip veido ar kitokio dalio vėžys, inkstų ligos, skrandžio žaizdos, plaučių tuberkuliozė, ar kaulų, ar plaučių uždegimas. Ir tas reiškinys vyksta beveik visada tuo pačiu būdu: didelis skausmas, o paskui jausmas, kad esi pasveikęs. Per kelet sekundžių ar, ilgiausiai, per kelet valandų — ligos ženklai pranyksta ir anatomiciniai sužeidimai užsitaisto. Stebuklas būdingas savo kraštutinišku pagreitinimu normalaus išgijimo. Niekada tokio pagreitino gydytojais ir fiziologais savo praktikoje nėra pastebėję.

— Kad tie reiškiniai vyktų, — aiškina toliau prof. dr. Carrel, — nėra reikalo, kad ligonis patsai melstųsi. Net maži vaikai, dar negalintys kalbėti, o taipgi net netikintieji Liurde yra būvę išgydyti. Tačiau arti jų kas nors meldėsi. Malda, kalbama už kitus, yra visada daug vaisingesnė, negu kada mes meldžiamės už save. Atrodo, kad maldos padariniai pareina nuo maldos uolumo ir kokybės. Liurdo stebuklai yra dabar retesni, kaip kad jie buvo 40 ar 50 metų prieš tai, nes ligoniai neberanda ten tosių gilių kontempliatyvinų nuotaikų, kurioms anksčiau tenai viešpatavo. Piligrimai pavirto turistais ir jų maldos — nesmingos.

Apibūdindamas maldos padarinius tasai garsiausias pasaulio mokslininkas rašo:

— Tokie tai yra maldos padariniai, apie kuriuos aš tikrai žinau. Šalia šių, yra daugybė dar ir kitokių. Šventoji istorija, netgi moderni šventoji, mums daug nuostabi atsitiktinai. Nėra abejonių, kad dauguma stebuklų, pavyzdžiui, priskiriamam Arso klebonui (Šv. Jonui Vianney) yra tikri. Tašitokie reiš-

kini daugyb veda mus nauj pasaul , kurio tyrin jimai dar n ra prad ti, ir kur bus gausiai surasta netik tinum . K mes tikrai žinome, tai kad malda teikia ap iuopiamus rezul-tatus. Kad ir kažin kaip tas kai kam atrodyt keista, mes pri-valome priimti kaip ties , kad kas prašo — gauna, ir kad du-rys yra atveriamos tam, kuris beldžiasi.

Šalia ši puiki žodži apie mald ir apie Liurd , tuo klausimu didysis mokslininkas raš ir savo pagars jusiame veikale "Man the unknown" — (Žmogus, tas nežinomasis). Jisai pasakojasi patsai steb j s ligonius, kurie Liurde išgi-jo nuo džiovos, tvinkini , kaul uždegim , p liuojan i žaizd ir tt. Per kelet sekundži žaizdos apsitrauk randais, ligos žym s pranyko, apetitas atsirado... Ir vienintel s lyga, kad toksai išgijimas vykt — yra malda. "Tokie faktai, — rašo mokslininkas, — yra gilios reikšm s. Jie parodo tikrum tam tikt reiškini , dar nežinomos prigimties, esan i tarp psicho-logini ir organišk vyksm . Jie rodo objektyvi vert dva-sinio veiklumo, kurio higienistai, gydytojai, aukl tojai ir so-ciologai vis nepasir pino išstudijuoti. Jie žmogui atveria nau-jus pasaulius".

Džiugu mums matyti, kaip didysis mokslininkas išaugš-tina dvasinius dalykus, tik jim ir mald . Dar smagiau, kad mes ir kit mokslinink tarpe randame taip stipraus tik jimo reiškini . Štai, imkime gars j Berlyno universiteto profesori *Maks Planck*. Jisai vadinamas yra genialiu atrad ju d lto, kad jisai iškl , vadinam , kvant teorij , pad damas pa-grind ateities atominei teorijai, kuri tik paskutiniaisiais me-tais visu ryškumu m švyt ti. Mokslo pasaulis, vertindamas t gaus turt , kur mokslininkas Planck neš žinojimo lo-byn , paskyr jam Nobelio premij už nuopelnus fizikos sri-tyje, kurios jisai net laikomas moderniuoju k r ju.

Mes su d mesiu skaitome šitok prof. Plancko pareiškim :

— Gamtos mokslai ir religija dviguba prasme žygiuoja ranka rankon. Abu sutaria... Tiek religija, tiek gamtos moks-lai savo veiklai yra reikalingi tik jimo Diev ! Pirmajai Die-vas sudaro visoki svarstym pradži , antriesiems (gamta-

mokslo atstovams) — pabaig ... D l vairi gyvenimo reikalavim ir b d dažnai esame priversti padaryti sprendim , kuriam kaip reikiant apipavidalinti ir vykdyti nepad s jokie, kad ir sunkiausi, svarstymai, bet aišk s ir tiksl s nurodymai, kuriuos gauname iš tiesioginio ryšio su Dievu. Tiktai jie vieni tegali mums suteikti vidaus tvirtumo ir pastovi sielos ramyb , brangintinus kaip didžiausi gyvenimo g r ; o jei mes Dievui prie Jo visagalyb s ir visažinojimo dar priskirsime gerumo ir meil s savybes, tai Jame randama prieb ga paguodos ir suraminimo ištroškusiam žmogui suteiks dar didesn laim s jausm . D l tokios koncepcijos (supratimo, pasaul ži ros) iš gamtos mokslo pus s negalima daryti jokio, n mažiausio, priekaišto. —

Taigi mokslas mus moko maldingai nulenkti galv ir šird prieš Diev .

TELEVIZIJOS IR ATOMIN S ENERGIJOS AMŽIUJE

Gyvename nuostabius radijo, televizijos, atomin s energijos laikus. Akivaizdoje t verting mokslo laim jim piktos valios klaidintojai net dr sta skelbti, kad dabar jau visk mokslas išaiškina, kad tik jimas t ra tamsi žmonei prietaurai, kuriuos laikas ir šviesa nuneš užmarštin.

Jei išgirsite tuos žodžius betariant, netik kite propagandistams, o sigilinkite, k patys mokslininkai byloja. Štai mus visus labai reikšmingai persp ja didysis radijo išrad jas *Marconi*, skelbdamas ši mint :

— Vien mokslas negali išaiškinti daugelio dalyk , vis pirma didžiausios paslapties — m s pa i buvimo, egzistencijos. Kas mes esame? Iš kur mes ateiname? Nuo to laiko, kai žmogus prad jo galvoti, susid r su šiomis problemomis ir j neišrišo. Su pasididžiavimu pareiškiu, — skelb radijo išra-

d jas Marconi, — kad esu tikintis ir katalikas. Aš tikiu maldos galyb , aš tikiu j ne tik kaip katalikas, bet kaip mokslininkas.

Moderniosios fizikos pagrind jas, kvant teorijos suk r - jas, Nobelio premijos laureatas, Max *Planck*, yra laik s vien paskait , tema "Religija ir gamtamokslis", ir toje paskaitoje pabr ž savo sitikinim , kad Dievas viešpatauja visose žem s šalyse. "Kur ir kiek tik mes galime žvelgti — n ra prieštaravimo tarp religijos ir gamtamokslio", — skelb tas Nobelio laureatas, prid damas, kad "religija ir gamtamokslis kits kito neišstumia, kaip kai kurie mano, o kits kit papildo. Tiesioginis rodymas, kad religija sutinka su gamtamoksliu, yra faktas, kad didieji vis laik gamtininkai, kaip Kepleris, Newtonas, Leibnizas — buvo persunkti gilaus tik jimo." Šiuos žodžius skelbia mokslininkas Max Planck.

Iš atomin s srities galiu jums priminti amerikiet mokslinink *dr. Arthur Compton*, St. Louis universiteto kancler , pirmaujant pasaulio fizik , kuris už savo gilius kosmini spinduli tyrin jimus laim jo taipgi Nobelio premij . Jis Amerikoje paskelb reikšming straipsn , pavadint : "Kaip atominis mokslininkas ži ri Diev ". Straipsnyje jis ragina nesibaidyti atomin s j gos, o mokytis myl ti savo artim , kaip to prieš 2,000 met mok Taikos Kunigaikštis Kristus. Jis skelbia tik jimo ties , kad žmon s yra Dievo vaikai. Tik jim Diev jis skelbia esant svarbiausiu dalyku, kuris palaiko gyvais m s idealus. Jis net tvirtina, ia kartoju jo žodžius: "Mokslas jungiasi su tik jimu, skelbdamas žmogaus laisv . Kaip mokslo, taip ir religijos atstovai laiko, kad joks žmogus neturi b ti pavergtas valstyb s ar pamintas tirono. —

Vienos miesto, Austrijos sostin s, poliklinikos direktorius, neurologijos bei psichologijos profesorius *dr. V. Frank* išleido knyg , kurioje kaip mokslininkas pabr žia savo sitikinim , kad žmogus turi laisv nemari siel . Jisai sako: "Jeigu aš tokio tik jimo netur iau, bevely iau neb ti gydytoju".

Žinomas Innsbrucko universiteto profesorius *Stumpf-Brentano*, gul damas mirties patale, pasikviet žmon ir vai-

ku ius, padav kiekvienam atsisveikinimui rank , padar kiekvieno kaktoje kryžiaus ženkl ir tar : "Mokslas, grožis, garb ir galyb — be tik jimo — nereikšmingi. Tik tik jimas palaiko žmog gyvenime ir mirime."

Tarptautinis chirurg kongresas suteik magistro titul pasižym jusiam mokslininkui *dr. Jonui Finsener* iš Vienos, Austrijos. Tos garb s jis nusipeln vidaus operacijoms atrad s nauj b d — vartojant vietin užmarinim , anastezij . Dr. Finsener tada tur jo 72 m. amžiaus ir buvo gyvenime padar s apie 20,000 operacij . Savo kalboj pagerbtasis mokslininkas pabr ž savo gilius religinius sitikimus, tardamas šiuos žodžius: "Kai mes v l b sime sitikin , kaip svarbi Dievo pagalba m s veiksmuose, o ypa ligoni gydyme, tada bus pasiektas tikrasis progresas ligoniams gr žinant sveikata " .

Taigi, didieji mokslininkai lenkia savo galvas ir kelius prieš Diev , tik pig s propagandistai gali neigti Jo buvim . Mokslininkai reiškia pagarb ir Kristaus steigtai Bažny iai.

Argi nuostabu tad, jog net tokia švietimo staiga, kaip Chicagos universitetas, 1952 metais savo programos lapuosna, suteikiant mokslo laipsnius, perspausdino šv. Pranciškaus giesm :

— Viešpatie, padaryk mane tavo taikos rankiu.

Tos giesm s pabaigoje pabr žiama, kad mirdami mes gimstame amžinajam gyvenimui.

SVARBUS MOKSLININKO ATRADIMAS

New Yorko miesto vadovyb , tur dama daug r pes io su žmon mis, kurie patys nesugeba reikiamai savo pragyvenimu apsir pinti, prieš kelet met paskyr \$100,000 doleri tyrin jimams, kas padaro, kad žmon s ne stengia gyvenime prasimušti reikiam poaukšt . Tyrin jimai buvo pravesti labai pla iai, jie ap m net 10,000 žmoni , kurie iš viso buvo ap-

klausinti 73,226 kartus. Vienu iš vadovaujančių asmenų tuose tyrimuose buvo *dr. Henry C. Link*. Kaip tai tyrinėjimai išvardinti jisai skelbia:

— Vienas iš atradimų, kurie nebuvo paskelbti raporte, yra tas, kad žmonės, kurie tiki, kurie yra religingi, kurie lanko bažnyčias, buvo atrasti esant geresniems asmenybiams, negu tie, kurie tik jimo neturi ar bažnyčios nelanko. —

Tie visi tyrinėjimai ir patvirtina *dr. Link* palenkia prie tikėjimo. Jisai išleido labai domi knygą: "The return to religion" (Grįžimas prie religijos).

Šioje knygoje jisai skelbia, kad psichologijos mokslas randa pateisinimo net gimtajai nuodėmei: mes visi gimstame savimeiliai. Artimo meilę mes išaugame tik nuolatiniame atgimimo vyksme, skausmingame naujų pročių ir naujų asmenybių bruožų gimime.

Ir mokslininkas patvirtina, kad, nors ta savęs prievarta altruizmas (artimo meilė) pradžioje gali būti skausminga, bet toliau ji neša laimę.

Mokslininkas pasakoja apie garsų Prancūzijos psichologą, kuris yra steigėjas specialios sanatorijos gydyti nebalansuotos minties asmenims. Pagrindinis dalykas toje sanatorijoje yra: atvykęs į ją turi būti šimtu procentų paklusnus daktaro nurodymams, nors kartais jo sakymai atrodyt nereikalingi. Jei ligonis pradeda neklausyti ar klausinti, abejoti dėl to paklusnumo vertės, jisai iš tos sanatorijos išrašomas. Praktika parodė, kad tuo būdu daugelis žmonių atgavo stiprius normalaus charakterio bruožus. Argi tas mokslininko patyrimas nepatvirtina, kaip didelis reikšmės yra griežtas paklusnumas katalikų praktikuojamas vienuolynuose?!

Mokslininkas *Link* stipriais žodžiais pasmerkia dabar pasireiškiant vienąšališkumą — garbinimą mokslininkų pažangos, atitinkamai nevertinant dorovinio progreso. *Dr. Link* skelbia:

— Stabmeldiškas proto garbinimas ir intelektualus paniekimas religijai žmogų padaro grobiu visoki "šundaktari", mokslu vardu prisidengiantis madą, politini receptus, kurie tik

neša š toniškum dabarties žmog . Kaipgi daug protingesnis yra tik jimas mald , nemirtingum , Paskutin Vakarien , Kristaus Dievyst ir kitus religijos klausimus. Tas tik jimas yra daug protingesnis, negu tie fantastiški sitikiniai, kuri griebiasi ši dien žmon s. Tik jimas Diev , Dešimt sakym , J zaus moksl tikrai yra mažiau atviras ginams, kaip dauguma t , neva, mokslisk sitikinim , kiuriais žmon s save apnuodija. Tik ti žmogui k nors ne tik nat - ralu, bet ir b tina; ta iau netik damas religij jisai darosi kvailu pasek ju kiekvieno sitikinimo, kurs jam pažada gausesn gyvenim , kokio jisai tuo momentu trokšta. —

Ir dr. Link dr siai skelbia:

— T ra tik viena rimta klaida, kuri J s galite padaryti, tai netekti tik jimo Diev , religij . J s religija nežada Jums tobulo gyvenimo žem je, nežada n laisv s nuo kent - jim , bet ji garantuoja jums j g tuos kent jimus pakelti. J - s religija nelaukia, kad J s b site laisvi nuo klaid ir nuod mi , bet ji pažada jums atleidim j s klaid ... Joks žmogus negal s jums duoti to, k jums duos tikyba... Religijos paremta mintis yra d lto stipresn ; tokia mintis n ra pasiruošusi pasiduoti si bavimui aistr , kurios nori paraduoti prote pasipuošusios graži vard skraist mis.—

D lto nenuostabu, kad sunkum spaudžiamiems žmo - n ms, at jusiems pas j pasitarti, dr. Link, kaip pats rašo, ne - kart pataria kasdien perskaityti nors po vien skyrel Šven - tojo Rašto.

DAKTARAI APIE GYVENIMO KLAUSIMUS

Kai Paryžiuje mir vienas iš garsesni j gydytoj , dr. *Hecamief*, laisvamanis *Mace* apie j paraš :

— Kart mes su draugais užsukome pas Recamier. K gi mes pamat me? — J bekalbant rožan i . Turiu prisipažinti, kad mes visi nepaprastai nustebome: mokslingsai Recamier,

garsusis profesorius, augš iausias autoritetas medicinoje, kunigaikš i ir karali gydytojas, kurio garsas skamb jo po vis Europ , kalb jo rožan i . Kai Recamier pamat m s nusisteb jim , jisai paprastai pasak : "Taip, aš kalbu rožan i . Kai aš esu susir pin s kuriuo lignoniu ir kai visi gydymo b - dai b na išsemti, aš kreipiuosi T , kuris visk gali pagydyti. Kadangi, ta iau, nevisada turiu pakankamai laiko savo prašymus Dievui perteikti, aš meldžiuosi Šven . Mergel , kaip tarpinink , sukalb damas vien ar dvi rožan iaus paslapt . Ir, aš prisipaž stu, esu susilauk s nuostabi padarini ."

Tai gražus tik jimo pavyzdys. Giliai m stantieji, augštai išmokslinti žmon s, net ir gars s gydytojai, nesivaržo pareikš ti savo pagarb Augš iausiam Gydytojui — Dievui. Jau lietuviškojo atgimimo patriarchas dr. *J. Basanavi ius*, leisdamas pirm j lietuvišk laikrašt "Aušr ", bud jo, kad joje neb t pažeidžiamas tik jimas.

Pirmojo lietuviško istorinio romano autorius *Vincas Pietaris*, kuris taipgi buvo gydytojas - daktaras, tur jo gili pagarb tik jimui, draugavosi su ištremtuoju prelatu Jakštu-Dambrausku. Jo atsiminimuose, išspausdintuose Chicagoje, aptinkame posaki , kaip šis:

— Dieve, Tu didis, kaip Tu gražiai visk sutv rei ir sur dei. —

Viena iš tauriausi Lietuvos asmenybi buvo dr. *Dominikas Bukantas*. Su dideliu r pestingumu tarnavo Lietuvos liaudžiai, ne tik j gyd , bet ir šviet . Nuostabiai daug vargo žmoni sušelp . Vieniems vargingiems Zaras gyventojams net ožkel buvo nupirk s, kad tur t kuo maitintis.

domu, kad prie jo lovos ant mažo stalelio visada stov jo kryžius ir buvo rožan ius.

Tik jimas jam buvo brangus turtas. Kart lenkininkai nusiunt skund vyskupui prieš Zaras klebon kun. Liasausk . Kai dr. Bukantas sutiko vien tok lenkuojant , kuris buvo pasiraš s skund , atsisak paspausti jo ištiest rank . Lenkas dr. Bukant apskund teis jui už garb s žeidim . Tumas-Vaižgantas taip aprašo Bukanto žod teisme apie an lenk :

— Užgaulingai oficialiniame dokumente kalbamas apie jo, Bukanto, dvasiškį vyresnyb, tuo pačiu užgavsimą, Bukant, kaip tikint žmog. Rankos paspaudimas esant artimybės ženklas, o jis nenorėb būti artimas ir tolygus *dvasiškį jos kuoneveik jui ir religini jausm* užgauliojui.

Dr. Bukantas "Rygos Garsė" kart raš :

— Žmogus pradeda savo gyvenimą gyvuliu. Siela jo neveikia; tik su tik jimo pagalba pradeda ji vystytis... Jeigu sielos vystymasis sustoja pusiaukelį, ir krikščioniškoji civilizacija nebeturi takos, tada ir pradeda gyliuoti neraliuotasis gyvuliškumas. —

Bukantui r p jo žmonijos perauklėjimas ir jisai straipsnyje "Kaip nuo karo apsisaugoti" raš :

— Reikia naujais pamatais išauklėti žmoniją, kad ji taptų tikra geros valios pasaulio šeimė ... Svarbiausias jos pagrindas — altruizmas (artimo meilė). Bet altruistais tegali būti ta žmonijos dalis, kuri jau yra atradusi ir supratusi absoliutą (augščiau, tikrą) vertybę, t. y., turi tik jį Dievą. —

LIETUVIO FILOSOFO PATYRIMAI IR PATARIMAI

Mes, lietuviai, turime vien ypatingą garsenybę — VYDINĄ. Jisai jaunatvėje buvo silpnas, mirė skirtingai vaikeliu. Bet jisai surado tikrąjį savo gyvenimo kelią: nusistatė niekada nesivalgyti, niekada negerti svaigalų, gyventi drausmingai ir skausmingai gyvenimą. Naci jisai buvo persekiojamas, kalinamas, o vis dėlto, nežinant karo sunkumų, jisai sulaukė daugiau kaip 80 metų, ir vis daugiau sielos šviežumo. Jisai parašė knygą "Tauresnio žmoniškumo užtekėjimas".

ia jisai taip apibūdina geros valios žmogų :

— Visa, kas gyva, jam yra Amžino K r jo apraiška. Ji neturi b ti gadinama, ale kiek tik paj giama, reikia j ryškinti savo žmoniškumu, j jai skiriant ir pašventinant ir taip jai tarnaujant. Atitinkamai toks žmogus santykiauja ir su savo k nu. Ir tasai yra jam K rybos dovis (dovana). Tod l jo ir neskriaudžia, nekankina ir nelepina. Jis j saugo nuo visoki nuod ir svaigal , nuo netinkamo maisto ir kit jam kenksming paveikim . Nori b ti jam tikru glob ju. —

Taurus žmogus ne tik drausmingas su savo k nu, bet, ypatingai, siekia dvasios tobulumo:

— Visai iškil s yra toks žmogus iš tokios b kl s, kurioje jam dar gal t sukilti pavydas, neapykanta, kerštas, atkeršijimo palinkimas. Jeigu jam ir kas pikto padaryta, jis visk atsiliepia ramiai ir švelniai. Vis jis meldžiasi už pik iausius nelabiausius priešus. Jam pasidaro visai ne manoma kito žmogaus neapk sti, kad tas ir kaž i koks b t nusid j lis. Jam tiesiog skaudu patirti, kaip žmon s vieni kitiems kenkia, vieni kitus skriaudžia arba net žudo. —

Tobul damas, Dangui pasišv sdamas, žmogus jungiasi su Dievybe. Kaip kad m s filosofas Vyd nas raš :

— Jeigu žmogus vis tobuliau pasišven ia Didžiajam Sl - piniui, kuris paprastai menamas žodžiu Dievas, Jo apsireiškimas žmoniškume tok žmog visai siima Save, ir jis visiškai pakinta. Jo gyvenimas pasidaro Didžiojo Sl pinio apraiška. —

4. ... ANT TOS UOLOS AŠ PASTATYSIU
BAŽNY I ...

MES IR BAŽNYIA

Kart vieną atsivertęs bažnytin gyvenim jaunas vyras kalbėjo:

— Anksčiau aš irgi buvau tikintis Diev, tačiau aš buvau nusistatęs laikytis savo tikėjimo tik savo širdyje, nesidamas prieš Bažnyčią. Tačiau kartą, kai aš dalyvavau tikinčių bendruomenės susirinkime ir kai išgirdau kunig kalbant, mano galvą toptelėjo mintis: ne sijungti Bažnyčiai tai panašiai kaip nusipirkti bilietą Čikagoje ir važiuoti ne bendrame vagonėlyje, o atsisėdus lauke ant platformos.

Bažnyčia savo šventais sakramentais, savo pamokymais išpažinties ir pamokslų metu mums daug duoda ir dėl to sijungimas jos gyvenim kiekvienam krikščioniui yra labai svarbus ir naudingas.

Tas sijungimas turi būti ne vien tik kūnu, ne vien tik šaltu dalyvavimu, bet ir širdimi, ir dvasia, kad mes tikrai galėtume pasinaudoti visu tuo, ką šventoji Bažnyčia gali mums teikti, o ji gali daug, nes per ją plaukia visos Kristaus, paties Dievo malonės.

Gyveno kartą du kaimynai. Vienas iš jų turėjo didelį sodą ir vis savo kitą kaimyną kviesdavo ateiti paragauti jo obuolių. Tačiau tas vis išsisukinėdavo, neateidavo.

Pagalčiau kartą sodo savininkas rimtai prispyrą atsilankyti, ir kai tas nerodė didelio noro, šeimininkas prabilo:

— Man atrodo, kad Tamsta esi sitikinęs, jog mano sodas yra menkos vertės, kad manieji obuoliai niekam netinka.

— Žinai, iš dalies atspėjai, — atsiliepė kaimynas. — Kart eidamas pro šalį pamačiau nuo šakų nukarusius obuolius.

lius šiapus sodo tvoros. Vien prakandau. Toks bjauriai r gštus...

— Brolau, — kalb jo savininkas, — tokie obuoliai t ra tik aplink mano sod . Aš specialiai važin jau ir rinkau kuo blogiausi , r gš iausi r š , kad j paragav vaikai nebandyt toliau l sti ir vogti obuoli . Bet ateiki ir eiki vid , pamatysi, kiek ten yra geriausi r ši , kiek tenai yra saldini .

Iš dalies panašiai yra su tais, kurie susidaro blog nuomon apie Bažny i , pamat t "r gš i j " krikš ioni elges , kurie yra iš to gražaus Bažny ios sodo pakraš io arba kurie yra ir visai šal atkrit . Ta iau tos dieviškos bendruomen s viduje — yra taip miel , pavyzding krikš ioni . Kiek daug yra tylios ir nuoširdžios aukos vienuolynuose, kiek daug yra šiaip jau uoli siel , net ir tarp žaliuojan io jaunimo, kurie yra gyvi liudininkai Bažny ios dieviškos kilm s ir jos paprasto naudingumo žmogui.

Vis Bažny ios išganing j tak patiria tik tie, kurie visa siela j sijungia. Religingumo pavyzdži mes turime nuostabiai daug. Štai ir šio puikaus krašto k r jas — Jurgis Washingtonas — buvo labai nuoširdus savo religin se pareigose. Niekas, jokie sve iai jo nesulaikydavo nuo dalyvavimo bažny ioje. Sekmadien dažnai jo namai Mt. Vernon vietov je jau pusry i metu b davo apypilniai sve i . Bet tas neb davo jam priežastimi apsileisti savo religin se pareigose ir praleisti prog duoti ger pavyzd . Vieton pasilikti namuose, jis vykdavo bažny i , net ir savo sve ius paskatindamas drauge eiti.

Net ir išlaisvinimo karo metu Jurgis Washingtonas buvo išleid s savo kariuomenei tok sakym :

— Kad kariai tur t prog dalyvauti viešose pamaldose ir gal t pails ti po sunkaus nuovargio, kur jie turi pakelti, generolai juos ateityje atleis nuo sunki darb sekmadieniais, išskyrus laivus ar special reikal ; taip turi b ti iki kito specialaus par dymo. Mes tegal tume tur ti mažai vil i susilaukti Dangaus palaimos m s ginklui, jeigu mes Dang žeis tume apsileidimu dievotume ar negeru elgesiu.

Tai žodis ir pavyzdys didžiojo pasaulio, o k bekal-
b ti, koki meil Bažnyiai ir atsidavim religijos pareigoms
parod šventieji. Tas kelias juos ir nuved amžin j links-
mybi viet , leisdamas jau ia žem je t tyr džiaugsm
prad ti ragauti.

LAIMINGI, KAD ESAME KATALIKAIS

— Šventas yra tas, kuris pats stengiasi išnykti, kad jame
gyvent Dievas, — taip kalb jo garsus rašytojas *Hello*.

Ta iau, Bažnyia žino žmogaus silpnumą . Kaip garsusis
prelatas *Benson* yra pasak s:

— Kiekvienas iš m s savo l pose nešiojame galimyb
suteikti Judo pabu iavim . —

T suprasdami ir bud dami, mes vis d lto turime sekti
linksmos dvasios krikš ioniško šventumą .

Teisingai pranc z rašytojas *Raul Plus* pastebi:

— Juk Kristus ne vis savo gyvenim pavert Kalvarija.
Lygiai n Bažnyia nereikalauja, kad m s gyvenimas b t
nuolatinis kietas griežtumas.

Juk kiek daug mes linksm , smagi žmoniai aptinkame
pačiuose šventumo židiniuose — vienuolynuose! Iš kitos pu-
s s, domu, kad vienuolynai, kur taip griežta drausm , kartu
turi rekord ir ilgiausio amžiaus. Atgailotojos ašutin mažiau
b na mirties priežastimi, kaip madinga balin šoki suknel .

Netik nusimaravimo gyvenime, bet ir tarpusavio bendra-
vimo bei šeimos reikaluose krikš ionyb pasireiškia taip la-
bai kilni.

Štai *Proudhonas*, vienas iš socializmo t v , ir tai apie
krikš ionyb rado reikalo pasakyti:

— Krikš ionyb perteik mums supratim tyros, tikros
meil s. Moter skelbia esant ne tik kad lygi vyrui drauge,
bet kaip nedalom žmogaus asmens dal : "Os ex ossibus meis,

et caro ex carne mea" (Kaulas iš mano kaulų, ir kūnas iš mano kūno)... Krikščionyb pasauliui pateikia augštesnį meilės formos sava valia pasirinktoje skaistybės, kas pagal Bažnyčios mokslą, nėra kas kitas kaip mistiškoji sielos vienybė su Kristumi. —

Arba imkime kitą rašytoją nekataliką — *Gonzag Truc*. Jis nedvejodamas skelbia:

— Bažnyčia meistriškai atstatė šeimos antgamtinę vertę, kurios atminimui buvo susilpninami papročiai ir nužeminami senobiniai kultai (tikybos). Pašalinę sutartą Bažnyčia pavertė antgamtiniais dalykais, ir, pasinaudodama dievišku paraginimu, suteikė išvermingumą sutartiesiems, kuri šiaip jau dažnai yra linkusi iširti tuojau pat sudarius; Bažnyčia palaimina ir pašventina tuos praeinant susižavėjimą, kuris patraukia abilytis... Vien tik katalik moterystė, ir tas yra jos dieviškos kilmės įga, stengia išsistituokusi atimti tuos nenugalimus savi-meilę, kad juos sujungt bendram jėškojimui augštesnio gėrio. —

Tas mintis perteikia visame pasaulyje pagarsis rašytojas, įzuitas *Raul Plus*. Jo knygos "Katalikiškasis šventumas" ispanišką vertimą teko užtikti bekeliaujant po Karibų jūros salas.

Tame veikalė jisai pakartoja ir gražų konvertito rašytojo *Chesterton* posakį:

— Imperijos griūva, mainosi pramonės gyvenimo sąlygos. Tai kas gi pasilieka? Ties jums galiu pasakyti: pastoviai išlieka tik katalikas šventasis.

Ir mes esame laimingi, kad Apvaizda nuo pat jaunatvės mus pašaukt tikrąjį kataliką tik jį.

Vienas ispanas padarė ypatingą pažadą — aplankyti 5,000 bažnyčių. Pasiųs keliaudamas per trejus metus jis aplankys visus penkis tuos kraštus. Maitinosi tuo, ką geri žmonės jam davė. Tada jisai pasuko Romos miestą, kad tenai laimėtų jubiliejinius atilaidus.

Taip labai žmonės brangina tikrąjį ir mylį Bažnyčią!

Bažny ios mokslas žavi net nuošaliau stovin ius žmones. Taip, filosofas Jouffroy kart kalb jo:

— Yra maža knygel , iš kurios mokosi vaikai, iš kurios juos klausin ja bažny ioje. Skaitykite t knygel , kurios vardas yra katekizmas, ir tur site atsakym visus klausimus. Paklauskite vaik apie pasaulio pradži ir apie žmogaus atsiradim , apie žmogaus paskirt šiame ir aname gyvenime, apie jo pareigas Dievo ir savo artimo atžvilgiu, apie jo teises, apie sutv rim , ir jums duos augštus atsakymus, kurie su tokiu ryškumu yra išd styti katekizme. Krikš ionyb aš laikau didžia religija, kuri nepalieka neatsakiusi n vieno klausimo, kuriuo tik žmonija domisi.

GYVENIMO KRIZ SE ATRAMOS BEJIEŠKANT

Rašytojas Tumas - Vaižgantas buvo vienas iš simpatin-
giausi asmen , kokius tik lietuvi tauta yra tur jusi. Jisai
pasižym jo ryškiais vaizdais savo k riniuose.

Viename veikale Vaižgantas pareiškia šitoki mint :

— Kai sutiksi mane, mielas skaitytojau, spjauki man
veid . —

Ir jisai nupasakoja kod l: savo motinai jisai buvo paža-
d j s nupirkti skepetait , ir vis t atid liodavo, užmiršdavo,
kol jo motina ir pasimir negavusi tos dovanos. Bet rašyto-
jas j neišpasakytai myl jo, ir jam taip gaila darosi.

Ir mes, juo toliau gyvename, tuo labiau sitikiname, kad
tyriausia meile mus myl jo ir tebemyli tai m s motina, m -
s t vas.

Kitados, kai jie š ar t patardavo, mums gal kartais at-
rod , kad jie m s nesupranta, vis aplinkybi nežino, nuo
ši laik atsilik . Ir tik dabar mes suprantame, kad j patari-

mai buvo diktuojami gilaus patyrimo ir nuoširdžios meilės. Mes sitikiname, kad jie daug daugiau už mus pramat, ir viskas, ką jie patar, buvo mūsų labai ir gerovei. Dabar tik mes pilnai vertiname jų mylinčią širdį ir jų skaidrius, naujingus patarimus.

Bet daugelio iš mūsų tėvų nebėra. Mes galime paraudoti ant jų kapo, pasiguosti jų atsiminimais, bet nebeišgirstame jų mielo žodžio, kur diktuoja jų mylinti širdis.

O gyvenimo kryžkeli mes dar nesame visi perėję. Tarpais ir mes pergyvename nežinios, vidaus kovų momentus. Žmogaus aistros gali, kaip besiblaškantys žvėris, gyvenimo takus padaryti nesaugiais ir neaiškiais.

Kur tada patarimo jieškoti? Kas tada mums tikrą gyvenimo keli parodys, kai mūsų prot iš pusiausvyros muša aistrų ugnis ir vali lenkia kreivi valios palinkimai?

Įia mes turime kitą motiną, kuri taip pat mus myli ir turi šimtmečių patyrimą, tai Bažnyčia. Amžiai jos praeityje ir ji nepalenkiama momento nuotaika. Tik jimas ir Bažnyčia — kaip tas švytintis stulpas, vedęs izraelitus, ir mus išves gyvenimo tyrlaukiais, tik turime didesnį jai pasitikėjimą parodyti. O to ji nusipelno.

Didysis anglų kancleris ir kankinys Šv. *Tomas Morus* mums gėdavo sakyti:

— Dar niekas savo mirties patalėnėra galįjis, kad buvo geras katalikas. Beveik nesigirdi atsitikimų, kad mirties išvakarėse katalikas atsižadėtų savo tikėjimo ir pereitų kur kitą, o tuo tarpu daugelis kitatiki lemiamąją savo valandą, kai visos kliūtys pranyksta ir žmogus turi šviesą ir laisvą žvilgsnį gyvenimui, grįžta, ateina Katalikų Bažnyčiai. —

Bažnyčios pamokymai, ir ypač, jos saugoma ir perteikiama Kristaus evangelija tebėra mūsų kelrodžiu ir vadu. Ta kryptimi pasinėšę mes nesigailime nei gyvenime, nei mirtyje.

Gal niekas taip gerai Bažnyčios ir jos vadėnėra pažinęs, kaip mokslininkas *dr. L. Pastor*; kurs didelį savo gyvenimo dalį pašventė Bažnyčios praeities tyrimui ir popiežių istorijai

rašymui. Sukaupdamas paskutines j gas prieš mirt jis savo draugui dr. Dengei kalb jo:

— Pasakyki Jo Šventenybei popiežiui, kad mano paskutinis širdies suplakimas yra skirtas Romos Katalik Bažny iai ir Šventajam T vui.

PIJUS XII — 475,000,000 KATALIK VADAS

New Yorke veikia svarbi staiga — American Institute of Management. ia sutelkti specialistai labai puikiai sugeba vertinti, kaip kuri staiga ar mon vadovaujama. Šis institutas paskelb savo tyrin jimus apie katalik Bažny ios santvark , rasdamas, kad ji yra labai gerai vadovaujama. Prie tos išvados pri jo, kai apie 200 tyrin toj dirbo ištusis metus Romoje, Vatikane ir kitose vietose. Savo socialine veikla katalik Bažny ia laim jo vis 1,000 punkt iš galim laim ti 1,000. Tyrin tojai paskelb , kad šioj srity katalik Bažny ia turi apie 5 milijonus darbuotoj , kurie nuolat aukl ja apie 20,000,000 vaik ir globoja daug daugiau ligoni ir varguomen s, priklausan i vairioms tikyboms.

Pasaulio katalikai turi 416,466 bažny ias, 385,219 kunig , 191,681 aukl jimo ir labdaros staig . Nuo šv. Petro mirties katalik Bažny iai yra priklaus daugiau kaip 5 bilionai žmoni .

Vertindamas pasiektus laim jimus min tas specialist institutas ypa šiltai atsiliepia apie dabartin popieži Pij XII, kurio vadovavimas, kaip institutas apib dina, yra ypatingai s kmingas. Ir štai kod l: anot min to instituto, popiežius labai išmintingai parenka vyskupas. Toliau — Pijus XII pripažino reikal naujai kreiptis darbo žmones, laim ti Bažny iai taipgi vidurini j klasi žmones.

Šitokio pripažinimo katalik Bažny ia susilaukia net iš nekatalik mokslo staigos. Mums miela tai gird ti. Mes džiaugiam s priklaus tai geriausiai organizuotai viso pa-

saulio Bažnyiai, kuri šiuo metu turi 475 milijonus narių, kuriai taip garbingai vadovauja Pijus XII.

Nuostabus žmogus. Jis kalba aštuoniomis kalbomis, ir jas vartoja taip gerai, kad Prancūzų Mokslo akademija jį specialiai pagerbė, vertindama jo gražų prancūzų kalbos mokymą. Jis yra geriausiai informuotas žmogus pasaulyje, nes Vatikanas turi keliasdešimt savo pasiuntinybių vairiausiose šalyse ir dar daugiau pasiuntinybių yra prie Vatikano, o kiekvienas pasaulio vyskupas kas penkeri metai privalo su Jo Šventenybe pasimatyti ir savo bažnyčios reikalus aptarti.

Pijus XII yra pirmasis diplomatas ir kartu gilus maldos žmogus. Jis ypatingai artimas yra mums, lietuviams. Kai dar Lietuva tik mirtimi kilti iš I Pasaulinio karo pelenų, kai (1916 m.) buvo Vatikane iškeltas "Lietuvių dienos" klausimas, ano meto popiežius Benediktas XV šį reikalą pavedė Nepaprastajam Bažnyčios reikalų skyriaus sekretoriui, tada prelatui Eugenijui Pacelli, dabartiniam popiežiui. Prel. Pacelli nesikreipė prie lenkų, įieškodamas medžiagos apie tada mažai dar nežinomą Lietuvą, bet vertėsi po Vatikano archyvus. Tos žinios padėjo teigiamai klausimą išspręsti — 1917 metais visame pasaulyje buvo paskelbta Lietuvių diena, sakomi pamokslai apie Lietuvą, renkamos aukos.

Kai arkiv. Pacelli, viliu popiežius Pijus XII, buvo Šv. Tavo atstovu Munchene, atsikūrusios Lietuvos Valstybės Taryba kreipėsi į jį, siekdama, kad Vilniuje būtų paskirtas lietuvis vyskupas. Arkiv. Pacelli mielai lietuvių delegacijai priėmė ir arkiv. Matulevičiaus paskyrimas Vilniuje vyko be jo takos. Atstovaudamas Vatikaną Vokietijoje, arkiv. Pacelli nepraleisdavo progos apsilankyti Lietuvos pasiuntinybės priėmimuose.

Viliu, kada kard. Pacelli buvo išrinktas popiežiumi ir kada dabartinis Lietuvos pasiuntinys prie Vatikano Stasys Girdvainis teikė savo galiojimą rašus, popiežius Pijus XII prabilo:

— Lietuvių tauta ateina krikščionys centrą patvirtinti savo ryžtingo prisirišimo toms priedermims ir tiems tikslams,

kuriuos jai uždeda jos tautin valia gyventi ir jos religin tradicija... Ši katalikiška tauta visada taip artima m s t viškai meilei ir m s ganytojiškam r pestingumui, — kalb jo Pijus XII.

Lietuvai pripažindamas titul , kur min. Girdvainis savo kalboje sumin jo, kad tai "Katalikyb s avanpostas šiaur je", popiežius Pijus XII kalb jo:

— Lietuvai tie žodžiai yra garb s ženklas. Juose praskamba ryžtingos valios balsas visados savo dvasioje ir išoriniu pasirodymu, savo darbais, pasilikti vertais to ženklo ir to vaidmens, kuriuos tie žodžiai išreiškia, net jei b tinas atpildas už tokio idealo laikym si ir vykdym tur t b ti auka, — kalb jo popiežius.

Aukos metai at jo bolševikams okupavus Lietuv . Pijus XII ryžtingai stoja už Lietuvos laisv . Vatikanas nepripaž sta Lietuvos užgrobimo ir prie Vatikano laisvai tebeveikia Lietuvos pasiuntinyb . Vatikanas net savo radij paved Lietuvos reikalams, ir iš ten kasdien girdisi lietuviškas laisvas žodis pavergtiesiems. Pijus XII buvo paskyr s lietuv arkivyskup Rein Vilniaus sost , deja, bolševikai j ištr m .

Tremtyje esantiems lietuviams pagelb ti Pijus XII buvo steig s speciali misij . Pijaus XII prielankumo susilauk Romoje steigtoji lietuvi Šv. Kazimiero kolegija.

Baltasis Vatikano senelis yra artimas lietuvi širdžiai kaip m s tautos myl tojas ir kaip pasaulio katalik galva.

VATIKANO VALSTYB IR JOS ARMIA

Viena iš pa i mažiausi valstybi pasaulyje yra Vatikanas, kur gyvena Šv. T vas. Vatikanas teuzima tik 108 akerius, taigi n ra n penktadalio kvadratin s mylios. Pilie i Vatikano valstyb turi ne k daugiau kaip t kstant . Vatikano v liava yra baltos ir geltonos spalvos, su popiežiškais

ženklais. Vatikane yra verting muziej , radijas, sava geležinkelio stotis, sodai. Tikros armijos Vatikanas neturi. Yra tik sargybos, kurios nuo senov s laik skirstomos keturias grupes:

1. *Šveicar sargyba*. Toks jos pavadinimas d l to, kad ia tarnauja šveicarai, iš vis kanton . J puošni sias uniformas sudar garsusis dailininkas *Michelangelo*. Tai viena iš seniausi armij pasaulyje, atsiradusi 1505 metais, kada popiežius Julijus II susitar su Ciuricho ir Lucernos kantonais, kad šv. T vo apsaugai šveicarai duos 250 vyr . Nors šveicar konstitucija draudžia pilie iams stoti kitos valstyb s karin n tarnybon, ta iau ši sutart šveicarai laiko tebegaliojan ia ir leidžia savo vyrams stoti Vatikano tarnybon. Dabartiniu metu šveicar armijoje Vatikane yra apie 110 vyr , skaitant ir karininkus. J uniformose mirga juoda, raudona ir geltona spalva; jie turi šalmus ir mažus skydus ant kr ti n s. Dabar jie turi modernišk ginkl .

šveicar armij tepriimami šveicarai, geri katalikai, neved , nevyresni kaip 25 met amžiaus, geros sveikatos ir nemažesnio gio kaip 5 p d 8 coli . Jeigu jie metus ištarnauja, parodydami ger elges , gr žinamos j kelion s išlaidos. Armijos narys gali pasitraukti bet koku laiku, praneš s prieš tris m nesius. Bet jeigu jisai ištarnauja 18 met , tai gauna pensij . Šveicar armija turi savo kopy i , savo kapelion , savo orkestr , net savo sporto komandas.

Šveicar gvardijos uždavinys — saugoti jim Vatikano , jie dalyvauja Šv. Petro bazilikos iškilmse, yra popiežiaus apsaugai.

2. *Popiežiaus policija*. Kitaip dar vadinama — žandarmėrija. Ji susideda iš ital , kurie jau atitarnav karin tarnyb ital armijoje ir turi gero elgesio pažym jimus iš pasaulin s ir dvasin s vyriausybs. Jie nešioja Napoleono laik uniform , kas išduoda, jog jie atsirado aštuonioliktame šimtmeteje. J uždavinys — saugoti Vatikano sodus, pastatus, palyd ti muz jus ar kitas Vatikano staigas atsilankan ius žmones. Jie turi savo orkestr , kartais net koncertus suorganizuoja ko-

kiomis ypatingesn mis švent mis. Jie taipgi uniformuoti dalyvauja Vatikano iškilms, reikale eina sargybas popiežiaus vasaros rezidencijoje — Castel Gandolfo pilyje ar kitose Šv. Sosto žinioje esaniose vietose. J skaičius — drauge su karininkais siekia apie 155 žmones.

3. *Palotino sargyba*. Tai naujesn Vatikano sargybini šaka, suorganizuota Pijaus IX dar 1850 metais. J yra apie 500, jie turi naują laik uniformą, turi, kad ir pasenusius, šautuvus. Susideda iš savanorių, daugiausia iš vidutinio klasės italų. J pareigos — dalyvauti popiežiaus iškilms Sistine koplyčioje ir Šv. Petro bažnyčioje ir kur tik popiežius b - na iškilms.

4. *Kilming j sargyba*. Prie jos priklauso apie 100 žmonių, tai buvusio popiežiaus valstybės kilming j šeiminariai. J vadas yra skiriamas popiežiaus: kuris iš rimtesnių Romos kunigaikščių. Seniau jie sudarė kavalerijos dalinį, o dabar tiktai yra pagražinimui iškilms, kai popiežius dalyvauja. Be kitų, j pareig yra — iškilms dienose patsi - dabro trimitus iš Šv. Petro kupolo. J privilegija taipgi nu - nešti žini naujai parinktiems kardinolams, gyvenantiems už Romos ribų, kad jie yra parinkti šventųjų kolegijai. J patronas yra Šv. Sebastijonas. J balto šilko vliavoje b - na iš - si - ti Bažnyčiai valdančio popiežiaus ženklai.

* **

Tos visos keturios Vatikano "armijos" yra daugiau tvark - dariai ir sargybiniai gausiose Vatikano staigose, didžiausioje viso pasaulio bažnyčioje — Šv. Petro bazilikoje. Tai vis vyrai, kurie daugiausiai patarnauja iškilms patvarkymui ir pagražinimui Šventajame mieste, kur suplaukia šimtai t - k - tan i žmoniai iš viso pasaulio. Vis d lto, jeigu kada sugalvo - t b rys ginkluot komunist atlikti kok barbarišk darb Vatikane, kaip jie t daug kur pasaulyje yra padar , Vati - kano šveicar armija, popiežiaus policija ir palotino sargy - ba dar gal t gintis. Ta iau tos visos armijos — tik dekora - cija su savo puošniomis uniformomis. Tikroji Vatikano j ga yra šimtai milion katalik visame pasaulyje.

VATIKANAS TURI SAVO PINIGUS

Pirmieji krikščionys ženklai ant pinigų atsirado Romos cesoriaus Konstantino Didžiojo laikais. Jisai 312 metais liepė nukalti pinigus su savo viliava ir su ženklu XP, kas reiškia Kristą (tokios pirmosios rašant Kristaus vardą graikiškai). Be to, ant šių Konstantino pinigų buvo rašas: *In hoc signo vinces* (šiuo ženklu nugalėsi). Šis parašas, kaip žinome, Konstantinas regėjo danguje, viršum didelio kryžiaus, išvakarėse prieš savo lemiamą pergalę.

Popiežius yra Vatikanas ir viso pasaulio katalikų valdovas ir, aišku, turi teisę leisti savus pinigus. Pirmasis popiežius, kuris pradėjo leisti apyvartoti popiežiškus pinigus, buvo Adrianas, valdęs Bažnyčią 772—795 metais. Tada popiežiaus teisė tada prancūzijos karalius Karolis Didysis.

Pirmieji popiežių pinigai paprastai turėjo valdančio popiežiaus monogramą (dailiai išpuoštas pirmasis vardo raidės), tačiau jį būdavo menininkai taip puošniai sudaryta, kad dabar nelengva atpažinti, kurio popiežiaus vardą ji reiškia. Dažnai šalia tos monogramos dar buvo ir valdančio cesoriaus bei miesto vardas. Valdančio prasta vartoti paveikslą Šv. Petro ar valdančio popiežiaus.

Kai mirė popiežius Urbonas V ir dar nebuvo išrinktas sekantis popiežius — Gregorius XI, buvo išleisti pinigai laikinojo popiežiaus pavaduotojo — popiežiško kamerlingo. Ir dabar tokie pinigai išleidžiami. Priešakinėje dalyje, paprastai, būna koks šis Šv. Dvasi ir spinduliuojančio balandžio paveikslas, o antroje pusėje — kamerlingo herbas.

Popiežius Mikalojus V pirmas išleido Vatikanas jubilėjinius pinigus. Kadangi jubilėjais metu popiežius atidaro duris, kurios paprastai būna užmūrytos, tai ant Vatikanas jubilėjinių monetų būna pavaizduotas valdantysis popiežius smagiu plytų atidarys jubilėjines duris.

Popiežių piniguose paprastai būna rašai iš Šv. Rašto, pritaikinti laikotarpiui. Štai keletas jų pavyzdžių:

- Viešpatie, kreipki Tu m s žingsnius.
- Tepakyla Viešpats ir teišsklaido savo priešus.

Kai popiežiaus Innocento XII metu buvo pasirašyta svarbi taika, ant popiežišk pinig buvo pad ti rašai:

- Aš panaikinsiu kar žem je.
- Jis skelbs taik žmon ms.

Bažnytini reform laikais popieži pinigai tur jo raš :

- Išlaisvintoji Bažny ia.
- Džiaugkit s, tautos.

Popieži pinigai buvo kalami Romoje, Bolonijoje, Feraroje ir kitose vietose.

Piniginiai vienetai buvo vairiai vadinami.

Kadangi Vatikano pinigai daugiausiai vartojami paioj Italijoje, tai nuo 1869 met popiežiaus piniginis vienetas pritaikytas prie Italijos ir vadinamas lira, turinti šimt cent .

Pinig leidimas buvo sulaukytas po to, kai buvo panaikinta popiežiaus valstyb . Ta iau 1929 metais, pasirašius Laterano sutart ir Italijai pripažinus Vatikano valstyb , v l prad ta leisti popiežiaus pinigai. Jie dabar t ra kalami tik Romos liejyklose. J pavadinimas tas pats, kaip ir itališk j — lira. Nuo Laterano sutarties, nuo 1929 met , Vatikano pinig yra išleid popiežiai Pijus XI ir Pijus XII. Jie buvo 100 lir vert s — auksiniai, o 10 ir 5 lir vert s — sidabriniai, be to — dviej ir vienos liros bei 50 ir 20 cent (centesimi) — ir penki cent pinig liai — žalvario.

Tie Vatikano pinigai plaiai pasklid kaip suvenirai — sigijami keliautoj atminimui atsilankymo Vatikane.

D KINGUMAS M S GERADAREI

Krikš ionyb — nuostabiai didinga religija. Ji iš pagrind pakeit gyvenim taut , kurios j pri m , tik mes to pilnai neįame. Iš dalies mums t gali pavaizduoti kaikurie faktai.

Štai, Šv. Nilas praneša, kad sarac nai (muzulmonai) kart pagrob jo s n Teodul . J padar vergu išved turgaviet parduoti. Prie jo kaklo pririšo kard , pranešdami, kad jeigu niekas jo nenupirks už dešimt eskud , nukirs jam galv .

Jaunuolis praš praeivi , kad jo pasigail t . Jisai žad - jo b ti labai darbštus ir ištikimas. Žad jo, d kingumo ženklan, tarnauti vis gyvenim išpirk jui.

Ta iau, niekas juo nesidom jo.

Pasitaik , kad jo pro šal vyskupas. Jis išgirdo jaunuolio maldavimus, sumok jo reikalaujam sum ir paleido jaunuol laisv n.

Tokie buvo bais s vergijos laikai. Dabar panaši vergija tevišpatauja tik tuose kraštuose, kurie su krikš ionybe kovoją, gi krikš ioniškosios tautos vertina žmog , kuris nešioja nemar amžinyb s prad savyje.

Krikš ionyb daug mums dav ugdydama sielos kult - r , aptramdydama gyvul žmoguje, iškeldama ger sias jame slypin ias j gas, atnešdama teisingum visuomen s gyvenim , užstodama silpn j ir pagalbos reikaling j. D lto mes visada turime jausti d kingum tai taut aukl tojai, taut motinai krikš ionybei.

Kart Pranc zijos karalien Blanka, karaliaus Šv. Liudviko motina, jo palei Paryžiaus kal jim . Išgirdo, kaip vienas kalinys graudžiai praš j pasigail jimo. Karalien atsi - liep :

— Aš pati nieko negaliu, ta iau tave užtarsiu. —

Iš tikr j , ji v liau sugr žo su savo s numi karaliumi prie kal jimo ir jo praš :

— Iš meilės, kuri jauti man, paleisk š nelaiming kalin. —

Karalius pašauk kalin ir jam tar :

— Esi laisvas, bet niekada neužmirški, kiek turi būti dkingas mano motinai. Be jos nieko nebumei atsiekęs. —

Kaip tasai kalinys turi būti dkingas tai, kuri išved j laisv, taip mes turime būti dkingi motinai Bažnyčiai, kuri krikštoniškai mūsų tautai parodė Dievo laisvės vieškelius, kuri ir mus pačius nekart išpažinties sakramentu bei dvasine paguoda išlaisvino, sustiprino, mūsų gyvenimą nuskaidrino.

Savo dkingum krikščionybei mes galime vairiais būdais pareikšti. Vis pirma — patys pagal išgales praktikuoti jos mokslą, gyventi kaip geram krikščioniui pritinka. Antra

— būti apaštalais. Proga tam daug. Pasikalbėjime mes vis galime nukreipti kalbą palankesne kryptimi tik jį. Mes galime savo laikraštį paskait duoti kitam, kuris katalikiško laikraščio neturi. Tegu jisai pamils skaityti, pamąstyt laikraštį, gal ir jisai pats užsisakys.

Jei turime gerą knygą, kartais galime paskaityti garsiai, kad ir kiti galėtų ar rank darbdami, ar ilsėdamiesi kelnors ger išgirsti. Labai kilnus pašaukimas būti knygos platinioju, geras knygas nešti namus, skleisti šeimose.

APIE MISIONIERIUS

Vienoje apylinkėje grupė gerų katalikų sudarė toką ratelį. Jie rinkdavosi kartą savaitėje, svarstydavo giliuosius gyvenimo ir tikėjimo klausimus, ypač jie mągo paskaityti skyrel ar du iš Naujojo Testamento, o paskiau apie tai pakalbėti.

Kartą kažkoks pašalietis paklausė tos grupės nario:

— Tai kiek gi laiko jūs skirate tikėjimo reikalui?

— O, mes, dirbame 24 valandas paroje!

— Kaip tai 24. Juk reikia gi jums pavalgyti, pamiegoti ir t.t.

— Matote, savo susirinkimuose daugiau pažin krikščionybę ir jį pamil, mes pasiryžome savo kaimynystėje esančiuosius nekatalikus ar atšalius kalbinti prie uolesnio religingumo. Bet, beskaitant Šv. Povilo darbus, mums atėjo mintis, kad vis tie, kurie Kristaus nepažįsta, mes negalime pasiekti, jį milijonai. Tada mes radome būdą sukelti tiek pinigų, kad išlaikytume katekistų Kinijoje. Kai pas mus naktis, Kinijoje yra diena. Kai mes ilsimės ir miegame, mūsų katekistas eina per pagonių kaimus ir skelbia Kristaus mokslą. Taigi — mūsų brolio darbas yra tasiamas per visą parą — dieną ir naktį. —

Bevažin damas po Tolimuosius Rytus ir po Pacifiko salas, susitikau daug misionierių, su jais kartu valgiau, pas juos nakvojau, su jais važinėjau. Jie parodo nuostabą pasišventim Kristaus tarnyboje. Štai vieno iš jų, jaunuolio kunigo Patriko P. J. Kelly istorija. Jis dabar dirba prie aukso kasyklų darbininkų Vatukouloje (Aukso Uola), karštosiose Fijų salose. Jis paskyrė vyresnieji, jisai ir dirba.

Gimė jisai Airijoje 1926 metais, taigi dabar teturi 31 metų amžių. Jo tėvas — žemės ūkio ministerijos tarnautojas. Turi šis kunigas misionierių šešias seseris, pats yra vyriausias. Visus juos paliko pasišventinamas misionierių darbui. Stojė jisai tėvų Kolomban misionierių draugijai 1944 metais. Pirmą jis lankė katalikų gimnaziją (augštesnį mokyklą) vakar Airijoje ir panorė būti kunigu, važiuoti Kinijos misionierių. Gal jį paveikė vienas gerutis kunigas, kuris atėdavo jį mokyklą ir gražiai papasakodavo. Daugelis iš tos mokyklos tapo kunigais ir misionieriais.

Apie savo nusistatymą pasakė tėvams. Tėvelis tuoj paklausė, ar jis nenorėtų pasilikti namuose, juk jis buvo vyriausias šeimoje, bet jis pareiškė, kad yra pasiryžęs tapti kunigu ir misionieriumi. Tėvelis tam nesipriešino, o motina tik pasakė:

— A i Dievui, s neli, kad taip nusprendei. Aš tik mel-
siuosi, kad laimingai to tikslo pasiektumei. —

Ir tada busimasis misionierius stojo airi misionieri
draugij — t vus kolumbanus (Columban Fathers).

Per septynerius metus mok si kunigišk moksl . Dažnai
gird davo pasakojimus sugr žtan i misionieri . Kai kurie
profesorai taipgi buvo iš misij gr ž . Mat , kad kiti misio-
nieriai steng , tai ir jis jau tada tik josi, Dievui padedant,
ištverti misijoje.

Kunigu buvo šventintas šventaisiais 1950 metais. Ir jo
pirmas paskyrimas buvo tolimos Fijii salos Pacifiko vande-
nyne, tropik karštyje. ia atvyko net 13 to pat vienuolyno
t v , devyni iš j buvo iš tos pa ios klas s. Kelet savai i
prieš išvykdamas dar pabuvo su t vais, su namiškiais. T ve-
liai ir sesut s palyd jo j laiv . Atsiskyrim jie gana did-
vyriškai pak l , ir tai stiprino ir jaunuosius misionierius.

Kelion truko kelet savai i . Atvyk s Fijii salas jis
apsigyveno su kitais dviemis naujai atvykusiais misionie-
riais vienoje Fijii saloje, pas misionierius t vus maristus, tarp
vietini žmoni ir ten mok si vietini gyventoj kalbos. Tai
labai svetima kalba. Pavyzdžiui, Fijii kalba duona vadinasi —
mandrai, vanduo — wai, žem — gele, dangus — lomalangi.

Pramok s kalb prad jo misij darb . Iš pradži karštis
buvo sunkiai pakeliamas. Jie buvo išmokyti niekada neišeiti
laukan be specialios kepur s — šalmo, nes galima gauti sau-
l s sm g . Žmon s daugelis gyvena toli kaimuose. Kai ku-
riuos pasiekia motociklu, o kur n ra keli — joja raitas arba
p s ias. Kai b na lietus ir potvyniai — pakyla vanduo, mi-
sionieriui tenka su arkliu perplaukti upes, nes tilt n ra. Iš-
plaukia visas šlapias, bet nešasi gerai supakuot drabuži
pamain , ir ja pasikei ia.

Nuvyk s kaim klauso išpažin i , kalbasi su žmon -
mis, moko tikybos atsiver ian ius, laiko mišias. Kaimie iai
vaišina savu maistu: tapijoka (savotiškos šaknys, lyg bulv s),
duoda arbatos su rudu, neišvalytu cukrumi, bet neturi pieno.
Duoda banan ar kit vaisi , o kartais suranda ir kiaušin .

Guli vietini l šnel se, kur ant grind paklojama lap , apdengiama tokiu iš pluošt išaustu stambiu audeklu. Kai kur duoda tinkl apsidengti, kad uodai nekrimst . Elektros ten n ra. Dega žibalin lempa, dažnai be stiklo. J degina vis nakt . Tai es gerai prieš moskitus. Po trobel dažnai šokuoja varl s, bet j niekas labai nepaiso. Misionieri dar pavaišina tokiu g rimu, vadinamu jangona, padarytu iš šakn . G rim duoda kokoso palmi kiautuose. Kai atvyk s misionierius išgeria to g rimo, Fiji gyventojai suploja rankomis, ženklan, kad pasveikinimo apeigos jau baigtos.

Kai kunigas yra atvyk s kaim , vietiniai iš ryto pagaliais muša stor gabal medžio, kurio vidus tuš ias, išskaptuotas. Taip pranešama, kad kunigas yra kaime. Moterys sunėša maisto; kai kunigas pavalgo, jos visos vaišinosi.

Kai misionierius b na misij stotyje, maist jam paruošia sesel s misionier s, kurios dirba misij mokykloje.

Tropiniuose kraštuose misionieriaus kojose ne retai atsiranda žaizdos. Reikia gerti daug skys i , tada kojos taip nesuplaišoja.

Misionierius toli nuo sav j . Namiškius misionierius gal aplankys tik po septyneto met . Bet jam miela gauti laiškus iš t veli . Kal d metu namiškiai siuntini atsiun ia, tuo pavairindami misionieriaus dienas svetimose šalyse.

“NAZARETO MOTERYS”

Katalik Bažny ia rodo didel gajum eidama su laiko dvasia, atgimdama vis naujose formose. Štai, Pranc zijoje sik r , vadinamieji, "Mažieji J zaus broliai". J sumanytojas — Foucauld. Jie sudar savo pirm j "darbo brolij " Aix provincijoje. Tie naujieji vienuoliai nešioja paprastais darbinink drabužiais, taip apsireng eina jie fabrikus. Jie dirba kartu su paprastais darbininkais, pergyvena tuos pa ius

proletariato vargus, kad gal t tarp darbinink skleisti Kris-
taus moksl ir dievišk sias tiesas.

Olandijoje t vai j zuitai steig nauj moter vienuoly-
n , pasivadinus "Nazareto moterys". J pradžia siekia 1921
metus. Tada vien farm susirinko b relis mergai i , ku-
rios planavo liktis vienuol mis. Ta iau, suprasdamos ypa-
ting ši laik apaštalavimo reikal , kuris dar kit vienuo-
lij pilnai nebuvo apimtas, jos susitvark pagal Šv. Ignaco
regul , ta iau nenešioja abit ir pasiliko be kit išorini vie-
nuoliškumo form . Už penketo met jos gavo bažnytini s vy-
riausyb s pripažinim . Iš pradži jos m organizuoti rekolek-
cijas nekatalikams. Trumpu laiku jos pasiek 80 atsivertim .
Daugelis atsivertusi nor jo pasiekti gilesnio dvasinio gyve-
nimo ir ilgesniam laikui pasiliko pagyventi tos naujosios vie-
nuolin s bendruomen s namuose.

Tos pasiryž l s naujosios vienuol s pajuto didel reika-
l globoti iš mokykl pašalintas mergaites ir peraukl ti gy-
venimu nusivylusias, ypa kreipdamos d mes darbininkes
mergaites. Tam reikalui jos steig specialius namus.

Ta iau jos greit pasteb jo, kad dar geresni rezultat ga-
lima atsiekti, jeigu jos pa ios eis tarp darbininki moter .
Tos naujosios vienuol s prad jo eiti fabrikus, ten stoti pa-
prastomis darbinink mis, susidraugauti su darbo mergait -
mis ir kreipti jas ger . Daugelis atšalusi kataliki liko uo-
liomis, kitos, kurios ved lengvap dišk gyvenim , pasuko
rimtesne kryptimi, atsirado did jantis skai ius atsivert li .

Vyskupai, ta iau, pasteb jo, kad j darbas b t dar s k-
mingesnis, jei jos vieton eikvodamos laik fabrike, vis die-
n atsiduot katalik akcijai. Taip jos ir buvo nukreiptos šia
kryptimi.

S kmingas j darbas buvo akstinu veikim pl sti. "Na-
zareto moter " atsirado: Berlyne, Londone, JAV-se, Aus-
tralijoje, Kinijoje. Noviciate jos labai griežtai kandidatės iš-
sijoya, palikdamos stipriausios dvasios, kad ir be vienuoliško
abito bei be kit vienuolišk suvaržym jos pasilikt uoliai
vienuoliškos savo dvasioje. R pinamasi joms duoti kuo augš-

iausi išmokslinim ir išsilavinim ; daugelis j net išėina universiteto kurs .

Baigusios noviciat , jos daro tris vienuoliškus žadus, bet tik tokiam laikui, kol pasiliks vienuolijoje. Jei rast reikalo išėiti, dispensa joms nereikalinga. Asmeniškios nuosavybės neturi, prabangos vengia. Paklusnumas apima j bendruomenin gyvenim ir apaštalavimo darbus. J ypatingoji žym , kad jos pasišven ia aktyviajam apaštalavimo darbui, bet pagal reikal , gali metams kitiems pasitraukti ir v l kontempliatyvin gyvenim , kad save pašventinusios ir sutelkusios naujas dvasin s energijos atsargas geriau gal t atlikti apaštalavimo pareigas.

J pavyzdys tepaskatina kiekvien iš m s pagal išgalės b ti apaštalais savo aplinkumoj.

VIDURNAKT SU CHICAGOS VYRAIS

Vien vakar sugr žau gerokai pavarg s iš darbo "Draugo" redakcijoje. Vaikš iojau šventoriuje. Prie man s pri jo trys vyrai, Šv. Vardo draugijos nariai, ir m kalb ti:

— An sekmadien m s susirinkim atsilank sve ias iš vieno vyr s j džio Chicagoje. Jis kviet šeštadien nak ia atvykti Notre Dame bažny i . Vykstame keletas mašin . Gal prisid tum te prie m s ?

Sutikau, ir paskutin lapkri io m nesio šeštadien , artinantis vienuoliktai valandai nakties, Loomis gatve patrauk me linkui Harrison, kur netoli nuo sankryžos ir yra Notre Dame bažny ia.

Vis pirma už jome sal . Erdvi sal buvo gausiai prisipildžiusi vyr , vyko j susirinkimas. Pos džiavo artinantis vidurnak iui. Pirmininkaujantis su džiaugsmu kalb jo:

— Kai kurie iš mūsų s j džio nari pereiniais metais net po 400 adoracijos valand yra atlik .

Iš tolimesni kalb supratau, kad ia yra Naktin s Vyr adoracijos nariai. Kiekvien paskutin m nesio šeštadien , vidurnakt , jie atlieka poros valand adoracij prie išstatyto Šven iausio Notre Dame bažny ioje. Su jais buvo juodais drabužiais apsireng s vienuolis, su išsi ta monstrancija ant sutanos, ženklas, kad jis priklauso Šv. Sakramento vienuoly-nui.

Steb jau t vyr susirinkim . Su b riu draug buvo at - j s vienos stambios mon s "menedžeris". Išdininku išrinko mano kaimyn . Pasiteiravau kas jis; pasirod — inžinierius, baig s augšt j technikos mokykl .

Susirinkimui vadovavo universitet baig s s skaitybini-nkas (public accountant).

Nari tarpe buvo ir ugniagesi leitenantas.

Tarp j broliška dvasia. Pirmininkaujantis kalb jo:

— Jei kas neturite kaip atvažiuoti ar kaip sugr žti, pra-neškite mums. Mes par pinsime susisiekimo priemon ... Yra taip patvarkyta, kad pasibaigus adoracijos pamaldoms prie bažny ios lauks miesto susisiekimo autobusai...

Kitas v l ragino vyrus vykti savaitgalio rekolekcijas, kur kiekvienas tur s atskir kambar l ir gal s apm styti svarbiuosius gyvenimo klausimus. Jis kalb jo:

— Jeigu mus sve ius pakviest Marija, pab ti valand l Šventoje Šeimynoje, mes jaustum s pagerbti. Bet juk atlikdami uždaras rekolekcijas mes esame J zaus sve iais. Tai labai garbingos valandos. —

Netr ko n linksmosios dalies. susirinkimo pabaig vie-nas juokdarys papasakojo por anekdot . Vienas buvo toks: du airiai atšalo nuo bažny ios, — prad jo jis pasakoti ir pri-d jo: — Airiai nuo bažny ios neatšala, tai jau iš to matysite, kad ia pasaka... Vistiek du airiai nebuvo 14 met išpažin-ties. Ta iau jie dalyvavo laidotuv se, pamat mirt ir nutar taisyti. Nueina pirmasis klausykl ir sako: "T ve, išpažin-ties buvau prieš 14 met . ia dabar laukia ilga eil žmoni ,

viso neišpasakosiu. Vienu žodžiu — papildžiau visas nuodmes, nuo pradžios iki galui. Duoki man išrišim ". Kunigas paklaus : "Ar ir nužudei k ?" "Gink Dieve! žmogžudyst ? Kaip gi t gal iau padaryti?..."

Iš j s iš klausyklos jis ir sak s savo draugui: "Prie šito — neik. Nieko nebus gero. Jis sprendžia tik žmogžudyst s nusi-kaltimus".

Visi susirinkimo dalyviai skaniai nusikvatojo gird dami š anekdot ir, pasibaigus pos džiui, suguž jo bažny i . Pil-na bažny ia vien vyr . Juk j draugija turi aktyvi nari 900. Moter n bažny i neleido, neb t vietos. Jas suvar viršun, ant višk . ia tik vyr pamaldos.

Tuoju visi prad jo kalb ti kunigiškus (brevioriaus) pote-rius, skirtus Šv. Sakramento dienai. Visi gavo tokias raudon-as knygas. Bažny ioj vesti mikrofonai. Per juos vadovau-jantis pasako iš kokio puslapio imti maldas. Presbiterijoje, prie altoriaus, trys vyrai vidury ant klaupk suklaup , kiek-vienas turi mikrofon ir taip jie pakaitomis, visi pasidalin du choru sutartinai kalba maldas, paskiau rožan i . O alto-riuje — išstatytas Šven iausias milžiniško didumo, beveik žmogaus gio, monstrancijoje.

Labai jauki nuotaika bažny ioje. Pats pusiaunaktis. sa-kykl lipa pranciškonas ir ragina savo kasdien gyvenim ir aplink nešti Kristaus dvasi .

Po to — jau pus j po dvylikos nakties — šv. mišios. Visi vyrai eina prie Komunijos, dalina net trys kunigai. Miši gi metu iš gaut knygelį sutartinai kalba visi miši maldas. Vienas kitas vyras pavarg s, galva linguoja, bet dauguma — gyvai seka bendruomen s maldas.

Velyk laikotarpyje prie šios bažny ios suplaukia mi-nios žmoni . Policija turi atvykusi pad ti tvark palaikyti. sp dis — neužmirštamas, ir jeigu j s norite j pergyventi — kada nors, paskutin m nesio šeštadien apie 11 val. nakties atvykite Notre Dame bažny i , 1335 W. Harrison str., Chi-cago 7, Ill.

NAUJI ŠVENTIEJI — KANKINIAI

Šventasis Tvas 1955 m. pakl altoriaus garb 19 kankini, kurie žuvo Prancz revoliucijos metu 1794 met sausio 21 d., vasario 5 d. ir spalio 17 d. Visi išj, išskyrus vien, žuvo nuo an laik revoliucionieriaus Giljotino išrastos mašinos žmonė galvoms kapoti. T nauj palaimintj grup sudaro 14 pasaulie i kunig, vienas kunigas vienuolis, trys vienuolis ir viena mokytoja.

Ilgas t nauj palaimintj vard s rašas, bet j kankini mirtis ir pralietas kraujas nusipelno, kad juos sumintume. Taigi — tie nužudytieji kunigai, dabar paskelbti palaimintaisiais (artimiausias laipsnis prie paskelbimo šventaisiais), buvo Jonas Turpin, Jonas Gallot, Juozapas Pelle, Renatas Ambroise, Julijonas Morin, Pranciškus Duchesne, Jok bas Andr, Andrius, Duliou, Liudvikas Gastineau, Pranciškus Lambardiere, Julius Moul, Augustinas Philipot, Petras Thomas, vienuolis Jonas Triquerie, mokytoja Pranciška Meziere, sesel s: Pranciška Trehet, Joana Veron ir Marija Lhuillier ir dar kunigas Jok bas Burin.

Vis pirma tie keturiolika kunig, kai jie atsisak prisiekti revoliucin s valdžios konstitucijai ir atsisak atsimesti nuo popiežiaus, buvo uždaryti klarisi vienuolyn, kur revoliucionieriai buvo pavert kal jimu.

Juos teis raudonasis tribunolas, kur sudar vienas pirklys, vienas spaustuvininkas ir vienas be profesijos žmogus. Kunigams, kaip ir dabartiniai bolševikai, jie žad jo ger karjer, ger pragyvenim, jeigu tik jie prisiekt revoliucinei valdžiai.

Yra užsilik kalint kunig tardymo protokolai ir gil sp d daro pvz. pareiškimas to vienuolio kun. Triquerie. Jis pasak :

— Aš esu katalikas ir juo pasiliksiu visada ir viešai. Nebosiu pasirodyti kataliku viešose aikšt se, bet kokioje vietoje. Niekados neišsižad siu Kristaus. —

Kai tiems ryžtingiems kunigams - kankiniams buvo paskelbti mirties sprendimai, jie ramiai ruoš si, atlikdami pas kits kit išpažintis. Kariuomen apsupo egzekucijos viet . J žiaur s teis jai stov jo netoliese name prie atviro lango ir rankose laik taures vyno. Taip jie steb jo nekalt auk mirt .

Kai giljotinos kirvis nukirto pirmojo kankinio galv , kiti ryžtingai pratar :

— Jis jau Danguje.

Argi jis, o v liau ir kiti, nebuvo pasiryž likti ištikimi iki mirties! Jie juk taip ir teis jams buvo pasak . Anas gi vienuolis pranciškonas aniems budeliams kalb jo:

— Kaip vienuolis aš esu mir s pasauliui... Dabar mano vienintelis tikslas — melstis už savo t vyn ...

Atsigr ž s mini kankinys kunigas Pelle kalb jo:

— Tur kite pasitik jim mumis. Mes mok me jus kaip gyventi, dabar iš m s išmoksite ir kaip mirti d l tik jimo. —

Kun. Gallot, atgabentas nužudymo viet , giedojo:

— Salve Regina... Sveika, Karaliene...

Kai at jo eil nužudyti kun. Guilbert, raudonasis teis jas pak l s vyno taur sušuko:

— Aš išgersiu, lyg tai b t tavo kraujas!

Gi šventasis kankinys jam atsak :

— O aš melsiuos už tave.

Paskutinis prie giljotinos buvo vedamas kun. Turpin. Jis giedojo Dievui garbinimo ir pad kos giesm : "Te Deum laudamus". Pri j s prie giljotinos ir pamat s kankini krauju apliet kalad , pasilenk s j pabu iavo.

Mokytoja Francesca Meziere buvo paimta vienuolyne aukl ti dar 4 metuk mažyt našlait . Ji buvo kaip ir dukrinta seseli vienuoli , bet žad ji negal jo daryti. Atsidavusi dirbo mokykloje. Vedama egzekucijos viet , ji ryžtingai pad kojo raudoniesiems budeliams, kad ji dabar grei iau pamatys Diev ...

Vienuol s buvo pakaltintos, kad jos sl p raudoniesiems nepriesiekusius kunigus. Kada jas ved egzekucijos viet , jos giedojo "Salve Regina". Kai budeli sakyti b gnininkai

pakl triukšm , kad minia negird t j giesm s, viena se-
suo vienuol ištrauk prie kr tin s nešiojam kryži ir, lyg
d kingum už paskutin jai "patarnavim ", teik budeliui.

Kita gi iš t kankini vienuoli tarpo, kada iš jos reika-
lavo prisiekti raudon j konstitucijai, pareišk :

— Mano Dieve, koki malon man darote, priskirdami
ir mane prie kankini , mane, didel nusid j l . —

Nuvesta prie giljotinos, kuri tur jo jai nukirsti galv , dar
pasak :

— Mano Dieve, aš turiu mirti tokia saldžia mirtimi, kai
Tu tiek d l man s kent jai!

Jau netoli dviej šimt met mus skiria nuo ši kankini
švent j , o jie n ra užmiršti. Šios žinios apie juos paimtos iš
popiežiaus laikraš io "Osservatore Romano", kur j heroiškos
mirtys buvo aprašytos pirmame puslapyje. Jie pakelti dabar
altori garb .

Prisimindami tuos raudon j nužudytus kankinius, mels-
kime ištvėrm s Lietuvoje kankinamiems ir žudomiems žmo-
n ms.

PO KENT JIM NAKTIES — LAISV S AUŠRA

Vokietijos sostin je, Berlyne, muz juje yra sena pa-
tranka, kurioje iškaltas rašas: "Bud kite, pasitik dami Die-
vu". Visi turime pasitik ti Dievu ir nenustoti vilties, kad ateis
laisv s dienos net ir m s persekiojamiems broliams.

Senov je vienas japon karalius nepriimdavo dailinin-
k . Ta iau vienam pasisek praverti r m duris. Jisai sudo-
mino visus tuo, kad per dvylika met pieš karaliaus pa-
veiksl savo krauju.

M s broliai — kankiniai t vyn je, piešia Kristaus pa-
veiksl savo krauju. Piešia savo širdyse, savo šeimose, visa-
me savame krašte.

Bet nepraraskime vilties. Istorija mus moko, kad sunkios audros ateina ir ištiškusios vėl praeina. Krikščionyb turi jau dviejų tūkstančių metų patirtį. Pirmaisiais krikščionybės amžiais per tris šimtus metų susižiauriausi persekiojimais. Liejosi kraujas amfiteatro arenoje ir ano meto valdžios staigose. Ir tada jau krikščionyb laimėjo ir ant Romos valstybinė viešpatavimas buvo taisyta pergalės ženklas — Kryžius.

Mes plačiau žinome apie ilgus metus užsitęsčius persekiojimus Meksikoje. Rodosi, kad tai žvaldovai, žudydami krikščionis, nušluos tik jį nuo žemės paviršiaus. Ir vis dėlto krikščionyb liko pergalėtoja. Prieš keletą metų esu išvažinęs į Meksiką skersai ir išilgai. Stebėjau tenai žmonų pamaidumą. Ten veikia katalikų mokyklos, gausiai leidžiamos katalikų knygos ir laikraščiai. Prieš porą metų buvau centrinėje Amerikoje ilgai išsikalbėjau su vienu Meksikos laikraščio redaktoriumi. Jis nustebino pasakodamas, kad Meksikoje dabar yra toks stiprus tikėjimo atgimimas, tiek gausiai auga vienuolynai, kad daugeliui jų tikėtojų nebepakanka apaštalinio dirva ir jie siekia tolimus užsienius.

Prieš keliolika metų lankiausi Japonijoje. Tokio mieste Sofijos universiteto muziejuje maniau senovės japonų imperatorių žiaurios rankius, kuriuos jie naudojo pasiryžę išnaikinti krikščionybą ir krikščionis. Ir jiems nepasisekė. Japonijoje šiandien nuostabiai plinta krikščionybą. Gausiai auga katalikų mokyklos, spauda, klesti Japonijos sostinėje katalikų universitetas ir jaunuomenėje žymus jieškojimas religiniui idealui.

Taigi, istorija mums sako, kad po kentėjimų nakties ateina laisvės aušra. Anot poeto Fausto Kiršos:

Bet žiežirbos ilgai žertuvėj laikos.

Kan ir malda negėsta amžinai,

Piktom audrom nesusiteršia žvaigždės.

Tiktai menkystos nyksta, kaip sapnai.

Nuostabiu savo veikimu Dievo Apvaizda ne kartą išpaties persekiotojų Sauliaus padaro apaštalus Povilus. Prieš eil

met buv s atkaklus Bažny ios priešas Manuelis Garcia Mor-
rento, ispanas, atsivert s tapo kunigu, Madrido universiteto
profesoriumi ir uoliu katalik Bažny ios apaštalu, katalik
akcijos vadu.

Teisingai m s vilt žadino poetas Butk Juz :

Ateis juk pavasaris tikras —

Pražys tuomet saul

Kiekvienne veide

Žiedais Nemirtingojo Dievo.

Mums dom liudym apie Bažny ios ištverm paliko
didis fizikas, Nobelio laureatas, žyd tautyb s mokslininkas
Albertas Einsteinas. Jisai Cambridge universitete kalb jo:

— B damas laisv s myl tojas, Hitleriui pa mus valdži
Vokietijoje, aš tik jaus, kad universitetai gins laisv , nes jie
yra tiesos myl tojai. Bet ne, universitetai tyl jo. Tuomet aš
maniau, kad laikraš i redaktoriai, kurie dažnai rašydavo
ugningus straipsnius už laisv , gins j j . Bet ir jie taip pat
už keli savai i nutilo. Ir tik Bažny ia stov jo skersai ant
kelio Hitleriui norint panaikinti ties . Aš niekada nesidom -
jau Bažny ia, — toliau kalb jo Einsteinas, — bet dabar aš
jau iu Jai didel simpatij ir pagarb , nes tik Bažny ia viena
turi dr sos ir ištverm s užstoti intelektualin ties ir mora-
lin laisv . Aš esu priverstas tai dabar pareikšti, ir vertinti
tai dabar, k aš ligi šiol esu niekin s. —

Taigi, net nuošaliau nuo Bažny ios stovintieji asmenys
turi pripažinti Bažny ios ištverm sunkiausiose valandose.
Nepraraskime vilties. Tik jimo pergal ateis. Net ir prisiminus
pavergtuosius Lietuvoje, mums norisi pakartoti tuos žodžius,
kuriuos mirdamas vysk. Motiejus Valan ius 1875 m. geguž s
17 d. paliko savo testamente:

— Kent kite visa, k daleis Viešpats... Žinokite, jogiai
sulauksite gadyn s, kurioje praslinks persekiojimai ir v l su
džiaugsmu giedosite bažny iose žemaitiškai ir lietuviškai
šventas giesmes.

IR M S LAIKAIS YRA KANKINI

Bolivijoje gyvena laukin ind n tauta — motilonai. Net aštuonis baltuosius žmones, kurie pas juos buvo nuvyk su policijos šunimis, jie nužud .

Kai apie tai sužinojo misionierius t vas Jubilo, jis nutar dar kart bandyti. T motilon tes tik apie pusantr t kstano, bet ir jie turi sielas ir tod l t vas Jubilo nutar juos laim ti Kristui, išmokti j kalbos ir jiems dvasiniuose reikaluose tarnaut...

Motilon srityse yra daug žibalo. T žibal eksploatuojan ias kompanijas jisai prikalt jo pašv sti šiek tiek l š t motilon reikalams. Ir taip, t v. Jubilo kas vakar raišiojo paket lius su dovan l mis ind nams. Prie paket li jisai pririšdavo raudon kaspin , maž balion l ir skrisdamas l ktuvu viršum ind n tas dovan les išmesdavo.

Iš karto, išgird l ktuvo žim , ind nai sl p si, bet greitai jie susidom jo dovanomis. Skrisdami sekan i dien misionierius su pilotu mat , kad j vakar išmesti paket liai, pakib medžiuose ar kitur, dabar jau buvo nurinkti.

T v. Jubilo tuose paket liuose m t veidrod lius, muil , saldinius, papuošalus. Taip jisai išmet daugiau kaip 500 paket . Tada jisai padar savo fotografijas ir išmet jas, kad, kai jisai nueis pas tuos laukinius, jie pažint savo geradar ir b t prielankesni.

Dabar t v. Jubilo nutar , kad jau at jo laikas. Jisai susitar su lak nu: misionierius eis pas tuos ind nus, bus su jais, parašys j kalbos žodyn , o lak nas nustatytu laiku jam numes maisto ir kit reikmen .

Nuvež t v Jubilo l ktuvu artyn motilon apgyventos vietos, o paskiau jisai vienas iškeliavo prie j . Po ranka neš si paket l , o ant nugaros kuprin . Kaikurie si l jam pasiimti apsaug ar bent policijos šunis, bet misionierius nuo to atsisak .

Sekan i dien prie žibalo versmi dirbusieji žmonės pasidar neramūs ir susirpindė misionieriaus likimo ir nutar išeit patikrinti, kaip viskas su juo.

Tvas Jubilo buvo nejaunas, taigi toli jisai nebuvo nujėjęs, taip jie man. Iš tikrųjų, eidami žinomą taką, jie atrado misionierių, tik jau nebegyvą, augštiekninką parvirtus ant miško nuolaužė.

Jo kaktoje buvo smigusi trumpa strėlė, o jo kelnės — sulindusi kita, ilgesnė. Abidvi strėlės buvo apvyniotos skaisiais raudonais kaspinais, tais paiais, kuriais jisai buvo išpuošęs indams tomus paketelius.

Ir taip ryžtingai tvėrė Jubilo palaidojo Dio Oro džiuonglėsė, ties Sierra de Perija. Ant jo kapo pastatė didelį baltą kryžį.

Negreit dabar atsiras kitas drsuolis, kuris eit civilizuoti motilon. Dabar, kai vaikšto tose apylinkėse žibalo versmi sargybiniai, po por revolveri kaboję prie diržų, o dar vien revolver laikoję paruošt rankose.

Bet tvas Jubilo nebuvo paskutinis. Nueis dar kas pas motilonus be revolveri, o su kryžiumi, kaip jo prie t kstanti kitindė.

PASAKOJA NUO BOLŠEVIKŲ PABŪGUS VIENUOLIS

Iš Slovakijos, iš vieno bolševikų rengto koncentracijos lagerio Podolinece, Augštutiniuose Tatuose, pabūgo vienas ten kalintas vienuolis. Jam pasisekė pasiekti laisvą pasaulį ir jisai papasakojo, kaip 1950 m. balandžio mėnesį vienuolyn siveržė bolševikai ir išgabeno juos t prievartos stovyklą.

Štai kaip jis savo akimis matė, pergyveno ir spaudai papasakojo:

— Buvo keletas minučių po vidurnakčio. Pasigirdo smarkus artėjanti mašinų triukšmas ir pasirodė prožektoriai švie-

sos. Prie vienuolyno mašinos sustojo. Iš j išsiritu tams s žmo-
n s ir apsupo vienuolyn . Jie nesibeld duris ir nelauk , kol
kas nors jas atidarys, bet su geležin mis štangomis jas išlau-
ž ir siverž vienuolyno vid . Jeigu kuris iš vienuoli dar
nebuvo atidar s savo kambario dur , ir tas išlauž . —

Vienuoliai pamat raudonarmie ius, žandarus, sunkiai
apsiginklavusius komunistus fabrik darbininkus. Visur —
automatiniai ginklai. Greit pasigirdo sakymas:

— Tuoju apsirengti ir eiti su mumis!

Ginkluotieji siverž liai, po du, ved iš celi vienuolius
valgom j. Daugelis dar tik su baltiniais. ia jau buvo komi-
saras ir paskait sakym , kad jie perkeliami "kit vienuo-
lyn ", nes jie veik prieš vyriausyb ...

Dav dešimt minu i laiko pasirošti, teleisdami pasi-
imti tik pa ius b tinausius dalykus, o vienuolynas pasiliek s
bažny ios reikalams tvarkyti paskirt j valdinink žinioje.

Vienuoliai dar nuskub jo savo celes, lydimi raudon j
pareig n . Greitomis pagrieb kai k išvežamieji, bet ir v l
jau reik jo rinktis nurodyt viet . Praeinant koply i vie-
nuolyno bendruomen s studentai dar prašo:

— T ve, išdalykite mums Komunij . Mes nežinome, kur
važiuojame.

Bet nei tos paskutin s dvasin s malon s bolševikai ne-
leido. Tik po ilgesnio prašymo pagaliau nesipriešino. Klieri-
kai su dideliu dievotumu pri m Komunij , nežinodami — gal
tai bus paskutin j gyvenime. Ne vienas j širdyje kartojo:

— Viešpatie, žinai, kaip nor jau b ti Tavo kunigu. Ar
dar aš stosiu kada prie altoriaus, ar tur siu, kaip kankinys,
sav j kraujo auk suteikti?

Gird josi atod siai:

— Teb nie Tavo valia.

Komisarai neleido Šven iausio pasiimti. Paliko altoriuje,
kuris dabar per jo komunist žinion.

Komisaras jau nekantriai lauk besirenkan i . Gird josi
šauksmas:

— Palikite tuos dalykus. Tegalite pasiimti vienerius marškinius, vienerius baltinius, vien nosin . N ra vietos...

Ir jeigu kas daugiau buvo pasi m s, komunistas atidar lagamin ar portfel , ir išmet . Padaryta nuodugni krata, ir tada mus išved , — pasakoja pab g s vienuolis.

Susodino automobilius, kuri langai buvo užklijuoti, kad nematyt , kur veža.

Bolševikai bijojo žmonei protesto, už tai atvažiav nak ia ir atvar kuop raudonarmie i , kurie trimis žiedais buvo apsup vienuolyn .

Automobiliai ried jo keliu. Ištisai trylika valand buvo vežami, negaudami nei k snio maisto. Vienuoliai baisiai išvarg lipo iš mašin pasiekus Podlinec , Augštuosiuose Tatuose. ia erdvios vienuolyno patalpos paverstos kal jimu. Iš jo ne manoma pab gti, sargybini automatiniai ginklai atkreipti kalinius.

Patikrino ir suvar kambarius, po dešimt kiekvien , kur tebuvo tik dvi lovos.

Nak ia vyko netik tas, nelauktas vykis: kaln gyventojai, patyr , kad ia, t kal jim suvežta j mylimi vienuoliai ir kunigai, at jo j vaduoti.

— G da jums, — jie šauk sargybiniams.

Apsiginklav lazdomis, akmenimis, pagaliais jie išlauž medinius vartus. Pasigirdo kulkosvaidži š viai. K gali padaryti beginkliai prieš kulkosvaidžius? Apie 300 paprast kinink , malk kirt j , gyvuli ganytoj suareštuota. Sepptyniolika j v liau nuteis po dvejus metus kal jimo.

Vienuoliai gi tuo metu meld si tame lageryje:

— Viešpatie, saugoki gyvybes m s ger j žmonei , kurie yra pasireng kiekvienai aukai. Matai gi, kad su šakomis jie negali atsilaikyti prieš kulkosvaidžius. —

Visoje ekoslovakijoje panaš s areštai buvo pravesti. Pasiliko tuš ios vienuolyn bažny ios. Policija nei vid neleido. Ta iau žmon s nesiskirst : jie stov jo prieš bažny i duris, meld si, giedojo ir verk ...

M S DIEN STEBUKLAI

Tarp ger knyg rekomenduotume perskaityti J. Burkaus "Teres Neumanait". Tai pilniausias lietuviškas veikalas apie t m s dien stigmatizuot j moter. Knyga turi 270 puslapi. Iliustruota daugeliu paveiksl. Šiame veikale sutraukta visi svarbesnieji dalykai, kas tik buvo iki šiol vairiomis kalbomis tyrin toj apie Teres Neumanait parašyta.

Vis pirma aprašoma Konnersreuto bažny ia, kurioje vis d mes traukia priešingoje sakyklos pus je didžiulis kryžius su Motinos Sopulingosios statula ir su parašu:

— O J zau, išgirski m s prašymus d l savo šven iaušios Motinos ašar . —

Konnersreutas — senoviškas miestelis, apie kurio namus autorius atsiliepia, kad ten "stalai nežino staltiesi ir baldai savo jaunyst s".

Teres Neumanait jau apie 60 m. amžiaus. Žinome jau mes, kaip ji sunkiai sirgo ir kaip 1925 metais, kada Teres l K dik lio J zaus buvo paskelbta švent ja, staigiai išgijo.

Nuostabi dalyk su Terese d josi. Vienu metu dr. O. Seidlis atrado pas j aštrios formos apendicit. B t reik j daryti operacij. Bet leiskime pa iam autoriui toliau kalb ti:

— Teres greit nub go bažny i, apie 10 asmen lydi ma. Bažny ioje jie išbuvo 20 minu i. Visai dingo skausmai ir temperat ra. Nakt nat raliu keliu iš jo p liai ir p liuota 10 cm. aklosios žarnos odel. Teres pasijuto visai sveika. Ryt ji pri m šv. Komunij ir apie pietus su klebonu išvyko Waldsassen pranešti gydytojui, kad ji jau visai sveika. Gydytojas dr. Ot. Seidlis konstatavo kaip nepaprast vyk, o žmon s stebukl ... Vis met eil Teres gyd s ir j geriausiai paž st s dr. Ot. Seidlis tvirtina, kad visi šie išgijimai tur jo antgamtinio charakterio.

Teres turi žaizdas kaip Kristaus rankose, šone. Netik s prof. dr. G. Ewaldas, taipgi dr. Ot. Seidlis net civiliniame teis-

me liudijo, kad žaizdos yra tikros. Kada kaikurie abejoni pilni gydytojai Teres klausdavo, ar ji stipriai negalvojusi apie žaizdas ir ar dėl to jai neatsiradusios, ji atsakydavo:

— To aš nedariau.

O vienam net pasak :

— Jeigu temptai galvotumei, kad esi jautis, ar išaugt ragai?

Apskaičiuojama, kad pasaulyje buvo apie 321 žmogus, kurie turėjo Kristaus žaizdas. Šiuo metu jų yra trejetas: Teres Neumanaitė Vokietijoje, tėvas Pijus Italijoje ir Morta Robin Prancūzijoje.

Penktadieniais Teres pergyvena ekstazes. Gydytojai visai tirdami kartais išveždavo pasivažinti j automobiliu, kad ji pamišt. Kartais atsukdavo laikrodį, kad ji dėl valandos suklyst, vistiek ekstazės atsiranda vienodu — Kristaus mirties laiku.

Šioje knygoje aprašyta, ką ji mato, ką girdi t nuostabi ekstazi metu. Smulkiai aprašyta jos matoma Kristaus kančios eiga. Teres stengia nusakyti savo niekad nelankytas vietas, atpažinti, kurie daiktai pašventinti, pažįsta net ir neuniformuotą dvasišką, pažįsta žmogaus sielos paslaptis, vartoja kalbas, kuri niekada nesimok. Nevalgo, negeria ir nemiega, tik gyvena priimdama šv. Komuniją, ir ji gali dirbautis, atgauna svorį, sumažėja kraujotekas jimo ekstazi metu.

Viena firma siūlo milijoną marki, kad ji leistų filmuoti, bet Teresei pinigai nerūpi — nesutiko. Jai tyrė daugelis Bažnyčios prieš, ir to takoje atsivertė katalikybė; pavyzdžiui evangelikas daktaras, masonas Beckeris, buvęs laisvamanis dr. R. Hynekas, prof. P. Radlo, dr. Fr. Gerlichas. Jie vyko "demaskuoti" jos apgauli, por metų tyrė ir, pamatė, patys tapo katalikais.

PASAULIE I MALDA UŽ KUNIGUS

Šventasis Tvas Pijus XII daug sielojasi Bažnyios reikalais, daug dirba, daug msto. Jis žino, kad Bažnyios ateitis labai daug pareis nuo gerų kunigų. Dėl to Jo Šventenybų parašė maldą, skirtą patiekti kunigams kalbėti prašant Dievo palaimos savo ypatingai augštomis ir atsakingoms pareigoms, o taipgi rašė maldą, kuri pasauliejiems yra prašomi kalbėti už kunigus.

Šventasis Tvas ne tik tą maldą parašė, bet ir pasirinko, kad už jos kalbėtų suteikta 1,000 dienų atlydis. Apie tai pranešė pasauliui kard. Canali, kurio žinioje yra atlydis tvarkymas.

Ta Pijaus XII pasauliejiams parašytoji malda už kunigus taip skamba:

— O Jzau, Amžinasis Didysis Kunige, Gerasis Ganytoju, gyvenimo šaltini. Kuris savo Saldžiausios Širdies ypatingo dosnumo dėka davei mums kunigus tam, kad išsipildytų tie mūsų šventimo siekimai, kuriuos tu mūsų širdis kvepi, ateiki ir padėk mūsų kunigams savo gailestinga pagalba, mes Tavą prašome.

O Jzau, būk mūsų gyvas tikėjimas jį darbuose, nepalaužiama viltis jį sunkumuose, karšta meilė jį uždavinuose. Lai Tavo žodis, tas amžinos išminties spindulys, nuolatini meditacijos keliu tampa mūsų gyvenimo kasdieniu maištu.

Lai Tavo gyvenimo ir kančios pavyzdys atnaujina jusų jėgose ir jį kentėjimuose, kad tai būtų ir mūsų pamokymas bei šviesa ir pagoda mūsų kentėjimuose.

Suteiki, o Viešpatie, kad mūsų kunigai nebūtų surišti jokiais žemiškais rūpesiais, o turėtų prieš akis tik Tavo garbę. Suteiki jiems jėgą, kad jie savo pareigose ištikimai išvertę grynais žiniomis iki paskutinio atodūsio.

Ir kai kuo mirties valandą jie Tavo rankas perduos savo gerai atliktą uždavinį, tegu jie iš Tavą, o Jzau, kuris bu-

vai j Mokytojas žem je, gauna atlyginim — teisingumo vainik švent j spind jime. Amen.

Šitokia yra graži naujai sukurta Šv. T vo malda už kunigus. Galima j su nauda sau ir su nauda kunigams kalb ti, galima tik priimti iš Šventojo T vo bendr mint , kad reikia melstis už kunigus ir tai daryti — savais žodžiais, savo širdimi — kalbant Diev arba net — kartojant ir prastas maldas — prašyti kunigams ištverm s, kantryb s, šventumo.

Kunigas taipgi yra žmogus iš žmoni . Jis yra nusid - j lis, o Dievo vardu turi kitus iš nuod mi išrišti. Jis yra žmogus, kur gali dominti žem s patogumai, o jisai turi sav s atsižad ti, kitiems gyventi. Jisai neturi šeimos, bet turi sugeb ti kiekvienoje parapijos šeimoje b ti saviškis, ne puldamas perdidel familiariškum . Jis yra tik žmogus, o turi skelbti Dievo žod . Taigi, pareigos augštesn s, negu žmogaus j gos. Tiesa, per šventimus šv. Dvasia j sustiprina ir savo dovano mis apdovanoja, bet nuolatin maldos parama broli Kristuje daug padeda.

Kunigui reikia daug kantryb s. Štai, šia proga teb nie atleista, jeigu priminsiu vien atsitikim iš savo pirm j kunigavimo met Lietuvoje. Buvo kažkokia ypatinga diena — ar pirmas penktadienis, ar kas, kad gana didel žmoni sp stis buvo prie klausyklos. Prieina senut ir sako klausy k loje:

— Kunig li, ar galiu aš papasakoti savo sapn ...

— Sapn ? Kam gi tai reikalinga. Sapnams nereikia pri duoti reikšm s...

Bet senut kalb jo, kad jos sapnas buv s ypatingesnis. Sp jau, kad grei iau bus galima t jos sapn išklaudyti, ne gu j tikinti, kad nereikia j pasakoti. Senut prad jo pasakoti. Kada baig — priminiau, kad dabar reik t išpažint at likti. Ji pasak , kad išpažinties visai neseniai buvusi ir da bar teat jusi tik to, jos manymu, beveik stebuklingo sapno papasakoti... O žmoni , net braška klausykla — kiek yra eil se. Ir reikia net su tokia senute švelniai apseiti, nepabarti jos, neatstumti.

Kit kart buvau pakviestas išklaudyti iŝpaŝinties mir iai besirengian ios, ŝirdies liga sergan ios inteligent s. Ji nor - jo taip gerai iŝpaŝint atlikti, gal paskutin , kad buvo visk susiraŝiusi s siuvinius iŝ viso gyvenimo. Nesinor jo palikti jos neramios s ŝin s. Klausiau... dvi su puse valandos. O ŝi- nojau, kad ŝmon s laukia uŝ dur , ir nesupranta, kod l taip ilgai. Toks nerv tempimas, kad gali ŝmogus susirgti pats tok ligon iŝpaŝinties beklaudydamas...

T kstan iai atsitikim kunigo gyvenime yra, kur reikia daug kantryb s, daug iŝminties, daug atsargumo, daug ŝven- tumo, ir tikin i j malda jam bus graŝi parama. Net ir kunigo ŝmogiŝk silpnyb pajutus geriau j sakyti ne ŝmon ms, o Dievui karŝtoje maldoje, kad jam pad t sekti T , Kuriam kunigas paŝvent savo gyvenim pasirinkdamas kunigyst .

LAIŝKAS MANO BRANGIESIEMS KRISTUJE

Gal mes net nesame paŝtami, o taip esame artimi Kris- tuje. Priimki kaip brolis, kaip sesuo ŝiuos kelius ŝodŝius, ku- riuos nuoŝirdŝiame atvirume raŝau. Trejet dien praleidau t v marijon vienuolyne, apm stydamas tas ŝventas parei- gas, kurias Apvaizda mums, kunigams, uŝd jo. Ir mane su - m r pestis, kaip augŝt uŝdavin Dievas mums, ŝmon ms, yra parink s. ŝventas Bernardinas sako, kad kunigo parei- gos iŝ dalies panaŝios *ŝv. Trejyb s* asmen pareigas: kon- sekruodamas Kristaus k n ir krauj kunigas veikia kaip Dievas T vas, Sutv r jas. Atleisdamas per iŝpaŝint nuod - mes, kunigas veikia kaip Dievo S nus — Atpirk jas; ir ŝv. Augustinas teisingai primena, kad kunigui ia pavesta taip iŝskirtina galia, jog tie, kurie mirdami jau pasitraukia nuo kunigo galios, niekada nei aname pasaulyje nebegali susi- laukti mirtinos nuod m s atleidimo, jei su ja mir . Pagaliau,

teikdamas sakramentus, kunigas veikia kaip Šv. Dvasia — šventindamas žmones.

Kai pam stai, kad tokios svarbios pareigos pavedamos žmogui iš žmoni , silpnam ir menkam, baugu darosi, ir norisi prašyti broli Kristuje, kad savo nuoširdžia malda paremt , kad nors kiek Dievo Apvaizdos sudedamas viltis pateisintume. *Šv. Jonas Vianney*, Arso klebonas, kur atlankiusieji sakydavo, kad jie mat Diev žmoguje, nor jo, pakartotinai band , pab gti iš tos atsakingos vietos...

Tik j s maldos ir broliškas atjautimas mums, kunigams, gali pad ti, sustiprinti, kur stipryb s taip daug reikia. Kunigas yra ne sau kunigas. Jis pats sau nei išrišimo duoti negali, nei kit sakrament sau teikti negali, išskyrus šv. Komunij per šv. mišias. Kunigas yra tik Dievui ir žmon ms ir tik melskite Dang , kad mums pad t tai paskir iai savo visus sugeb jimus ir j gas pavesti.

Šv. Tomas yra giliai ir teisingai pasak s:

— Kunigyst s šventim svoris turi b ti dedamas ant pamat , šventumu išdžiovint . —

Per septynerius metus seminarijose mus ruoš tai šventai naštai, tie nuošalumo metai spaud mummyse, m s b de tam tikr žym , kuri pasilieka. Tod l, jei mes v liau ateisime prie j s mielo vaiši stalo ir anks iau nuo jo pasik l pasitrauksime, supraskite mus. Mums labai miela J s draugyst , bet mes turime pab ti su knyga rankoje, kad rastume k naujo Jums sekmadieniais pasakyti, — kad Viešpaties iškelti augštoms šventoms pareigoms mes stengtum s ir savo b du bei išsilavinimu b ti to verti. Mes niekur neatsakysime kojos kelti, kur b sime kvie iami, bet suprasite mus, jei tai bus neilgas pasilikimas.

Flaman poetas *Guido Gazelio* apie kunigus yra pasak s:

— Arba j s b site augštesni už angelus, arba j s b site suminti kojomis paskutinio iš žmoni . —

Va kaip reikia bud ti, ir J s, broliai, ses s Kristuje, pad kite. Visi mes esame žmon s ir, jei k perdaug žmogiško pasteb site, ne žmon se tai skleiskite, o maldoje Dievui pa-

sakykite, kad Jis stiprint t , kur parinko savo maloni da-
lintojumi ia žem je. Šv. *Jonas Auksaburnis* kart prasarit :

— Rankos, kurios dalina Kristaus k n , turi b ti švarios,
kaip saul s spindul lis. —

Kitas šventasis, šv. *Laurynas*, aiškina, kad ant kunigo
dedamas arnotas jam primena, jog jis turi b ti apgaubtas kil-
nios meil s atmosfera. Ta arnoto pus , kuri nugr žta alto-
ri , primena Kristaus meil s pareig , o atgr žtoji žmones —
siel meil ir darb j išganymui.

Prisimename mes tai, ir kaip šv. Pranciškus Alverno
kalne Dievul klausiamo:

— Kas gi Tu esi, mano saldžiausias Viešpatie? o kas gi
aš esu — menkiausias kirmin lis ir nenaudingas tarnas!

Štai kod l mes prašome jus savo maldomis prisid ti, kad
Dangaus malon mus silpnus stiprint .

Tik kite man, brangieji, mums nelengva, b nant tik žmo-
n mis, s sti klausyklon ir teisti Dievo vardu, ir skelbti spren-
dim , kuris, žinome, bus sunkus, o paties Dievo nustatytas ir
nepakei iamas. Štai kod l mes prašome mus suprasti ir mal-
da paremti.

Š mano laišk skaitys šimtai, gal ir daugiau, ir tikriau-
siai negausiu nei vieno atsakymo laišku. Tegu taip b na; bet
brangus skaitytojau, b ki taip malonus atsakymo vieton su-
kalb ti vien Sveika Marija už t , kuris, b damas tik žmogu-
mi, turi atstovauti Diev žem je.

Jums atsivad s kun. Juozas

MINTYS VIENUOLYNO SODE

Miest o dulk s, d mai ir m rai per ilg laik žmogui
pradeda pabosti. Imi ilg tis žali j piev , gražiai nuaugusi
sod ir pla i j lauk .

Jau iausi laimingas trejetai dien paspruk s daili j
TT. Marijon seminarij , kur tyras užmies io oras, kur gaivi-

nanti vienuolyno rimties nuotaika. Vaikš iojau žol tais takais, m stydamas vieno pranc z vienuolio surašyt sias mintis. Kai kurios iš j gali b ti domios bei naudingos ir pasaulie iams, taigi jas ia ir pakartoju. Skaitytojas atleis, kad jos ia pateikiamos be reikiamo ryšio.

— J zus n ra vien Dievo žmogus, Jis yra Dievas Žmogus.

— Dievo akyse b kite tuo, kuo j s norite atrodyti žmoni akyse. Savo širdyje nešiokite gyv j evangelij . Kardinalas Mercier yra pasak s: "Pasaul išgano ne mirusi spausdintos knygos raid , ne atitrauktinis mokslas, negal s pasiekti siel gelm s, o Evangelija gyvenime t žmoni , kurie Krist atstovauja."

— Savo veikime stenkit s nusl pti save, o iškelti J zaus švies j asmen .

— Kaip gi dažnai m s tik jimas pasidaro tik lengva kasdienyb : tik iš pro io mes Diev imame prisiminti, apie J kalb ti; dažnai tr ksta sitikinimo ir meil s.

— Kad gal tumei išpl sti antgamtin veikim , reikia pa-iam b ti antgamtin s dvasios, o kad tokiuo b tumei, reikia b ti maldos žmogumi.

— M s dvasin taka paeina nuo to, kiek šv. Dvasia yra apsigyvenusi mummyse, o Ji mummyse tiek yra, kiek mes gyvename vidiniu, dvasios gyvenimu.

— Parapija, tai žmoni bendruomen , susispietusi apie Kristaus altori . Kuo daugiau parapija pasidaro dvasine šeima, tuo labiau ji jungiasi apie Kristaus altori ir jo Švent j auk .

— Šv. Albertas sako: "Ostija per Mišias pakeliama ne tik besimeldžian i j žvilgsniui, kad j adoruot , bet kad jie dvasioje tiest rankas ir sužadint intencij drauge aukotis Dangaus T vui per T , Kuris save paaukojo ant kryžiaus".

— Ne m s darbai ir užsi mimai turi mus valdyti, bet mes turime juos kontroliuoti ir valdyti.

— Kad gal tume at jus paskutinei dienai numirti taip ramiai, kaip ramiai kad užmiegame, reikia kiekvien dien

užmigtį pasiruošus taip, lyg tai būtų tavo paskutinis mirties miegas.

— Ateis diena amžinybėje, kada mūsų augščiau laimės bus garbinimas Dievo, taigi jau ir žemiau pratinkim savo silpnus garbinimus jungti su šventais ir angelais, kurie be paliovos garbina: šventas, šventas, šventas...

— Šv. Pranciškus Salezietis, nors ir buvo visada užimtas tikybės dalykais, per metus išties mūsų pašvėdavo tik padidinimui vienybės su Dievu ir rūpesiui savąja siela. Po to jis visą dieną ždavo prieš kasdienį darbą, pas mus naujos jėgos ryšyje su Dievu.

— Žmogus, kuris nustoja skaityti gerus skaitymus, greitai ima skursti dvasioje. Jis nepasiekia platesni dvasini akiraikio. Jis gal ilgą valandą praleidžia tuščiai pasikalbėjime, kuriame dažnai nukenčia artimo meilės ir jo grynasis žinios.

— Nesitikime dvasingumo, tai niekad nepasivilsime.

— Būkite ramūs ir vieningi plaukdami gyvenimo jūra. Nei mums taikomi prietelingi "Hosana", nei nedraugingi — "Nukryžiuok" teneiškreipia mūsų iš tiesaus kelio. Sunkumuose ir kančioje klausykim Kristaus balso: "Eikite visi priimanis".

JEIGU KUNIGAS KVIEČIAMAS SVEČIUS

Per paskutinį dešimtmetį teko pervaziuoti keliasdešimt užsienio valstybių, bet niekur neteko rasti taip malonių, taip nuoširdžių, taip vaišingų žmonių, kaip Amerikos lietuviai. Jie skubūs ir pestyje padėti, jie malonūs susitikus ir svetingi juos aplankius. Jei kada teks grįžti į tėvynę, tai šiomis USA lietuvių geromis savybėmis galime pasidžiaugti.

USA lietuviai katalikai savo kunigus gerbia ir ne kartą juos nori savo namuose turėti. Tas gražu, tik kad viskas sklandžiai išeitų, reikia prisilaikyti tam tikros tvarkos.

Kunigas tarnauja visai parapijai. Taigi jisai gali turėti daugelį sipareigojimų. Norint jį pas save pakviesti, reikia iš anksto susitarti, ar jisai tada bus laisvas. Žinau atsitikimą, kada geraširdis šeimininkas skani ant iš irškino, purinius ragaišius iškepė, bet — ta geraširdis šeima tepašaukė sveiką tik iš vakaro, jis turėjo kitus sipareigojimus, atvykti negalėjo ir visiems susidarė nemalonumas. Kad to nebūt — geriau viską iš anksto sutvarkyti.

Kunigo pirmoji pareiga yra ne svečiuotis, o rąpintis apaštalavimu. Jisai yra labiau reikalingas vargšams, lėšnelėse, prie ligonio lovos, netikinėjį butuose, negu prie riebiais kumpiais ir šampanu nukrauto stalo. Tiesa, ir mes geriausiai parapiečiai turi teisę kunigą susilaukti sveikus, bet kunigas turi teisę laukti, kad neatims jam perdaug laiko. Mes, kunigai, pareigos yra taip didelės: mes bėdami tik žmonas turime išsakyti kalbą Dievo vardu. Mes bėdami tik kristiečiai Viešpaties visatoje, turime Dangaus vardu duoti sprendimą pačiuose giliausiuose ir paslapčiausiuose sielos klausimuose. Tik kiti manim, kai mes sigalvojame tas pareigas, mums patiems darosi baisu, kad Viešpats patikėjo mūsų rankas. Tada mes norime daug skaityti, daug svarstyti, kad savo uždaviniui būtume geriau pasiruošę. Ir mes tada maldaujame:

— Nepirakinkite mūsų prieš gyrybomis linkstanį stalą ir klegančią kompaniją. Mes norime savo laiką paskirti knygai, rašymui, ligonio aplankymui. Jei Jūs mus kviesite, mes visada ateisime, bet atleiskite, jei mes paskutiniai ateisime ir pirmi išeisime. Ne dėl to, kad mums nebūtų malonu būti geriausi mūsų žmonų draugystėje, bet todėl, kad mes norime tū pareigai atiduoti pirmenybę prieš malonumą.

Mūsų malonieji lietuviai šeimininkai ir šeimininkas yra nepaprastai vaišingi. Šiandis už stalo ne tik valgys ragins, bet tau lėkštę priklaus ir per petį dar patapnos ragindami: "Valgyk, Tėveli, valgyk".

Geraiširdis mes labai vertiname, tačiau pagalvokime, kad taip raginamas žmogus kitą kartą valgys ne dėl to, kad reikia kuo jį gaus palaikyti, bet kad neužgautų šeimininką. Par jį

namo taip apsisunkin s gali net susirgti arba šiaip pergyventi nesmag jausm . Ir taip vieton malonaus vaiši atsiminimo pasiliks pabaigoj patirto sunkumo kartumas. Dar blogiau, jei perdaug raginama gerti.

Atminkime, kad parapijoje kartais b na po kelet krikšt , vestuvi . Kunigas pakvie iamas kelias vietas. Negali gi jis suvalgyti keli vakarieni . Tod l geriausia: paprašyti kart , jei reikia — pakelti k ar iau, bet žmogui palikti visišk laisv : kiek nor s, tiek ir paims. Žmogus juk yra pats "bosas" ant savo pilvo ir niekas kitas tenever ia j kimšti maisto, kuris jo organizmui nebereikalingas.

Taip, kad atmintinos trys taisykl s kvie iantis kunig vaišes:

1. Iš anksto susitarti,
2. Neprievartauti jo su valgiais ir g rimais,
3. Atleisti, jei jis ateis v liau už kitus sve ius ir netrukdyti, jei jo pareigos pareikalauja išeiti anks iau.

5. ŠVENT J P DOMIS

ŠVENT J GYVENIMO PASLAPTYS

Kitados buvo vienas tarnas, kuris dirbo pas žmog labai švento gyvenimo. Tas šventasis, b davu, v lai vakarais ar net su tamsa rytais išeidavo lankyti neturting j , pasiimdamas ir savo tarn , kuriam tekdavo pagelb ti nešti dalykus, skirtus vargš sušelpimui. Kartais taip jie išeidavo nebodami n sniego pusni . Šventojo uolumas buvo taip didelis, kad tarnui pasirod net persunku lauži pusnis beklampojant pas varguomen . K jis sugalvojo? — Jis m eiti iš paskos šventojo ir taikyti savo kojas jo pramintas p das. Taip buvo daug lengviau...

Ir mums, norintiems prad ti žygiuoti tobulyb s keliu, bus lengviau, jei prad sime savo p das kreipti švent j pramintus takus, sekti jais.

Ta iau mes, pagalvoj apie šventuosius, prisimename, kaip didieji iš j plak si save iki kraujo, naktis praleido ant grind , marinosi alkiu, nešiojo ašutines, kaikurie tur jo net spygli vainikus savo kantrybei užgr dinti ar b go tyrus ir miškus, nor dami nuošalume vieni patys su Dievu pasilikti. Mes juos gerbiame, mylime, jais stebim s, bet jais pasekti mes nerandame galimum ir neišdr stame.

Tas m s atitr kimas nuo švent j , be valios silpnumo, pareina nuo dviej priežas i :

1. Mes nepilnai suprantame šventumo esm . Giliai sikedime vien taisykl : mes *Dievo nemyl tume, jei neįjieskotume vis naujesni , geresni b d , kaip Jam savo meil pareikšti*. Kas mums pasektina iš augš iau min t švent j , tai j ta nepalaužiama Dievo meil . Tai Dievo meilei jie pridav

tokias formas iki koki ano laiko žmonija buvo pri jusi, kaip anais laikais atrod geriau. Mes, jieškodami vis nauj Dievo meil s b d , prieiname, kad be sav s apsimarinimo priemoni , svarbu ne tiek savo energij sunaikinti plakimais ir nemiga, kiek darbu artimo meil s ir apaštalavimo tarnyboje. Tik *stenkim s perimti švent j uolum ir pritaikyti m s laikais tinkamiausiems artimo meil s ir apaštalavimo darbams, ir mes b sime geriausi švent j sek jai.*

2. Mes turime taipgi labai nepiln supratim apie šventuosius ir j vykdytus darbus. Dauguma m s netur jome laim s šventuosius sutikti akis ak , pažinti juos su jais be bendraudami, su jais begyvendami. Mes juos tepaž stame tik iš to, kaip juos apraš švent j gyvenim autoriai. O šie dažnai steng si parodyti juos kuo nepapras iausiais, atlikin jais kuo ypatingiausius ir net keis iausius darbus, ir taip patiek mums pavyzdžius, kuriais mes stebim s, bet kuriais nevisada galime sekti.

Tuo gi tarpu, šventieji buvo labai malon s, simpatingi, žmoniškumo pilni asmenys. Iš šitos pus s mes šventuosius ir pasistengsime pažinti.

Imkime kelet pavyzdži : *Šv. Dominink* mes paž stame kaip aštr kovotoj prieš eretikus. Bet jis, uoliai gindamas švent j ties , priva iame gyvenime buvo labai malonaus b do. Savo varginaniose kelion se per Alpes jis nepamiršdavo sigyti kelet šaukšt , kuriuos jisai parnešdavo sesel ms vienuol ms lauktuvi Rom .

Šv. Ignac mes paž stame, kaip aštr atgailotoj , ypatingo rekolekcij b do išgalvotoj . Bet jis buvo žmogus švelnios sielos, m go g les, tik j neskindavo. Jis netgi mok jo lošti biliard . Kart su vienu, gana apsileidus gyvenim bevedan iu teologu, su jo toki lažyb : jiedu loš biliard ; jei gu praloš Ignacas, jis tarnaus pas t vyr vis m nes , bet jei gu praloš tas teologas, jisai per m nes darys t , k jam pasakys Ignacas. Lošim laim jo Ignacas ir anam vyrui uždav per vis m nes atlikti geras rekolekcijas, kurios jo gyvenim pataisyt .

Šventieji atliko heroiškus darbus, bet jie buvo žmonės kaip ir mes, pasiekta tobulumas dažnai jiems daug ir daug tempimo ir išsižadėjimo kaštavo. Mes žinome, kaip *Šv. Perpetua* didvyriškai pakliūkinkinyt, bet ji savo užrašuose paliko atžymėjus: kai kalbėjosi jos tvas, puolant keli prieš ją, prašydamas, kad pagailėtų jos žilplauk ir nusilenkt imperatoriaus patvarkymams, *Šv. Perpetua* rašo: "Matydama ją tokioje padėtyje, aš beveik miriau iš skausmo".

Šventieji buvo žmonės, su visais žmoniškais silpnumais, bet jie ryžtingai mokėjo save apvaldyti. Argi mes nežinome, kad vėliau kovos karštyje *Šv. Ignacas* stovėjo šaltame pridedant iki kaklo, — *Šv. Benediktas* voliojosi erškėčiuose, — *Šv. Jeronimas* muštinakmenimi, palaimintoji *Angela* iš *Foligno* degino save raudonai kaitinta geležimi.

Taip, šventieji buvo žmonės, kaip ir mes, su panašiomis silpnybėmis ir panašiais polinkiais, bet jie ryžosi ir pasiryžę ištesėti, nors tas ne kartą jiems labai daug vėliau kovos ir nusimarinimo kaštavo. Jie kovojo ir kentėjo, jie išrodę linksmi kovose ir kentėjimuose, bet niekas nepasakys, kad jie kovos ir kančios sunkumo nejautė.

DVASIOS GALIŅ PATARIMAI

Daug žmonių ir labai nuostabiai myli jį ir myli Dievą. Štai, kartą vienas vyras turėjo progą išklausti šv. mišios, kurias laiką šventasis *Jonas Vianney*. Tuo laikotarpiu šventasis turėjo nesveikas akis, veidą. Tas mišios klausyti atėjus vyras atidžiai sekė šventį. Jisai matė, kaip gausiai ant jo veido tepimus, iulpo kraują. Tai jau šventasis taip buvo sigilinęs savo maldą, kad nei galvos, nei rankų nepajudino nei kiek.

Kaip gi mes turime iš to pasimokyti, kad mokėtume iš-

likti susikaup maldoje, nors ir kažin kaip kyriai vienokia ar kitokia mintis mus bandyti išblaškyti.

Tikruosiuose šventuosiuose šalia atsidavimo Dievui buvo ir gilus nusižeminimas. Taip, šv. Teres l atvirai prisipaž sta:

— Aš nesu šventoji, niekada nedariau t didži veiksm , kuriuos šventieji atliko. Aš tesu tik mažyt siela, kuriai Dievas teikia malones. Iš savo pus s, nuo trej savo amžiaus met , aš nieko nesu atsakiusi Dievui, niekada nesu atsakiusi pildyti Jo vali . —

Vargu ar kuris šventasis taip gražiai yra pamok s kaip gyventi, kaip Šv. Andriejus Fournet. At jo kart jisai vienus namus. Atrado tenai šeiminink , pasveikino j ir paklaus :

— Sakyki, mano dukra, apie k tu m stai, kai dirbi?

— Nieko, t ve, aš tada nem stau.

— Tai negerai. Kai valai namus, savo širdyje pam styki: Viešpatie, išvalyk mano šird nuo nuod m s taip, kaip aš valau šiuos kambarius. Kada žiebsi ugn , uždegsi švies , sakyk: Viešpatie, sušildyki mano šird savo šventos meil s liepsna. Kada lipi laiptais, prisiminki Kalvarij , arba prisiminki Dang ir sakyki: Mano Dieve, sustiprinki mane savo malone, kad aš pasiek iau dang , kaip kad aš dabar laiptais lipu augštyn. —

Paskiau šventasis prid jo:

— Kas buvo su jumis, kai aš jau j s namus?

— Niekas, buvau aš viena.

— Ne, mano dukra, su tavimi buvo Angelas Sargas. Ne-užmirški jo buvimo, ir dažnai d koki Dangui už jo glob .

Tie švent j žmonė kv pimai reikšmingi ir verti d mesio.

Dabar net ir nekatalik pasaulis šventiesiems pripaž sta didel reikšm . Imkime tok Renan , ir jisai kalb jo:

— Didžiausi pakeitimai, kokius aš ma iau po Kalvarijos laik , yra atlikta to Asyžiaus neturt lio (šv. Pranciškaus).

Žmogus — mažas ir silpnas. Reikšminga, kad net USA paštas yra paskelb s, jog po kremacijos (sudeginimo) žmogaus pelenus galima si sti kaip "Vert s neturin ius pavyzdžius" — tuo b du pigesnis persiuntimas. Taigi, viskas, kas

lieka po žmogaus mirties — bever iai pelenai. Tik jo siela nemirtinga, ir jo gyvenimas tik tiek vertas, kiek jisai turi ryšio su Dievu. Tik reikia mums Dievyb sijausti.

Kažkas yra pasak s:

— Tas, kuris ži r jo Krist , kuris nors vien kart pažvelg Jo akis, negal s užmiršti šio vaizdo vis amži .

PASUKIME ŽVILGSN AUGŠTUMAS

Viena moteris tur jo daug darbo su knygomis ir su raštais. Nuolatinis skaitymas gerokai pervargino jos akis. Ji nu - jo pas aki specialist ir šis jai primin : akys reikalingos pilsio, reg jimo lauko pakeitimo.

Pro tos moters buto langus toli mat si augšti kalnai. Aki specialistai jai patar dažniau savo žvilgsn nukreipti tas augštumas, t diding besistiepiant i dang kaln vaizd .

Panašus pavojus yra su kiekvienu iš m s : jeigu mes tematysime tik savo kambario sienas, jeigu mes testeb sime tik savo darboviet s patalpas, mes nieko kito nematysime ir mažai apie k tegalvosime. Mums reikia žvilgsn pakelti augštumas, augš iau pa ios žem s, pažvelgti dalykus anapus šio pasaulio, dom tis amžiniais klausimais ir gyvenimu, kuris nesibaigia.

Vienas vyras iš j s tamsi gatv nak ia, pamat kok žmog , kuris neš si žibur . Jis jo lazda ap iuopdamas keli ir buvo aišku, kad pats ta šviesa negali pasinaudoti.

— Atleiskite, bet J s turb t esate netek s aki šviesyb s? — paklaus pirmasis.

— Taigi, esu aklas.

— Tai kam j s dar nešat s žibur ?

— Man pa iam reg ti jis nekiek nepadeda, bet jis apsaugo kitus, kad jie ant man s neužgri t .

Gili mintis — nešti švies . Ta šviesa turi rodyti ne tik kur kiti neprivalo žengti, bet ir nurodyti jiems tikr j keli . Taip, ypatingai didelis pašaukimas yra gyvenimo kelyje nešti žibur , kuris nušviest kitus, vest kitus tiesiaisiais keliais. Tas bus be galo naudinga ir mums patiems, ir jiems. Mažiau bus pasaulyje klaidžiojim , tiesiau bus keliaujama prie amžin j tiksl . Tas m s žiburys gali b ti šviesus žodis, geras patarimas, rankas duota gera knyga, patrauktas žmogus paklausyti pamoksl, nuvestas ger religin kin , pratintas skaičiuoti ger katalikišk laikrašt .

Didis Pensylvanijos astronomas David Ritterhouse, per teleskop steb damas žvaigždes, matuodamas j dyd , nustatin damas j viet danguje lengvai pasteb jo, kad plonas si lelis teleskope uždengia milžinišk žvaigžd tolumoje.

Kit kart mažas berniukas, prisid j s cent visiškai prie akut s, naiviai vaikiškai sušuko:

— Mamyte, koks tasai centas didelis! Jis uždengia m s visas duris.

Taip, mažas, menkas dalyk lis, kasdien smulkmena, jeigu tik ji pagauna m s d mes , gali uždengti pa ius didžiuosius gyvenimo dalykus, aptemdyti m s akis svarbiems ir galutiniems tikslams. Pask sdami r pestyje smulkios kasdien s prabangos ar patogum , mes galime nebekreipti reikiamo d mesio tuos dalykus, kurie yra anapus, kurie bus m s amžinatv je, kuriuos rasime tada, kai reik s palikti visk , k tik mums geriausio ar mažiau svarbaus gyvenimas duoda.

Vienas Indijos misionierius dažnai pasakodavo atsitikim su vienu jaunu karininku: prieš daugel met tas karininkas susirgo drugiu. Liga pakrypo pavojing j pus . Ap-linkui ligon stov jo gydytojai ir jie jaut , kad niekuo negali pad ti.

Tada vienas ligoniui pašnabžd jo:

— Ar dar b t kas nors, ko iš m s nor tum te?

— Atsukite mane kit pus , kad aš gal iau mirti saul s spinduliuose.

J atsuko. Saul s spinduliai m j glostyti. Kažkaip tai suteik jam naujos vilties ir nauj j g . Tai buvo momentas, kada jis pergyveno kriz ir palaipsniui išgijo.

— Tas karininkas, — pridavo misionierius papasakoj s š vyk , — tai buvo mano t vas. Dar kai buvau mažas berniukas, jis man papasakojo t vyk . Kaip ir t vas, aš irgi stengiausi vis savo gyvenim praleisti saul je... Tik Viešpaties Akivaizdos saul j žmon s gali gauti stipryb s savo uždavinuose.

Dažniau stenkim s b ti Dieviškos Saul s ir Dangiškos Meil s spinduliuose!

KO REIKIA, KAD PASIEKTUME ŠVENTUM

Vienas iš giliausio proto žmoni , kokie tik kada pasaulyje yra gyven , ir drauge vienas iš šven iausi , buvo šv. Tomas Akviniėtis. Kada plaiiai pasklido žinia apie jo didel išmint ir nuostab šventum , tas garsas pasiek ir jo tikr seser . Ji pati, pažindama savo brolio veržim si tobulyb , pam st — eisiu ir aš paklausti, kok jisai duos man patarim , kaip geriausiai pasiekti šventum .

Šv. Tomas Akviniėtis, išgird s savo sesers troškim , pratar :

— Manoji sesuo, kad liktumei šventa, vis pirma turi *nor ti*.

Tai gili tiesa. Jei patsai Dang nesiverši, niekas prievar-ta tenai nenuneš.

K gi mes tur tume daryti, siekdami šventumo?

Ko mes gal tume pasiklausti, kaip kad ta mergait klaus si savojo brolio?

Mes turime did j savo t v Šv. Petro soste Romoje, popieži , kuris Šv. Dvasios vadovaujamas mums patarimus duoda.

Pijaus XI patarimas yra:

— Siekti šventumo per mald ir atgail .

T dviej dalyk mums reikia.

Per *mald* m s sukepusios širdys šaukiasi dangiškos maloni rasos.

Per mald klaidžiame gyvenimo kelyje mes jieškome žibur lio iš viršaus.

Per mald mes tiesiame rankas Apvaizd , kad Ji pamint m s dešin ir vest tobulyb s takeliais.

Ta iau malda, nors ir augš iausios r šies dalykas, vis d lto — elgetavimas. Be to mes apseiti negalime, bet kai k ir iš savo pus s turime daryti.

Iš savo pus s mes turime susir pinti *atgaila*.

Atgaila tai dirvos išpurenimas dieviškai s klai m s širdyje.

Atgaila tai piktžoli išrav jimas, kad m s siela pasi-puošt šventumo žiedais.

Vienas vienuolis tur davo nuolat eiti po žmones išmal-dos prašydamas. Eina jisai kart su kitu broliu ir jam sako:

— Eidami per žmones mes tur kime rožan i rankoje, akis nuleiskime žem , o šird pakelkime Dang . —

Gili tame išmintis.

Malda turi b ti dažnas užsi mimas.

Iš savo aki mes negalime paleisti žem s ir, kas b tinai reikia kasdieniui duonai, turime apsir pinti. Ir juod dien turime pramatyti, ir po mirties niekam sunkenybe nenor ki-me b ti — žemiškus reikalus turime tinkamai tvarkyti ir ap-r pinti, bet drauge — ir m s širdis teb nie pakelta Dang .

Gyveno kart žmogus, kuris negerb svetimos nuosavy-b s. O jo s nus buvo gav s neblog išaukl jim . Ir štai kar-t t vas j privert drauge su savim eiti svetim vaisi vogti. Pri jo jie numatyt viet . Sustojo. T vas nusimet nuo pe-i tuš i maiš ir dar apsižvalg , ar nemato j nereikalin-ga akis: paži r jo dešin , kair , pirmyn, atgal — nieko nematyt.

T vas jau buvo bekraun s maiš , kaip s nus j staiga sulaik ir tar :

— T ve, tu dar nepažvelgei vien pus !

— Kur?

— Augštyn!

T vas suprato s naus mint . Jis nebuvo pak l s galvos augštyn, nepat mijo, kad Dievas j mato iš Augštybi , nepaklaus savo s žin s, ar Dievas pritaro tam žygiui. Ir mes kasdieniame savo gyvenimo kelyje nepamirškime pažvelgti svarbiausia kryptimi: AUGŠTYN!

ŠVENTOJI KOVA

Šv. Jonas Chrizostomas rašo:

— Dievas savo rankose tur jo veksel , kur pirmasis žmogus raš skol nusidedamas. Bet Kristus t veksel prikal prie kryžiaus. Jo kraujas krito ir skol panaikino. Savo krauju atpirko. —

Dievas žmogui parod daug gailestingumo: angelai už pirm j nuod m amžiams prarado viet arti K r jo, slydusiam gi žmogui Dievas atsiunt Išganytoj . Nors S nus išpirko žmoni veksel prieš T v , bet ir mes negalime pasi- likti visiškai abejingi ir nerodyti joki pastang .

Siekiant šventumo reikia sekti švent j pavyzdžiu. Labai b t svarbu padaryti pasiryžim daugiau save sekti ir kontroliuoti. Sakysime, vakare, kada m s keliai sulinksta vakarin ms maldoms, galime paremti galv rankomis ir pam styti — kaip mes t dien praleidome. Kokie mes buvome darbe, namuose, su kitais, kokie savo širdyje, kaip s žinintai atlikome savo pareigas Dievui.

Pamat šeš lius savo gyvenimo kelyje, tuojau mes ga-

lime padaryti pasiryžim , kad ir pakartojant t graži skaut kalbam mald :

— Dieve, duok, kad aš rytoj būčiau geresnis, negu šiandien buvau.

Suprantama, kad norint kilti augštin, norint irtis prieš pomgi srov , reikia parodyti daug valios. Tuo būdu valia užsigr dina ir garantuoja žmogaus pasisekim ir laim .

— Mūsų darbas, mūsų pastangos yra visada kova, — sako *H. Perreyve*, — ir ji tik valia gali atnešti pergal ; valia gi kitaip neišeina nugal toja, kaip tik per pasiaukojim .—

Rašytojas *Rene Bazin* vis žmogaus vert mato jo valios stiprume. Jisai skelbia:

— Žmogaus vert nepareina nei nuo svarbumo nei nuo augštumo jo darb , o tik nuo jo valios ir intencijos, dėl kurios jis daro. —

— Minia yra bevališkai blanki; dideliais yra tie, kurie kovoja, — raš *Alfredas de Vigny*.

Didžiausia gi kova yra pa iam su savimi, su gyvuliškumu savyje. Ir ji tik tik jimas, tik religija suteikia svarbiausią pagalb ir sustiprinim .

Savo darbais ir raštais pasižym j s *Lekouve*, Pranc z akademijos narys, kart buvo pakviestas išdalyti diplomus vienoje Paryžiaus mokykloje. Ji jį taip prabilo susirinkusius:

— Jeigu man reikt parinkti — kas vaikui svarbiau: mokėti skaityti ar mokėti melstis, aš pasakyčiau — geriau mokėti melstis. Juk melstis, tai mokėti skaityti vis gražiau: si knyga, iš kurios išplaukia visa šviesa, teisingumas ir g rris. —

Ryšys su Dievu, tik jimas duoda žmogui heroiškos j gos gyvenimo kovose. Kart vienas pranc z revoliucionierius m gr sinti katalikams:

— Mes sunaikinsime visas bažny jas ir varpines.

k vienas katalikas atsiliep :

— Tai gali būti, bet j s nepasieksite žvaigždžių , kuriuos mus ir mūsų vaikus mokys, kad yra Dievas.

ŠVARA IR TVARKINGUMAS ŠVENT J PAVYZDŽIUOSE

M s mielosios šeiminink s ilgas valandas praleidžia besitvarkydamos namuose, bevalydamos kambarius ir kitus nam apyvokos dalykus.

Švara ir tvarkingumas yra labai vertingos doryb s. Jeigu mes esame susidar sp d , kad daugelis švent j vaikš iojo nesipraus , plauk nekirp ir tam panašiai, tai tas sp dis yra mumyse daugiau d lto, kad švent j gyvenimo rašytojai tur jo menk nuovok , o ne d lto, kad šventumas tur t kok ryš su nešvara.

Imkime kelet pavyzdži .

Šv. Margarita Marija prisipaž sta:

— Aš taip labai buvau pasinešusi tvarking švarum , kad mažiausia nešvara manyje iššaukdavo net v mim . —

Kai *Šv. Teres l Vaikelio Jzaus* dirbo skalbykloje, kart j t šk nešvarus vanduo iš indo, kuriame arti jos esan ioji sesuo mazgojo drabužius. Šv. Teres l sakosi greit pajutusi palinkim pasitraukti ir nusišluostyti veid , kad parodyt , kaip jai tai nepatinka. Aišku, kad Šv. Teres l susilaik nieko nepadariusi, kas žeist kit seser , bet nešvara jai nepatiko.

Šv. Vincentas a Paulo, kai jis prad jo savo didel darb — r pintis 30,000 vargingiausi Paryžiaus žmon i , dažnai lankydamo l šnas, kur buvo pilna lig ir nešvaros. Ta iau vienas iš pirmiausi jo darb buvo jas išgramdyti, išvalyti.

Kart vienas naujok magistras skund *Šv. Ignacui* vien naujok , kam tas taip dažnai rankas mazgoja. Anais laikais, kada dar žmon s mažai žinojo apie užkre iamas ligas, tas gal jo atrodyti kaip savotiška puikyb . Ta iau Šv. Ignacas buvo toli prašok s savus laikus, jis vertino švar ir palaik to naujoko pus .

Šv. Teres iš Avilas nem go nešvaros ir netvarkos, o an dien Ispanijoje buvo pakankamai t abiej dalyk . Šv. Te-

res labai m go baltus, švarius skalbinius. Vanden ji m go labiau už kitus gamtoje randamus dalykus. Savo knygoje ji rašo: nerandanti kit vaizdesni dalyk , kaip vanduo, pri-lyginimais aiškinant dvasinius dalykus.

Šv. Pranciškus, kada eidavo sakydamas pamokslus per Umbrijos bažny ias, m gdavo su savimi neštis šluot , kad gal t iššluoti, išvalyti bažny ias, kurias atrasdavo ne taip švarias, kaip jos tur t b ti. Nešvari bažny ia jam tiesiog b davo nuli dimo priežastimi.

Kai jisai sirgo, šv. Klara atsiunt jam pati padirbusi šliu-res, kad jomis apsiav s labiau išsaugot savo žaizduotas (stigmos) kojas nuo dulki ir nešvarum .

Kai Šv. Pranciškus jaut , kad art ja jo mirtis, jis nor -jo, kad jo k nas b t palaidotas naujose ir švariose kap se. Jis pasiunt žini savo atsidavusiai geradarei Jacqueline, pra-šydamas, kad ji atsi st pelen spalvos medžiagos, iš kurios broliai jam pasi t nauj abit laidotuv ms.

Palaimintasai *Jonas Fisher*, kankinys, t ryt , kada tur jo b ti vykdyta jo egzekucija, r pestingai išsipraus .

ŠVENT J SIELOS NEBUVO MIRUSI J J ROMIS...

—Švent j sielos nebuvo kaip Mirusi j J ros, kur ne-papu ia gaivinantis v jelis ir kur n ra jokios gyvyb s po sun-kiu vandens klodu. Jie daugiau buvo kaip ta Genezereto j ra, kurioj yra daug bang ir audr , bet kuri pasidaro rami tik Viešpaties rankos mostel jimo d ka. —

Šventieji, galb t, labai apmarino savo k n , bet nepa-dar jo bejausmiu ar suakmen jusiu.

Mes žinome, kad didel dal savo gyvenimo *Šventasis Arso* klebonas praleido klausykloje, bet klystume, jei ma-

nytumė, kad jisai nejaut to darbo sunkumo. Jo gyvenimo aprašyme randame, kad jis tur jo save gerokai prisiversti, kad atsikelt prieš aušr ir, kai eidavo klausykl , kuri tiek laiko ir j g iš jo pareikalavo, jis jaut tok prigimt atgrasum , bet mok jo save nugal ti.

Rašytojas Ren Bazin taip nusako žmogiškuosius *Pijaus X* to šventojo popiežiaus, pergyvenimus:

— Vykstant popiežiaus rinkimams, kai tik pamat , kad did ja balsai, kurie gali užkrauti jam t sunki j Šv. Petro naš , jisai visk dar , kad tik išvengt to išaukštino. Jis kalb jo kardinolams: "Negalvokite apie mane, aš neturiu reikiam savybi ". Kai monsignoras Merry del Vai buvo pasi stas paklausti busimojo popiežiaus, ar jis vis dar nesutinka, monsignoras paman , kad tikriausiai j atras koply ioje. Taip ir buvo. Busimasis Pijus X kl pojo ant koply ios grind , galv žemai palenk s, veid pasl p s rankose ir gausios ašaros ried jo per jo veidus.

O šv. Pranciškus Salezas, kaip jisai, buvo palink s nervingum ir piktum ! Kaip sunki kov jisai tur jo kovoti, kad save pergal t . Jis atvirai pasisak , kad pyk io aistra buvo ne prastai stipri jame ir kad tur jo labai sitempti, kad save suvaldyt .

Šv. Pranciškus Asižietis nesl p prieš brolius ir jiems prisipažino, kad kiekvien kart , kada tik jisai dav išmaldas, savyje jaut palinkim tuš i garb . Jis nenudav es s kitokiu, negu iš tikr j buvo, bet visgi mok jo save pergal ti ir savo gyvenim mok jo palenkti Dievo garbei.

Šv. Teres Vaikelio J zaus savo sielos istorijoje prisipaž sta, kiek daug dalyk jai atrod nemaloniais: ji pasisako, kad nekart rytais ji jaut si neturinti dr sos ir energijos praktikuoti t ar kit doryb . Jai buvo nelengvas bandymas išlaikyti pusiausvyr matant kitos sesers neram užsilaikym per meditacijas, ir pastangos susilaikyti nuo nekantrumo, rašo ji pati "man tiek daug kartais kaštavo, kad aš jau iausi lyg besimaudanti savo prakajte".

Kai šv. Pranciškus Asižietis nusilp s jaut si, kad jau paskutinis jo dienos atjo, pasišauk savo vienuolijos bendrinink ir jam tar :

— Žinai, kaip ponija Jacqueline de Settesoli yra mums atsidavusi, ir aš d lto tikiu, kad jai suteikt nemažai paguodos pranešimas, kokiame stovyje aš esu. Ypa jai pasakyki, kad ji atsi st t marcipan , koki ji daugel kart buvo padariusi man esant mieste. —

Tie marcipantai tai buvo saldain liai, padaryti iš migdol ir cukraus, ir n ra abejon s, kad Šv. Pranciškus j gavo, ar bent jie buvo pakeliui prieš jo mirt ...

Tai gi, šventieji buvo žmon s, kurie tur jo panašius polinkius ir sunkumus kaip mes, kurie tur jo tas pa ias dvasios kovas pakelti, tik jie buvo ištvėrimingi ryžtingume, patvar s savo geroje valioje ir, kaip tas g l s žiedas, visada atviri iš Dangaus krintantiems Dievo malon s lašams.

APIE ŠVENT J ŠIRD

Vis m s didysis troškimas — Saul s, Dangaus ilgesys. Eidami Saul mes norime žengti keliais, kuriuos jau pramyn šventieji. Šventieji buvo tokie žmogiški ir mums artimi, tik jokia širdis žem je neturi tiek taurios, tyros meil s, kaip šventojo širdis, tik jo je viskas pašventinama ir kontroliuojama Dievo meile.

Imkime kelet pavyzdži : mir *Šv. Bernardo* draugas, Rumbertas iš Clervaux. Apverkdamas j šventasis pareišk :

— Tek kite, tek kite mano ašaros, taip lengvai dabar b gan ios, nes jau neb ra to, kuris j s byr jim sulaikyt ... Kod l gi mes kits kit taip myl jome ir dabar kits kit praradome?!

Šv. Klaravaš palaimintajai Agnietei:

— J s atminim aš rašiau savo širdyje, laikydama jus mielesne už kitas. Aš jus taip myliu, kaip j s tikros motinos širdis kad myl jo. —

Šv. Bonifacas raš laišk vienam vyskupui ir užbaigoje pažym jo:

— Sudie, mano mylimas. —

Apie švent j *Pilyp Neri* mes žinome, kad draugyst bu vo vienu iš t nekalt džiaugsm , kuriuos jisai savo gyve nime pripažino.

Šv. Angel iš Foligno buvo taip vis j pažinusi ger biamą ir mylima, kad gail damasi j skausmo ji net sl p žini apie art jan i savo mirt .

Šv. Pilypo Neri gyvenimo aprašytojas pažymi:

— Jisai sl p savo art jan ios mirties sekret , kad m s širdys neb t li desio prispaustos.

Šventieji buvo taip jautr s suprasti kit kent jim ir skausm .

Šv. Bazilijus, patyr s, kad mir jo draugo Nektarijaus s nus, velionies motinai raš :

— Aš žinau, k reiškia motinos širdis, ir kai aš galvoju, kaip jautri ir tauri j s esate, aš suprantu, kaip turi b ti didelis j s skausmas šioje valandoje... Ta iau, nepasmerkime teisingo Dievo sprendimo. Labiausiai gi, pagail kite savojo gyvenimo draugo, b kite paguodos neš jai kits kitam; saugokit s to, kas nelaimės padaryt jam dar sunkesnes pakelti.

Šventasis Jeronimas, garsusis *Šv. Rašto* vert jas, raš Teofilui:

— Paulos (kuri jam pad davo sunkiame vertimo darbe) mirtis taip mane pritrenk , kad iki šiol aš nieko neišver iau. Vienu sm giu aš netekau tiek daug paguodos. —

Ir toliau jisai prisipaž sta nor j s parašyti pagarb at minimo rašt apie velion , bet pieštukas iškrit s jam iš rank .

Šv. Anzelmas raš vienam savo draugui:

— Nusileiski slap iausi savo širdies viet , suraski te nai savo meil man ir j matydamas tu matysi kiek aš myliu tave. —

Šv. Ignacas Loyola buvo daug gero patyręs iš Dona Isabel Roser ir jis kartą rašė :

— Aš esu sitikinys, kad jeigu aš užmirščiau tave, k Dievas per Jus padarė man, Dieviškasis majestotas užmiršt mane taipgi. —

Taip, kad galutinoje išvadoje galime pasakyti, jog malonūs nuoširdumas ir šventas linksmumas buvo nuolatiniai šventųjų palydovai.

Šv. Petras iš Alkantaros, kalbėdamas apie *šv. Teresę*, prasiitara :

— Bada taip labai šventa, ji visada pasireiškia maloniai nuoširdi ir linksmu.

ŠVENTUMAS, LINKSMUMAS IR SVEIKATA

Kadangi tikrasis džiaugsmo šaltinis yra ramus žinios, tai šventieji kaip tik ir buvo linksmiausi Dievo vaikai. Jau *šv. Jonas Auksaburnis* apie pirmuosius atsiskyrėlius rašė :

— Jie nepažįsta nuliidimo. Jie kariauja su piktąja dvasia su tokiu skmingumu, lyg tai būtų jiems pramoga.

Šv. Pranciškus Salezietis padarsina ir paguodžia tuos, kurie kovoja su piktą:

— Juk piktoji dvasia būtų net nuo lašo šventųjų vandens...

Šv. Anzelmas liudija apie pirmuosius atsiskyrėlius ir vienuolius:

— Jie pripildo pasaulį savo džiaugsmingomis dainomis.—

Kaip švento gyvenimo žmonės buvo kupini džiaugsmingos nuotaikos, galime spręsti iš to pavadinimų, kuriuos parinko savo gyvenamosioms vietoms, vienuolynams: "Šviesioji aikštė", "Laimingoji pieva", "Dangaus vartai", "Džiaugsmas", "Džiaugsmingoji vieta".

Kada vienuolis *Alkuinas* buvo pakviestas karaliaus r-

mus ir tur jo apieisti savo vienuolyno namus, jis atsisveikino tais žodžiais:

— O mano kambari, tav s daugiau niekada nebepamatysiu. Aš nebematysiu nei mišk , kurie tave supa, nei sodn , kur lelijos maišosi su rož mis. Aš daugiau nebegird - siu paukšteli , kurie, kaip mes, Dievo garbei gieda rytines maldas. —

Ir pagaliau jisai prid jo:

— Tu, o Kristau, ir Tavo meil pripild m s širdis ir padar jas linksmas; Tu, m s garb , m s gyvenimas, m s išganymas.

Taigi sielos tyrume šventieji atrado tikr j džiaugsm . Ta iau jie nepaniekino n savo pareig k nui.

Šv. *Teres*, suprasdama, kad net dvasin ms kovoms kovoti reikalinga yra k no sveikata, raš savo vienuol ms:

— Neapleiskite ir savo k no, nes jis privalo tarnauti sielai.

Didysis dvasinio gyvenimo mokytojas Šv. *Ignacas* raš šventajam Pranciškui Borgijai:

— Neprivalai susilpninti savo sveikatos, nes tada nei dvasin je srityje negal si veikti su ta pa ia energija. —

Kai šv. *Pilypas Neri* patyr , kad jo serganti giminait meldžia sveikatos, pritar tam, sakydamas:

— B dami sveiki mes galime daug k padaryti, ko nestengiamo sirgdami. Šv. *Ignacas* pripažino, kad pasitrauk s Manrez jisai buvo ved s per aštr atgailos gyvenim , d l ko paskiau jo paj gumas buvo susilpn j s.

Taipgi ir šv. *Pranciškus Asižietis* prisipažino gyvenimo pabaigoje, kad jisai buvo perdaug kietas savo "vargšui broliui asilui" (suprask, savo k nui).

Šv. *Jeronimas* taip pat atkreipia d mes , kad perdaug pervargintas k nas jieško poilsio bet kokia kaina ir apsunkina net dvasines pratybas ir pažang .

Bažny ia niekad neužgiria savo sveikatos žalojimo. Bažny ia visada pasmerks tokius kraštutinumus, kaip kad ano graik filosofo, kuris išd r sau akis, kad pasaulio išblašky-

mai nekliudyt jam susitelkti, susikaupti filosofin je meditacijoje. Tik artimo tarnyboje esantiesiems Bažny ia leidžia daryti toli siekian ias aukas, kaip, pavyzdžiui, Šv. Petro Damiano pasiryžimas pasilikti raupsuot j tarnyboje iki užsikr t s pats numirs.

Ir domu, kad šventieji, neži rint savo aštrios atgailos, nusimarinimo, gyveno gana ilgai: šv. Antanas atsiskyr lis mir tur damas 104 metus; šv. *Romualdas*, griežto gyvenimo kamenduli vienuolijos steig jas, susilauk rekordinio amžiaus — 120 met ; šv. *Eusignijus* buvo nukankintas sulauk s 110 met . Kai kurie iš j net b dami silpnos sveikatos, susilauk gražaus amžiaus; šv. *Allonsas* mir sulauk s 89 met , šv. *Pilypas Neri* — 80 met , šv. *Pilypas Kalasankcijus* — 92 m., palaimintas *Albertas Didysis* — 88 m., palaimintas *Robertas Belarminas* — 79 m., šv. *Magdalena Sofija* — 84 m., sunk , aukos gyvenim ved s šv. *Vincentas a Paulo* sulauk 85 m. amžiaus. Jisai vienai pranc zei raš :

— Ži r k savo sveikatos ir džiaugsmingai garbink Diev .

ŠVENTIEJI — LIGONI GLOB JAI

Susirgus — vienas iš svarbiausi dalyk tai pasitarti su gydytoju, kuris sveikatos reikalais yra mokslus iš j s. Jo patarim reikia laikytis.

Ta iau, katalikai šalia to gali jieškoti suraminimo bei pagalbos ir antgamtiniuose dalykuose: maldoje. Yra visa eil švent j , prie kuri meldžiamasi variose ligose, nelaim se. Štai s rašas švent j , prie kuri šaukiamasi:

Šv. Adalardas — sergant šiltine ir drugiu,

Šv. Agapitas — sergant diegliais,

Šv. Aloyzas — aki ligose ir maro metu,

Šv. Amalberga — karš iavime ir sumušimuose,

Šv. Anastazijus — galvos skaud jime.

Šv. Andriejus — podagroje ir gerkl s ligose,
 Šv. Andrijonas — maro epidemijoje,
 Šv. Antanas Avellino — šaukiamasi apsaugos prieš apo-
 pleksij ir staigi mirt ,
 Šv. Antanas iš Paduvos — meldžiamasi jieškant pražu-
 vusi daikt ir audr pavojuose j roje,
 Šv. Apolonija — dant skaud jime,
 Šv. Augustinas — skaudant akis,
 Šv. Barbora — šaukiamasi žaibo, perk nijos, ugnies, stai-
 gios mirties atvejais.
 Šv. Benediktas iš Nursijos — apsinuodijus,
 Šv. Blažiejus — gerkl s ligose,
 Šv. Kadokas — škrupulo atvejuose, kurtume,
 Šv. Kazimieras — maro metu,
 Šv. Kotryna iš Aleksandrijos — liežuvio ligose,
 Šv. Kristoforas — audroje, staigioje mirtyje,
 Šv. Klara — skaudant akis,
 Šv. Kolumbinas — nerv , proto ligose, potvyniuose,
 Šv. Denis — galvos skausmuose,
 Šv. Dympna — nerv , proto ligose,
 Šv. Elzbieta Portugaliet — meldžiant ramyb s ir taikos,
 Šv. Erasmus — viduri ligose,
 Šv. Eulalija — vandenlig je,
 Šv. Pranciškus Borgia — žem s dreb jimuose,
 Šv. Genezijas iš Aries — nušalimuose, skauduliams —
 šašams apnikus,
 Šv. Jurgis — karštlig je,
 Šv. Gervazas ir Protazas — meldžiant pad ti surasti va-
 gius,
 Šv. Egidijus — nuomario ligoje, nerv ligose, meldžiant
 šeimos padauginimo,
 Šv. Gregorius iš Neocesar jos — potvyniuose,
 Šv. Hermegilda — audrose, potvyniuose,
 Šv. Hilarijus — nuodingam šliužui kandus,
 Šv. Hubertas — kandus pasiutimo liga sergan iam gy-
 vuliui,

Šv. Jok bas — sergant reumatizmu,
 Šv. Jonas — žaibuose, audrose, maro epidemijoje,
 Šv. Laurynas — gaisro metu, str n diegime (lumbago),
 Šv. Liberijus — tulžies ligose,
 Šv. Lucija, — aki ligose, gerkl s ligose, kraujuojant,
 epidemijose,
 Šv. Morkus — perk nijos metu, krušoje,
 Šv. Mauricijus — podagroje, m šlungyje,
 Šv. Maurus — podagroje, užkimime,
 Šv. Pantaleonas — sauslig je, džiovoje,
 Šv. Povilas — kandus nuodingiems šliužams, audrose,
 Šv. Peregrinus — sergant v žio liga,
 Šv. Raimundas — prašant, kad Dievas atitolint netei-
 singus kaltinimus,
 Šv. Servelus — paralyžiaus ligoje,
 Šv. Stanislovas — širdies ligose,
 Šv. Stanislovas Kostka — meldžiant, kad nemirt be sa-
 krament ,
 Šv. Teres iš Avilos — galvos skausmuose,
 Šv. Timotiejus — viduri ligose,
 Šv. Trifonas — kandus nuodingiems vabzdžiams,
 Šv. Viktoras iš Marseill s — koj ligose,
 Šv. Vitas — nuomario ligoje, nervingume.

Ta iau pabr žiame, kad susirgus, neužtenka tik melstis,
 o turime eiti pas gydytoj . Juk net tarp švent j priskaitoma
 apie 70, kurie patys užsi m gydymu. domu, kad t tarpe
 yra net penkios moterys: šv. Zenaida, šv. Leonilla, šv. Hilde-
 garda, šv. Sofija ir šv. Nicerata. Šv. Augustinas rašydamas
 laišk Probai persp jo, kad nepaisyti gydytoj nurodymo yra
 nusikalsti prieš t meil s d sn , kuris uždeda pareigas ir link
 m s pa i . Šv. Karolis Barom jus, šv. Alfonsas — buvo silp-
 nos sveikatos ir jie r pestingai pild gydytoj nurodymus. O
 šv. Benediktas savo garsi sias vienuolišk sias regulas raš :

— Vis pirma, ypatingas r pestis turi b ti rodomas su-
 sirgusiesiems, taip, kad jiems pagelbint ir patarnaujant b t
 jau iama lyg pa iam Kristui pagelb tumei.

TIEMS, KURIE ILGISI DIEVO

Šv. Augustinas, kart svarstydamas apie savo gyvenimo keli, palinko siekti didesnės tobulybės ir, prisiminęs šventuosius, sau tvirtai pasakė, turėdamas juos galvoje:

— Gal jo jie, gal jo jos, kodėl gi tu, Augustinai, negalėtumėi?! Tikrai, šventųjų buvo visokio amžiaus, visokio luomo, visokios gyvenimo padėties. Taip, pavyzdžiui, šv. *Imelda* teišgyveno tik 13 metų, šv. *Amilina* — tik 12, šv. *Romualdas* tebuvo tik kėdikis, nešiojamas ant rankų; neskaitant Erodo išžudytą šventųjų Betliejaus vaikelį, šis šventasai bene bus vienintelis šventasis kėdikiškojo amžiaus.

Augštą tobulybės laipsnį galima pasiekti bet kurioje profesijoje. Taip, šv. *Ives* ir šv. *Aprus* buvo advokatai, teisininkai, šv. *Julijonas* buvo užėigęs namo laikytojas, šv. *Jonas nuo Dievo* buvo knygpardavėjas, šv. *Odranas* buvo vežėjas prie Šv. Patriko, šv. *Omobono* buvo parduotuvės savininkas. Rašydamas apie jį Alban Butleris sako:

— prekybą dažnai žiūrėma, kaip progą meluoti, apgauti, sukurti. Bet tai yra žmonių ydos, o ne prekybininko profesijos bėtinybės, kaip tų rodo šio šventojo pavyzdys. —

Šventieji *Gelazijus*, *Genezėjus*, *Porfyrijus* ir *Andalijonas* buvo teatro vaidintojai, kai kurie net atsivertę dirbdami scenoje ir mirę kankini mirtimi.

Yra vienas šv. *Petras*, kuris buvo virėjas. Šventosios *Ariadna*, *Matrona*, *Radegunda* ir *Agota* buvo virtuvės tarnaitės. Šv. *Aleksis* per 30 metų gyvendamas po laiptais, savęs tik nepažintas, dirbo paprasčiausius ir nemaloniausius darbus už pastogę ir maistą. Šv. *Zita*, kaip žinome, yra tarnaitė, ji pati buvo tarnaitė, iš pradžių varoma prie sunkiausio darbo, tik vėliau savo kantrybe ir išsižadėjimu atkreipusi šeiminių dėmesį ir paskirta visam šeiminiui.

Šv. *Teklė* buvusi šeiminių šv. Povilo namuose, o šv. *Petronilė* — šv. Petro, taip, kad ir šeiminių turi savo užtartinę dangų.

Daug švent j yra iš paprast piemen li . Taip, šventosios *Emilijana, Druon, Germano, Genovait* saugojo bandas. Juk tokie dideli pranašai ar šventieji kaip *Amos, šv. Patrikas, šv. Joana d'Arkir šv. Bernadeta* buvo pašaukti nuo bandos.

švent j garb s altorius Bažny ia yra išk lusi net vis eil verg , kuri kai katrie yra mir net kankinio mirtimi: šv. *Lupus, šv. Mitirijus, šv. Blandina, šv. Laurencija, šv. Revokatus, šv. Saturninus ir šv. Sekundulus.*

Šv. Povilo pam gtasai draugas *šv. Onesimus* buvo vergas. Tokie šventieji vergai kaip *Protus, Hiacinta* ir *Serapija* steng net atversti savo pagonis šeimininkus ir drauge su jais mirti kankini mirtimi.

Kada *šv. Melanija* steig vienuolyn , daugelis jos pa ios buvusi j vergi stojo j ir pasiek augšto šventumo laipsnio.

Šventieji buvo žmon s kaip ir mes, su tomis pa iomis prigimties silpnyb mis, tik jie mok jo labai pasišv sti ir kantriai Dievo keliais eiti.

Šv. Teres pripaž sta, kad nekart meditacijose jai buvo nelengva d mes sukaupti, ji net kai kada užsn sdavusi, bet ji pasiguodžia: "Juk maži vaikai lygiai t vams brang s, kaip budintieji, taip ir užmig "...

VAIRYB S IŠ DIDŽI ŽMONI GYVENIMO

Italijoje, Romos mieste, tebestovi dar nuo 1898 met Janiculo kalne tvirtintoji lenta su užrašu:

— ia, šio žuolo pav syje, *Pilypas Neri*, vaikams linksmai krykštaunant patsai v l pasidarydavo vaiku, ir tai labai išmintinga. —

Šitok paraš pad jo miesto vadovyb . Jis m gdavo tik išjudinti vaikus, o kai tie sismagindavo, jisai pasitraukdavo medžio pav s kalb ti savo mald .

Ypatingu būdo tvirtumu pasižymėjo šv. Tomas More. Už ištikimybę Romos popiežiui Anglijos karalius jį buvo nuteisęs mirti. Tačiau patsai karalius vertino jį tauriu būdu ir dažnai kalbėjosi su jimi, pasiūlydamas pasiteirauti, gal Tomas More jau sutinka padaryti valstybės reikalavimus, kuriems jis nesutiko su Katalikų Bažnyčia. Pasiuntinys vis klausdavo, ar Tomas nepakeitė savo nuomonės. Vieną kartą Tomas ir sugalvojo pasiūlyti iš jos lengvatikybę. Jisai karaliaus pasiuntiniui pasakė, kad jau pakeitė savo nuomonę. Pasiuntinys nusiskubino karališkuosius rūmus. Ten gavo sakymą grįžti atgal, kalbėjosi su Tomu ir sužinojo apie smulkmenas. Šventasis šypsodamasis pasiuntiniui pasakė:

— Aš pakeičiau savo nusistatymą ta prasme, kad pirma maniau, jog prieš egzekuciją reikės nusiskusti, o dabar aš noriu, kad ir mano barzda kristų drauge su galva...

Šv. Teresė iš Avilos kartą buvo suorganizavusi varžybas — rungtynes tarp savo vienuolių seserų ir tarp brolių iš kito vienuolyno: kurie galės daugiau pakelti nusimarino, savęs kankinimo dalyk...

Šventųjų gyvenime nestingai malonaus žaismingumo. Kai Arso klebonas Šv. Jonas Vianney sužinojo, kad renkami parašai po prašymu, kad vyskupas iškeltų jį kitą parapiją, šventasis paprašė lapo ir pats ten pasirašė, sakydamas, kad dabar tai jau tikrai nebus kliūtis iškelti... Pasiryžęs kovoti su netinkamomis madomis, jisai kartą pamatė vieną iš savo parapijiečių bedvinių savotišką madingumą, nors keistą apykaklę. Šventasis prisitartinio prie jos ir paklausė, ar negalėtų tos apykaklės jam parduoti.

— O kam Tamstai reikėtų, — paklausė mergaitė.

— Norėčiau uždėti savo katei ant kaklo...

Senais laikais tarp atsiskyrėlių apsigyveno vienas naujas šventumo siekis vyras, ir pasklido apie jį garsas, kad jis tikrai didelio šventumo žmogus. Vienas iš senesniųjų atsiskyrėlių panorėję išbandyti. Vieną dieną atėjus jisai išdaužė visas salotes to naujojo vyro darže, liko gal tik koksai vienas

kelmelis. Ir tas naujasis atsiskyrėlis nei kiek nesupyko, tik kai atėjo piet metas, parsinešė tą paskutinį kelmelį, jį išaiškino ir pakvietė į svetę:

— Malonus tave, aš paruošiu jums pietus, panaudodamas kramtelius žolius, kurias laimei, jūs dar palikote man.

Taigi šventieji mokėjo visiems pasidaryti viskuo, kad visus laimėtų Kristui; jie mokėjo su šypsena pasakyti tiesos žodį; jie buvo neišmušami iš pusiausvyros net ir sunkiose aplinkybėse. Būtinai mums tik jais sekti, kad ir apie mus būtų galima pasakyti, kaip šv. *Bonaventura* pasakė apie šv. *Prancišką Asyžietį*:

— Atsiminimas šventųjų, kaip prisilietimas deganiam ir angliui, uždegė jį ir pavertė dieviška liepsna.

6. MEIL IR DRAUGIŠKUMAS

MEIL DIEVUI IR ŽMON MS

Vienas žymus žmogus, dr. Juozapas Parker, myl damas savo tik jį, rpestingai jgindavo prieš tuos, kurie nepagarbiai kaip nors apie religiją atsiliepdavo. Kart vieną piktos valios vyras panoro iš jo pasityioti, ir pradėjo kalbėti:

— Na gerai. Tu sakai, kad Dievas viską gerai tvarko, tai kaip Dievas davė šv. Steponui? — slapčia mstydamas, kad jeigu Dievas geras, jis turėtų jo gelbėti pirmą kankinį.

Tačiau dr. Parker šiam greit atž:

— Dievas davė jam mintį ir jį gosa melstis už persekiotojus!

Ir tai didis ir kilnus atsakymas. Parodyti meilę savo priešams, yra vienintelis kelias, kad žemėje iš viso priešai išnyktų. Tada tegali padaryti žmogus, kuris yra labai toli prašokęs gyvuliškuosius keršto polinkius ir kuris daug pasiekęs tobulybės. Ir šv. Steponas, stengsis tai padaryti, parodo, kad Dangus jį buvo apdovanojęs ypatingais charakterio turtais.

Didžią žmoniją savybė kaip tik ir buvo didelė meilė Dievui ir žmonijai. Pasitikėjimas Dangumi ir broliškumas žemėje gyvenantiems. Buvęs Chicagos universiteto prezidentas dr. Andersonas kartą papasakojo šį atsitikimą: jo šeimoje buvo gailėstingoji sesuo, kuri savo laiką buvo pasamdyta Linkolno namuose, sergant jo su nui. Vieną rytą ta mergaitė trumpam laikui išėjo iš ligonio kambario. Grįždama ji nustebo išgirdusi balsą tame kambaryje. Žvilgtelėjusi ji pamatė prezidentą Linkolną klampintą prie ligonio lovos ir karštai persimus malda. Jisai pusbalsiu kalbėjo:

— O Viešpatie, Tu žinai, kaip valstybės rėpėjai slegia mane, ir kaip dėl to aš nebuvausi tūlčiau, kokiu turėjau būti. O didysis Tave, išsaugok berniuką ir atleisk man manias nuodmes. —

Kai jis pamatė atėjusį slaugytoją, pratarė jį:

— Jūs girdjote?

— Taip, pone prezidente, — atsakė ji.

— Priimkite viską už gerą, — pratarė Linkolnas ir pasišalino.

Tas vykis, tai gražus pareiškimas žmogaus priklausomybės nuo Dievo ir gražus pamokymas, kaip vertingas yra Dangaus pagalbos ir malonūs įrašymai, kaip vertinga nuosirdi meilė Dangui ir meilė savo šeimai.

Didžio charakterio žmonės visada junta didžiulį pagarbą Dievybei ir meilę žmogui. Iš kunigaikščio Wellingtono gyvenimo žinome tokį atsitikimą: kartą kunigaikštis atėjo savo parapijos bažnyčią priimti šv. komunijos. Staiga kažkoks senukas atsistojo ir atsiklaupė šalia kunigaikščio prie Dievo stalo.

Dvariškiai susirpino, kaip tas skurdžius gali gretintis prie kunigaikščio, ir prieš jį jam priminė pasikelti. Tačiau kunigaikštis tai suprato, su mėsena ranka ir palaikė, kad jisai negalėtų atsistoti ir net pasakė pagarbiai:

— Nesikelk; visi mes esame lygūs.

Kaip žmonės, kaip Dievo vaikai — mes visi esame lygūs. Augštesni yra tik gerą darbą aristokratai, kurie savo didžią artimo meilę nusipelnė Dievo dėmesiu ir meile.

Šita Dievo ir artimo meilės dvasia pakeičė žmones, pakeičė gyventojų nuotaikas ir santykius. Štai koks pergyveno kartą vienas jaunas netikintis advokatas: dar tada, kai Amerika nebuvo taip apgyventa, jisai nusprendė pasirinkti sau tokį nuosėdų kampą, kur nėra bažnyčios, nėra vaikams religinio mokymo, nėra Šv. Rašto knygos. Toki vietai jam tada pasisekė surasti, tačiau nepraslinkus nei metams, jisai rašė savo draugui kunigui:

— Atvykite pas mus. Atsivežkite pakankamai Šv. Rašto knyg , ruoškit s pamokslauti ir steigti sekmadienin religijos mokykl . Aš sitikinau, kad vietos be krikštoni ir be šveni yra kaip pragaras. —

Sunkiū gyvenimo patyrimu tas vyras susek , kad ryšys su Dievu tikyboje yra kartu ir artimo meil s, gražaus sugyvenimo šaltinis.

Kart vieno bepro i prieglaudos vadovo kažkas paklaus :

— Ar j s nesibijote, kad šie ligonys kada nors nesusivienys ir nepadarys ko bloga visiems tarnautojams?

— Ne, — atsak užklaustasis, — bepro iai jokioje srityje ne stengia susivienyti. —

Tame daug tiesos. Tik m stantieji žmon s suvokia savo priklausomum nuo Dievyb s ir savo artimo meil s ryš su žmogumi. Ir tai yra didžiojo pasisekimo laidas žem je ir didžiosios vilties pagrindas amžinyb je.

MYL TI ŽMONES IR SIELAS

Paioje paskutiniojo karo pradžioje, dar 1939 metais, naci teismas nuteis sušaudyti kelis lenkus Sremos mieste. Mirties laukian i j pergyvenimai buvo šiurp s, ypa t , kurie tur jo šeimas. Tarp t nelaiming j buvo ir vienas t vas su daugeliu vaik . Matydamas j šeimos neišpasakyt li - des , to miesto gimnazijos kapelionas kun. Antanas Rządki vokie iams pasisi l — jis mirsi s vieton to gausios šeimos t vo.

Kadangi vokie iams buvo svarbu pabaidyti lenkus ir parodyti, kad jie niekam skirtumo nedarys, vokie iai sutiko. Kai vyko egzekucija, gyventojai skub jo prie to pasišvent lio

kunigo lavono, savo skepetaites mirk jo kraujuje, laikydami j artimo meil s kankiniu ir šventuoju.

Jis padar didžiausi auk , koki tik žmogus gali pasaulyje padaryti. Akivaizdoje jo tokios nepaprastos meil s kaipgi m s gyvenimas kartais pasirodo skystas ir savimeilis. Steb dami savo elges gal mes turime prisipažinti, kad ne kart patys kitiems nervus ir krauj gadinome savo nekantrumu; tuo gi tarpu — kilnaus b do žmogus stengiasi kiekvienam gyvenimo dienas šviesesnes padaryti.

Mes kalbame kasdien j maldoj — "Ir atleisk mums m s kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams". Argi tuo ne sipareigojame b ti atlaids, malon s, šveln s su visais? Ašar pakaln je ir taip užtenka ašar kamgi mes tur tume dar jas kam nors išspausti?!

Tyrin jant gyvenim Margaritos Ebner, kandidat s švent sias, atrastas jos posakis:

— Dievui padedant aš nenuli dinau nei vieno žmogaus, ir nebuvaу niekam aštri. —

Kad gi mes gyvenimo pabaigoje gal tume taip pasakyti!

Stengiantis kuo daugiausiai nešti džiaugsmo žmogaus gyvenim , svarbu neužmiršti didžiausio — amžinojo džiaugsmo.

Kaip gi kai kurie šventieji tuo labai buvo susir pin . Taip, šv. Jonas Auksaburnis kalb jo:

— Netikiu, kad b t išganytas kas nors, kas nieku nepri sid jo prie kit išganymo.

Šiame kare vokie iai sušaud pranc z patriot Roger Pironneau. Jis mir 1942 m. liepos 29 dien . Neseniai pasaulin je spaudoje pasirod jo paskutinis laiškas, lyg jo testamentas namiškiams. Be kit dalyk jisai raš :

— Aš jus saikdinu: išlaikykite tik jim ... "Myl kite kits kit ", — sako J zus. Religija, prie kurios aš sugr žau ir nuo kurios J s neturite nukrypti, yra meil s religija. —

Žmoni ir siel meil — m s didžioji pareiga gyvenime ir stipriausioji paguoda mirtyje.

MALDA IR ATLAIDUMU MYL TI SIELAS

ŠVENTOJI Monika istorijoje žinoma kaip nuostabi, atsida-
vusi motina, kuri ilg met malda pasiek savo s naus atsi-
vertimo.

Kai jau ji gul jo mirties patale, savo s nui vyskupui kal-
b jo: — Mano k n gali pad ti kur nori, prašau tik vieno —
atsiminki mano siel prie Viešpaties altoriaus. —

Nuostabiai gražu — maldoje bendrauti su žmon mis, ku-
riuos mylime, atsiminti juos prie Viešpaties altori . Atsimin-
ti kaip gyvus, taip ir mirusius. Juk ir mums patiems kartais
ateina tokios skaidrios valand l s, širdis, rodosi, kupina kaž-
kokio malonaus, skaidraus pasitenkinimo, dvasin s paguo-
dos, ir nor tumei pasakyti, kad t valand turb t kas nors,
kur nors paslap ia už tave meldžiasi, kad siela prisipildo kaž-
kokia nežemiška paguoda.

Šventasis Pranciškus Ksaveras net miesto gatv mis ne-
sidrov davo eiti su varpeliu ir, kai skambal lio balsas atkreip-
davo praeivi d mes , jis prašydavo melstis už sielas skais-
tykloje. Malakos mieste jo pageidavimu net buvo vestas spe-
cialaus šauklio priminimas — vakarais su varpeliu ir žiburiu
pereidavo žmogus gatv mis, šaukdamas:

— Melskite už sielas skaistykloje, neužmirškite j !

Dabar kas ryt ir kas vakar varpai skamba. Jie gi ir
aidi tam, kad mums primint reikal melsti už sielas, kurios
jau mir , — melsti už tuos, kurie t valand miršta, — melsti
už tuos dvasios numir lius, kurie yra mirtinoje nuod m je,
kad jie prisikelt , — melsti už tuos, kurie tuo laiku pergyve-
na sunki gundymo ir bandymo valand , kad jie atsispirt ,
kad jie ištes t ...

Šalia maldos — gražus dalykas geri darbai. Gyvenimo
knygose mes randame užrašyt vien labai reikšming at-
sitikim : Lenkijoje kitados gyveno kilni našl , kuri tur jo vie-
nintel s n . Kart jisai linksminosi su kitais jaunuoliais. Juos
pertrauk kažkoks svetimšalis. Jisai siv l gin us su tos
moters s numi ir t žime j peršov .

Patsai išsigand s, su ginklu rankose, pasileido b gti. Matydama, kad j vejasi, pasisl p krit s pirmas atviras duris, sutikt moter Dievo vardan prašydama, kad j pasl pt .

Kaip tik pasitaik , kad tai buvo ta pati motina, kurios s n jis buvo nušov s. Ji pasl p atb gus . At jusi policija negal jo jo surasti ir vienas iš j prabilo:

— Tikriausiai ji nežino, kad užmuštasis yra jos s nus. Turime jai pasakyti...

Motinos širdis užvir . Skausmas neišpasakytas. Bet argi Viešpats nemok atleisti ir priešams? Ir ta nelaimingoji motina atleido, neišdav pasisl pusiojo, kurio lauk mirtis ar ilgas kal jimas.

Galime svarstyti, ar ji gerai dar pakankamai nebendradarbiaudama su teisingumo sargais, ta iau n ra abejon s, kad jos sieloje buvo reto kilnumo bruož — ji mok jo save pergal ti, ji mok jo aukotis ir gerum parodyti net ir d l prieš .

Pasakojama, kad po keletos dien , kai ta ryžtingoji krikštion meld si, pasirod s jos mirusis s nus ir jai tar s:

— Nudžiovinkite, motin, savo ašaras ir džiauokit s. Aš b iau tur j s ilgai b ti skaistyklėje, bet atleisdama mano žudytojui išlaisvinai mane iš jos. Einu Dang , kur b siu laimingas per amžius. —

Gal tai buvo tik svajon , sapnas, bet tai gražiai pavaizduoja, kaip kilnu malda, pasišventimu ir atlaidumu myl ti sielas ir žmones.

MEIL IR AUKA

Garsus šventasis, t vas Foucauld, ilg laik gyven s Afrikos tyruose, kalb davo:

— Kiekvienas žmogus teb nie mums kaip brolis, apdengtas apsiaustu iš Viešpaties J zaus kraujo. —

Meil artimui, meil žmogui yra viena iš didžiausi do-
rybi .

Ta meil , svarbiausia, turi apimti artimo siel .

Abatas *Huvelin*, kurio taka net ir pat t v Foucauld at-
ved šventum , pasakojo, kad negal s ži r ti žmog , ne-
klausdamas sav s, ar jisai yra nuod m s, ar malon s stovy-
je. Tas jam r p jo ne tod l, kad nor t žmog teisti, bet kad
gal t už j melsti, nusižeminti, kad b t galima j atversti.

Marseill s mieste gyveno labai uolus vienuolyno virši-
ninkas, *Jonas Juozapas Allemand*. Savo gyvenimo š kiu jisai
buvo pasirink s:

— Visada tur ti prieš akis jaunim , visiems jaunesiems
rodyti vienod prielankum , stengtis sigyti j pasitik jim .
Dažnai ir linksmai dalyvauti j kasdieniuose eiliniuose pasi-
kalb jimuose, bet drauge nepraleisti progos iškelti mint apie
Diev . Labai r pestingai saugotis neparodyti pyk io. Visada
pirmam sveikinti jaunosius, neišskiriant nei vaik . Padvi-
gubinti savo pastangas ir šalia darbo jaunimui ger pa-
traukti, daug už juos melstis ir daug aukotis, nusimarinti. —

Jo kelias geras ir s kmingas. Tik per pasiaukojim ir pa-
sišventim galime žmones patraukti prie gero.

J zuit vyresnysis t vas *Judde* m gđavo sakyti jaunie-
siems savo ordeno nariams, pasiekusiems kunigyst s:

— M s asmeniškias, sav s pašventinimas yra taip la-
bai svarbus, kad jeigu to negal tume pasiekti drauge darbuo-
damiesi d l artimo tobulyb s, apaštalaudami, tai turime ap-
leisti vadovavim artimui ir atsiduoti sav s tobulinimui. —

Visiems privalu — pirma žygiuoti patiems tobulyb s vieš-
keliais, toliau — vesti kitus ger .

Margarita Romanet, jaunuol , gyvenusi dar XVIII šimt-
metyje, kalb jo:

— Kada ži riu kryži , beveik visada jau iu, kad tai di-
džioji paslaptis; man nor t si apdengti šydu visus pasaulio
kryžius, kad k niškos m s akys nematyt . —

Visiems labai svarbu sijausti blogus nuodm s padarinius ir aukotis, kovojant su nuodme ir blogiu. Labai gražiai kun. *Monier-Vinard* kalbjo:

— Kas nieko neaukoja — nemyli; kas mažai aukoja — mažai myli, kas aukoja visk — myli visa širdimi. —

UGNIS ŠIRDYJE

Vargiai ar kas deg taip didele apaštalavimo ugnimi, kaip šv. *Pranciškus Salezietis*. Vien kart jisai pareišk :

— Mes neturime nieko atstumti, jei norime atlikti savo pareig . Reikia, kad mes b tume kaip šaltiniai visiems atviri, kuriais visais pasaulis gali pasinaudoti ir prie kuri ne tik žmon s, bet ir gyvuliai ateina savo troškulio numalšinti.

Norint b ti geru apaštalų, reikalinga didel s tobulyb s. Palaimintasai *Grignon de Montfort* meld dang šitoki apaštal :

— Kad jie b t Tavo valios vergai, kad jie b t žmon s pagal Tav j šird , kad jie nesekt savo valios, kuri jiems kliudo ir sulaiko, kad jie pildyt visus Tavo troškimus ir savo rankose laikydami kryži ir rožan i nugal t visus Tavo priešus... Dieve, duok mums toki asmen , kurie b t klun s vadovaujami, kad kaip Samuelis atsakyt : "Štai, aš esu pasireng s...", — kad jie b t visada pasiruoš visk pakelti ir visk išk sti d l Tav s, kaip tie apaštalai, kurie pasak : "Eikime, ir mes numirkime drauge su Juo".—

Vienai Kanados vienuolei, *Dinai Belangei*, apsireišk s Viešpats ir pasak s:

— Daug siel praž na, nes manieji apaštalai man s pakankamai nemyli. —

Kad sušildytume apled jusias širdis, reikia vis pirma patiems kaisti.

Kai abatas *Juozapas Girard* pasiryžo vesti žmones šventumo keliais, jisai sau kalb jo:

— Pirma negu aš darbuosiuos kit pašventinimui, turiu prad ti nuo sav s, nes sav s tobulinimas yra b tina s lyga apaštalavimo. —

Tik vidujin pažanga duoda tos stipryb s, kuri nugali visas kli tis.

Pranc z revoliucijos metu vyriausy b žmon s vert kunig *Pinot* prisiekti, vadinamai, civilinei konstitucijai, kuri buvo nukreipta prieš Bažny i . Kun. Pinot griežtai atsisak . Tardant j , klausin jo, kas j buvo priglaud s, bet kunigas pareišk neišduosi s nei vieno parapijie io, kad nenukent t . Kunig pasmerk mirti. Kai paklaus , koks dar b t jo paskutinis noras, jisai pareišk , kad nor t mirt sutikti kunigo drabužiuose. Ir taip, kai apsireng s miši drabužiais palenk galv po giljotina, jisai dar garsiai pratar :

— Introibo ad altare Dei... Žengsiu prie Viešpaties altoriaus...

M s gi norai, gal, b t dideli, bet m s j gos — dažnai mažos. Bet ir ia yra paguodos. Vienas geras dvasios vadovas kart taip kalb jo vienai kilniai sielai:

— Padarykime j s dvasin apyskait : J s norite duoti, norite padaryti daug. Ir tas parodo J s ger vali . Ta iau padarote kartais permažai, ir tas yra d l j s silpnyb s. Ar d lto viskas nustoja vert s? Nenusiminkite, nenusistokit dvasios d lto. Nor jote padaryti daug... Dievas žino j s intencijas... Ir tas truput lis padarytojo gero virsta dideliu dalyku... —

Svarbu tik, kad mes nenuleistume rank , kad d tume pastangas.

Gražiai rašytojas *R. Plus* primena:

— Argi yra kas nors tarp m s , kuris nor t mirti daugiau d l Dievo nebepadar s, kaip kad ligšiol k buvo nuveik s?!

SUR G VEIDAI AR MEIL ARTIMO!

Kart *šventoji Teres* meld si:

— Gerasai Dieve, apsaugoki mus nuo paikai iškreipto dievotumo ir nuo sur gusiais veidais švent j .

Šitoksai pavojus yra daugeliui iš m s . Nevienas mano, kad b ti šventu, reiškia daug daug poteri kalb ti, b ti vis su r pes iu ant kaktos.

Tikrieji šventieji kaip tik mus moko patrauklaus, simpatingo šventumo, kuris visiems mielas savo linksmumu. Kogi šventam žmogui neb ti smagiam, kad jo s žin yra visada gryna.

Šv. Ignacas duodavo patarim :

— Juokit s ir aukite stipriais.

Kart jisai pratar vien iš savo naujok :

— Matau Jus visada šypsantis ir aš tuo džiaugiuosi. —

Kartais šventieji nesibijodavo pavartoti ir gražaus s mojo. Pavyzdžiui, *šv. Jonas Vianney* tur jo progos sutikti vien kart labai tarški moter . Tai jis taip tiesiai ir paklaus :

— Sakykite, ar yra kitas m nuo metuose, kaip vasaris, kada j s mažiau kalbate (kaip žinome, vasaris yra trumpiausias m nuo). —

Kit kart pas šv. Jon Vianney atsilank sve ias kuni-gas ir jo paklaus leidimo atlaikyti mišias. Šventasis atsiliep :

— Aš tik gailiuosi, kad dabar ne Kal dos, gal tum te šiandien atlaikyti nors ir trejas mišias. —

Kart viena nusiganiusi moteris paklaus to šventojo, k ji tur t daryti, ko jai reik t , kad ji laim t Dang ?

— Jums reikia trij gav ni , — atsiliep šventasis.

Bet sunkiausiose gyvenimo valandose šventieji neprarado savo prasto švento linksmumo; kai *šv. Tom More* nuved nužudymo viet , kur ant kalad s tur jo b ti nukirsta jo galva, pasilenk s po budelio kirviu, jisai nuskleid šal savo barzd , pratardamas:

— Bent gi jau mano barzda ne vykd išdavyst s...

Teisingai sakoma:

— Kur yra gilus tik jimas, ten yra nuoširdus linksmumas.

Tobulyb s siekian io žmogaus akys nukreiptos an pasaul . Šio gyvenimo dalykai jam tokie menkniekiai, kad jam tik nusišypsoti, kas benutikt .

Šalia tauraus linksmumo šventieji pasižym jo ir dideliu prietelingumu. Šv. *Pranciškus Salezietis* net kart prasitar apie save:

— Vargu ar yra žmogus, kurio širdis b t labiau atvira draugiškumui, kaip mano, ir kuris labiau negu aš atjaust skausm persiskiriant su tais, kuriuos aš myliu. —

Šv. *Teres I Vaikelio Jzaus* savo autobiografijoje (savo gyvenimo aprašyme) taip pasakojasi:

— Kai aš stojau karmeli i vienuolyn , aš radau naujokyne draug apie aštuonet met vyresn už mane. Neži rint to amžiaus skirtumo mes pasidar me artimiausios draug s; vyresnioji, matydama, kad m s draugyst palanki do rybi ugdymui, leido mums abiems draugauti ir kalb tis.

Šv. *Teres* iš Avilos buvo griežto gyvenimo, bet ji vien kart paraš d l Don Francisco de Salcedo:

— Lai Dievas leidžia, kad J s gyventum te, kol aš nu mirsiu; tada aš prašysiu Diev greit Jus pasiimti, kad drauge b tume Danguje. —

Šv. *Augustinas* sakydavo, kad jisai nenor t b ti Danguje be savo ganom j . Rašydamas šv. Jeronimui, jisai kalb jo:

— O, kad aš gal iau tur ti džiaugsmo dažnai su jums pasikalb ti ir, jei ne gyventi drauge su jums, tai nors b ti arti J s . —

Tur kime tik grynas s žines ir iš m s aki , iš m s veido, iš m s pasikalb jimo spind s laimingas džiaugsmas. Visi mes esame Dievo vaikai, Kristaus meile myl kime kits kit kaip broliai ir seserys.

MEIL IR AMŽINOJI LAIM

Yra labai prasmingas graik pasakojimas: graik karys Odis jas, dešimt metų praleidęs Trojos apgūlime, grįžo namus. Sunaikintojo miesto deivė statė visokias kliūtis jį grįžimui. Be kitų dalykų, Odis jui teko praplaukti sirenų salą. Tos pasakė tybė buvusios pusiau žmonės, pusiau žuvys. Jos taip puikiai dainuodavusios, kad jį balsų apžavėti keliautojai išia pasilikdavę, tapdavo jį grobiu ir žėdavė.

Norėdamas to pavojaus išvengti Odis jas vašku užlipinėjo rininkų ausis, pats gi save liepė prisirišti prie stiebo ir sakė nepaleisti, nors jis ir prašytų.

— Sulaikyk savo laivą, šviesusis Odis jau, graik pasididžiavime... — viliojusios švelniais balsais sirenos. Tuos balsus tegirdė jis tik Odis jas. Jo rininkai pasilikę ištikimi jo ankstybesniam sakymui ir laivą nesulaikė. Jų paklusnumas išgelbėjo gyvą visos gulos. Jie sugrįžę pas savo šeimas, atnešdami laimę savo žmonoms ir vaikams.

Ir mums beplaukiant gyvenimo jūromis — tenka daug viliojani balsų išgirsti, bet turime tvirtai laikytis šv. Petro laive — Bažnyčioje, tada visus pavojus perplaukė, laimingai pasieksime amžiną gyvenimą.

Amžinosios tavy su ilgesys žmogui duoda nuostabios stiprybės gyvenimo kelyje ir padeda ryžtingai apsispręsti, pakelti gyvenimo sunkumus.

Yra pasakojama apie vieną atsiskyrėlį, kuris ilgus metus praleido atgailoje ir maldoje, begyvendamas tyruose. Kartą aplankė draugai, ilgai kalbėjo su atgailautoju ir pagaliau paklausė:

— Argi ne grįsta jums tasai tyrumas monotoniškumas, ta vienatvė?

— Kai mane aplanko panašus jausmas, aš tada pravo langelį pažiūriu dangį ir tariu sau: "Palauki truputį, neužilgo tas Dangus jau bus tavo".

Ta iau neužtenka vien tik viltimi gyventi, kad sulauktume laimingos amžinybės. Reikia tai nusipelnyti. Vienas iš tikriausių kelių amžinį laimę yra artimo meilė. Neveltui juk ir Viešpats pasakė :

— Iš to pažins, jog esate mano mokiniai, kad mylite kitą kitą .

Ir ia šventieji rodo mums nuostabi pavyzdžiai . Vis pirma ta artimo meilė buvo gražiai išbujojusi šventumu artimose sielose. Sakysime, šv. Bazilijus ir šv. Gregorius Nazianziecis buvo taip artimi, kad vienas iš jo galėjo parašyti:

— Atrodo, kad ir vienas, ir kitas iš mūsų patį paį siel nešiojame dviejuose kuoose. —

Svarbu, kad tie artimo meilės ryšiai turėtų antgamtiną pašventinimą . Kitados, viduramžiu, vienuolis Aelredijus parašė studiją apie draugiškumą . Pats pirmasis sakinytis toje knygoje yra:

— Štai, aš ir tu, ir tikiuosi, kad tarp mūsų yra treias — Kristus. —

Kristus būtinas mūsų draugystėje. Tada mes mylėsime ne tik tuos, kurie mums gera daro, bet visus Dievo paveikslančius sutvertuosius.

Tikrame bendravime negali būti išskirti dvasiniai reikalai. Žymusis prancūzas Montalembert, dar besimokydamas kolegijoje, rašė savo draugui Leon Comudet:

— Jeigu nori mane tikinti, kad esi mano tikras draugas ir manimi pasitiki, aš iš tavęs reikalauju, kad be atodairos perspėjimai mane, pamatęs manyje ką nors netinkamo, taisytino. Tas kelias — bus tikriausias mūsų nuoširdžios ir krikščioniškos draugystės rodymas... Aš turiu nemažai yd ir tau netruks progą rodyti savo ištikumą .

APIE MEIL IR GER ŠIRD

Vienas kunigas už jo kart pas turting žmog prašyti auk vargšams šelpti. Pataik pas šykštuol ir tas visaip išsikalbin jo.

Kunigas žinojo, kad jis gal t paaukoti, taigi — paband šitaip paveikti j: prived prie lango, parod gatv ir paklaus :

— K j s dabar matote?

— Matau vaikš iojan ius žmones, — atsiliep nusteb s d l tokio klausimo turtuolis.

Tada kunigas j prived prie veidrodžio ir v l paklaus :

— K dabar matote?

— Dabar matau save, — kiek nervindamasis d l tokio egzaminavimo atsak tur ius.

Kunigas dabar prabilo:

— Ar j s pasteb jote? Kaip lange, taip ir veidrodyje — juk tas pats stiklas. Tik veidrodyje, antroje pus je yra truputis sidabro. Taip ir su jumis: kai tik j s turite daugiau sidabro, prilipusio prie j s , nebeatote daugiau nieko, kaip tik save.

Ta pamoka tinkama kiekvienam iš m s . Ji puikiai pri-
mena, kad patys džiaugdamesi saul tomis dienomis — ne-
turime užmiršti kit , kad turimas sidabras neuždengt m s
aki , m s neapakint .

Anglijoje buvo netaip seniai šitoks atsitikimas: šuo b go
kaln didžiul uol , urv ir j tenai užgriuvo žem s. Gailės-
tingi žmon s m šunel gelb ti. Iškas net t kstant ton že-
mi su uolomis ir labai apsidžiaug gal dami šunel išgelb ti.

Tai, žinoma, gražu. Ta iau jeigu tiek pasiaukojama šu-
neliui, daug brangesnis mums turi b ti žmogus nelaim je, ir
mes turime b ti gailėstingos širdies ir uol s parodyti broliš-
kum ten, kur didžiausis reikalas; ten kur mes galime.

Chicagoje gražiai veikia CYO — katalik jaunimo organizacija. Ji turi dabar šimtus t kstan i nari vairose pa-saulio dalyse.

Labai domi buvo jos pradžia: Cook County kal jime buvo nuteistas mir iai vienas jaunuolis. Tai vyko 1911 m. Kal jimo kapelionu tada buvo kun. Sheil, dabartinis vysku-pas. Artinantis mirties valandai, kapelionas pri jo prie mir-tininko ir paskutin kart dar j paklaus :

— S nau, pasakyk, ar dar yra koks nors dalykas, kur gal iau d l tav s padaryti?

Jaunuolis, pilnas kan ios ir širdg los, sušuko:

— Kod l gi žmon s lauk k nors d l man s gero pada-ryti iki to laiko, kai man nerinama kilpa ant kaklo?

Tuo jis nor jo pareikšti, kad pasaulyje jisai nesutiko šil-tos, j mylin ios širdies, jam norin ios pad ti rankos. Gyve-nimas jam buvo kietas ir slegiantis ir tai past m jo j nusi-kaltim .

Dabar pats laikas mums patiems paklausti, ar mes kuo nors negalime pad ti kokiam vargšui, ligoniui, ar negalime paremti kok ger reikal . Šv. Ambraziejus kalb jo:

— Pinigas turi didesn vert varguoli bli deliuose, ne-gu turting j pinigini se. Saugokit s, kad ken ian i j gerov neb t uždaryta laikoma j s pinig spintose ar kasose. —

Vertas didelio d mesio posakis:

— kapus atšalan iomis rankomis tik t nusinešime, k gyvi b dami išdalinome.

Rašytojo prel. Urbanavi iaus kambaryje kabojo rašas paveiksle:

— Atminimas, atjautimas yra saldžiausia g l , kokia tik auga darželyje...

MEIL S PAREIGA

Neužmirštamą vykią atsitiko 1919 metais Corpus Christi apylinkėse, Teksaso valstybėje: užklupo tvanas. Vienuose namuose vanduo pagavo 17 metų mergaitę Esther Fuller ir jos 11 metų broliuką. Mergaitė buvo gera sportininkė, puiki plaukikė, ir kai vanduo pakilo, ji vis plaukė, laikydama broliuką. Tas jau išbaimėjęs, išpervargimo — neteko sėdėti, bet mergaitė vis judėdama vandenyje, laikė jo galvą virš vandens ir pati laikėsi. Taip išbuvo ji penkias valandas, kol susilaukė pagalbos. Laikraščiai plačiai rašė apie jos didelį ryžtą, o mergaitė tik kukliai atsakė:

— Ką gi kito aš galėjau daryti?!

Gyvenimas ne kartą bėgęs paverčiamas tvanu, blogio tvanu, kada piktybių vandenys silpnėsiuosius tyko praryti. Kaip išganinga tada pareigą atskubinti pagalbon savo broliui, savo seseriai, esančiam pavojuje. Gelbėti sielą yra daug didesnis uždavinys. Stengti paįmą plūduoti viršum blogybių, rosių ir dar kitų palaikyti, tai heroiškumo vyksmas, kuris turi žavėti kiekvieną iš mūsų.

Ir tam gali būti visokiausi būdai. Štai, kartą vienas rašytojas užėjo pas savo draugą verslininką ir jam tarė:

— Atrodo, kad Jūs visada dirbate. Kiek gi valandų per parą Jūs iš tikrųjų išdirbate?

— Dvidešimt keturias, — atsiliepė verslininkas šypsodamasis, ir pradėjo toliau aiškinti: — Aš buvau susidomėjęs Kinijos misijomis ir buvau apsisprendęs išvažiuoti į jas dirbti. Tačiau mano tėvas ir jo palikta prekyba buvo tokioje padėtyje, kad niekas pašalinis negalėjo jos tęsti. Mano motina, seserys ir jaunesnysis brolis visiškai priklausė nuo mūsų verslo pajamų, ir taip aš buvau priverstas pasilikti. Tada aš miausi išlaikyti vieną kilusį išpaikintą kunigą. Ir tokiu būdu — aš dirbu dvidešimt keturias valandas paroje, nes kai aš miegu tai mano atstovas dirba tenai, Kinijoje. —

Tai tik nurodymas mums, kad galima dirbti visokiais būdais: asmeniškėmis pastangomis, traukimu kitų ger dar-

b , o taipgi r mimu ger darb savo l šomis. Visi šie dalykai yra didel s vert s Viešpaties akyse, jeigu atliekami su nuoširdumu, jieškant ne savo, o K r jo garb s.

M s auka, m s pašalpa gali b ti skirta arba kitiems sudaryti s lygas darbuotis, arba — varguomenei šelpti. Ir tai, ir tai yra svarbu. Ši antr j ger darb r š gerai pa-vaizduoja toksai atsitikimas: vienas vaikinai iš priemies io varging j l šn buvo patrauktas tikybos pamokas ir pats tapo tikin iu. Jis buvo linksmas ir patenkintas.

Atsirado ta iau kažkoks vyras, kuris panoro išbandyti jo tik jim ir tar :

— Jeigu Dievas taip Tave myli, kod l Jis tavimi geriau nepasir pina. Kod l Jis kam nors nepasako tau atsi sti šiltus drabužius, gerus batus, angli , geresn maist ...

Vaikinai pagalvojo ir tar :

— Aš manau, kad Dievas pasako kam nors, bet tas kas nors užmiršta...

Taigi. Dievas pasako daugeliui m s meil s pareig ar-timo žmogaus sielai, o taipgi ir jo k nui, ir mes užmirštame, kaip reikiant nepasir piname, ir d l to nuken ia tie, kuriems mes gal jome pad ti ir nuken iame mes, mažiau nuopeln tesurinkdami.

Yra sakoma, kad toli Rytuose gyveno du žmon s Ahmed ir Omar. Abudu jie nor jo kuo nors savo vard amžinti. Omar padar iš kieto akmens tok stulp , obelisk , pastat j prie didžio kelio ir iškal jame savo vard su daugeliu kit kilni posaki .

Ahmed gi tyruose iškas šulin , surad s šaltin — prie dykum kelio. Pasodino prie jo palmes. Ir laiko b gyje toje vietoje susidar pav singa oaz , kur palmi šeš lyje susto-davo keleiviai nuo kaitros atsigauti ir v siu vandeniui atsi-gaivinti. Ir visi praeiviai garbino Ahmedo vard .

Šis pasakojimas vaizduoja du gyvenimo b dus: vien — save nukreipt , kit artim . Vienas pranyksta užmarštyje, kitas lieka d king širdži atminime ir amžinose Danguose knygoje.

ŠIRDIES — MAŽIESIEMS IR SILPNIESIEMS

Vieną metų Reino upę pralaužė krant užtvankas ir užliejo beveik pusę mažosios Lichtenšteino valstybės. Netoliese buvo austrų kariai, kurie atskubėjo gelbėti. Vandens srovė buvo taip stipri, kad atrodo, bus neįmanoma išgelbėti namuose staiga užkluptą. Tada vienas karininkas sušuko:

— Kariai, pirmyn! Girdite, vaikai šaukia. Mes turime jus išgelbėti!

Ir vaikai buvo išgelbėti.

Atydi ausis ir dabar išgirs šauksmą, išgirs balsą vaikų sielų, kurias užplūsta blogos literatūros, palaido elgesio tvanos, kur jiems labai reikalinga pagalba. Kiekvienas turime parodyti ryžtingumą. Visų pirma teikdami jiems gerą pavyzdį, toliau — saugodami nuo progos ir pavojų, pagaliau, ir pindami parinkti mokyklą, kur ne vien geras mokymas, bet taip pat ir geras auklėjimas.

Mylinti širdis visų pirma skubė nešti pagalbą ir globą mažiesiems, o paskiau visiems kitiems silpniesiems. Alžyro vyskupas Dupuck sakė davo:

— Silpnuosius, vargšus turime pamatyti ne akimi, o žvelgti širdimi.

Netaip seniai Washingtone mirė senato kapelionas Marshall. Jis pradėjo davo senato posėdžius malda, ir visiems patiko, kad jisai mokė davo vaizdžiai ir tiesiai pasakyti. Jis vienu metu senate taip meldėsi:

— Viešpatie, padėk mums, kad mes, kaip Tu, kad darai, ir pintume su mažaisiais žmonėmis, kurie neturi užtarčių, ir kad būdume dėl tveiki negausi mažumai, kurios dėl teisų su džiaugiu.

Viduramžių riteriai buvo mažesni ir silpnesni gynybai. Šiuo metu tai gali būti visų mūsų pareiga.

Šio pastarojo karo metu dr. Graf Muensterio universiteto profesorius, vienu laikotarpiu apklausė apie 3,000 vaikų Dortmundėje. Jis į klausė vieno dalyko:

— Jeigu tu, kaip pasakoje, gal tumei kuo kitu pavirsti, kuo labiausiai nor tumei b ti?

domu, kad vaikai nesvajojo b ti nei princais, nei film žvaigžd mis, nei turtuoliais, bet daugelio j atsakymai buvo nepaprastai keisti:

— Aš nor iau b ti li tu ar tigrū, kad kai reikia gal iau susirasti maisto, — atsiliep vienas gerokai, matyt, badav s vaikas.

— Aš nor iau b ti naminiu gyvuliu pas ger kinink , sakysime, karve, kuri b na šiltame tvarte, kuriai nereikia šal-ti, — kalb jo kitas.

— Aš nor iau b ti m s mo iute (senele); ji jau prieš ketverius metus mir , jai kent jimai jau pasibaig ...

Koks šiurpus net ir mažiausi j pasaulis moderniojo žmo-gaus amžiuje. Tiesa, šio krašto maž j ir silpnesni j kent - jimai gal ne tokie sunk s, bet visgi mylinti širdis ir ia gali rasti nemažai paguodos, suraminimo, pagalbos reikaling .

Kart moter kal jimo kapelionas lank kalines. j s vien kamer ir išsikalb j s, jis išgirdo iš kalin s šiuos sid - m tinus žodžius:

— Kunige, jeigu aš nors vien kart savo gyvenime b - iau tur jusi nors tok savo kambar , kaip ši kamera, niekada neb iau pakliuvusi kal jim .

Vargo, kent jimo dienos, jeigu iš niekur nesulaukiama paguodos ir sustiprinimo, palaužia žmog , ir garb tam, ku-ris pasirenka šv. Veronikos amat — šluostyti kruvin kent jim išspaust prakait nuo veido.

Suprantama, dažnai žmogaus sunkumai b na ir d l jo paties kalt s, d l jo klaid . Bet argi šv. Augustinas m s ne-moko, kad reikia nek sti klaid , bet myl ti žmones? O šv. Pranciškus Asyžietis persp jo:

Tasai n ra pilnai geras, kuris ir su blogais negali b ti geras. —

Gražiai Petras Roseggeris pataria parodyti nuoširdum net ned kingiems, mus skaudinantiems:

— Savo priešus suminkštinki meile. Net ir pats Dievas negali labiau ir galingiau "atsikeršyti", kaip meile. —

Ar gird jote kada t nuostab testament , kur paliko amerikietis karys Robertas Johnston. Kai jis žuvo kautyn se Philipinuose, buvo atrastas jo testamentas, kuriame jis patvark , kad jo apdrauda, siekianti 10,000 doleri , b t paskirta vienam iš prieš tautos jaunuoliui, kad tas Amerikoje gal t mokslus išeiti. Ir taip tos l šos buvo paskirtos 23 met japon lak nui Robertui Nissyama. Tai buvo ne paprastas, o vadinamas Kamikaze lak nas, kuris su torpeda buvo pasiruoš s smogti laiv , taikin , ž ti pats, bet ir taikin tikrai sunaikinti. Gav s testamentu t \$10,000 apdraud jis j panaudojo filosofijos studijoms Lafayette kolegijoje.

Tai vis padaryta pagal t š k — myl ti priešus yra vienintelis kelias tai, kad visi priešai žem je išnykt , pasidarydami draugais.

Vaik sielas gelb ti, socialin apaštalavim pravesti geriausiai galima geru pavyzdžiu. Viduramži mistikas Eckenart sakydavo:

— Geriausi pamokslininkai yra tie žmon s, kurie kitiems duoda pavyzd . Pavyzdžio balsas stipresnis, kaip burnos pasakytieji žodžiai.

Vokie i priežodis skelbia:

— Žodžiai nuskamba, pavyzdžiai palenkia. Žmogus vienai akiai daugiau tiki, kaip dviems ausims. Vyresniojo pavyzdys yra žemesniesiems veidrodis. —

Ir toki geros dvasios, artimo meil s žmoni , kuriems r - pi gero darymas ir apaštalavimas, nestinga nei dabar. Antai žymus sportininkas, dviratininkas Bartali, kuris garsiose "Tour de France" rungtyne laim jo empionat , d l savo gero b do ir dievotumo yra vadinamas "važiuojuan iu vienuoliu". Jis yra žinomas katalik akcijos narys.

Koki graži b d surandama maž j sieloms gelb ti, gali b ti pavyzdžiu vienas protis Romoje. Tenai, Ara Coeli (Dangaus Aukuro) bažny ioje po Kal d , Vaikelio J zaus garbei, maži vaikai prie puošniai taisytos Betliejaus stainel s

sako pamoksliaus. Jie ryžtingai lipa mažyt, specialiai jiems bažnyčioje taisyti, sakyklai ir drisiai kalba at jusius bažnyčioje savo draugus ir kitus. Jį balsu su d mesiu klausosi jį žaidimų draugai, ir su pasididžiavimu seka juos j motinos.

Tai mums ne prasta, o iš tikrųjų — tai tik vienas iš b d gelbinti mažą j sielas, sudominti juos ir augštesniais dalykais.

APIE TRIS MEILES

Lietuvos partizanų laikraštis "Kovos Kelias" 1946 metų kovo 10 dienų rašė:

— Lai nemano raudonieji budeliai, kad jie nusilpnins Lietuvos kovotojų dvasią savo nežmonišku teroru. Jei jau kovoti, tai nežinoti pralaimėjimo, jei jau gyventi tai tik vertam lietuvių vardui, nebūti vien paprastu duonos naikintoju, jei jau tik tu, tai tik tu Galybi Viešpatie, o ne garbinti niekšstabus. Niekindami mūsų tautą, niekada nepadarysite jos bolševikine, nenuslopinsite kovos už ją. Gerai žinokite, brangūs tautiečiai, kad virš mūsų debesų spindi mūsų lynas dangus, kad po dideliu audru atkyla gyvybės nešanti šiluma, kad iš purvinos žemės išauga skaisios gėlės, kad iš mirtimi dvelkiančio tarpukalni išskyla pergalingi baltagalviai arai, kuriems priklauso augštumos, kuriems priklauso rytojūs. Mes kartojame poeto žodžius:

*Svetim dirvon mums nereikia,
Bet ir priešas nesidžiaugs pas mus,
Mes ir dalgiais savo priešus raikome, —
Maža prieš grėžti namus.*

Taigi, ne tau, raudonasis slibine, nuslopinti mūsų laisvą troškimą. Tiesiogiai pilkų karžygių iš jo Lietuvai laisvą parnešti ir negrėžti. Ir šiandien dar kraujas džiūsta ant smilgio, kaip rožės raudonos... Mes žinome savo vertę ir esame tikri,

jog mus heroiška kraujo ir skausm auka spind s gražiausia šviesa pasaulio laisv s ir taikos vainike. —

Kovos karštyje išaug , tie žodžiai kaitina ir m s širdis myl ti t v žem , d l kurios partizanai miršta, — aukoti savo laik , j gas ir darb tam kraštui, d l kurio jie visk , iki paskutinio kraujo lašo paaukoja.

Vien dien s d jau parapijos raštin je. At jo senut , tokia suvargusi, rodos, varsnos kelio jau nebenueis, ir prad - jo pasakoti, kad pas juos yra prisiglaud s jau pagyven s žmogus. Jo kojai nul žus, gul jo kur laik miesto ligonin je, kur visi neturt liai, be užmokes io laukia sveikatos ar mirties. Dabar atvež pas juos, bet kad ir jie neturi iš ko užlaikyti, patys varge gyvendami.

Pasirodo, kad nelaimingasai ligonis turi dukter .

Šaukiu j telefonu.

— J s t velis gana sunkioje pad tyje; ar negal tum te j š vakar aplankyti.

— Tai, kad, matote, mes..., — atsiliepia plonas nesenos moters balsas, — jau visi metai, kaip nesimat me... Nesuprantu, kad jis toje miesto ligonin je neb na... Ne, š vakar negaliu atvažiuoti, mes turime g li parduotuv . Šiandien vestuv ms turime ruošti...

— Tai gal rytoj gal site atvažiuoti? — kalbu j .

— Kad ir rytoj turime užsakym ...

— Tai kaip, ar jau netur site laiko aplankyti n savo t vo, kurio duris gal jau mirtis beldžiasi? Jeigu sakote, kad jis tur t gr žti miesto ligonin , tai turi gi kas nors ir tuo pasir pinti!

— Na, tai mano vyras rytoj nuvažiuos...

Užkabinau telefono ragel susijaudin s. Dukt tiek paskendusi biznyje, auksas tiek sušald ir sukietino jos šird , kad neb ra laiko n sunkiai ligos patale prispausto t vo aplankyti. Laidotuv ms tai gal ji ateis. Nepatogu prieš žmones, juk ir bizniui tas gal t pakenkti...

Gerai viena motina vakar nusiskund :

— Kai pas motin , tai augdami ir penki vaikai išsitenka, o kai motinai paskui, tai n pas penkis vaikus vienai neb ra vietos...

A i Dievui, tai vis d lto tik išimtys. Daugumas, ypa m s lietuvi katalik šeim , myli, neapleidžia nei senatv je, nei ligoje t , kurie jiems dav gyvyb .

Vien sekmadienio popiet at jo vienas jaunas vyras. Tik prieš kelet m nesi buvau jam dav s šli b . Dabar jisai guod si:

— Tik tris m nesius pagyvenome. Man pasak išeiti. Ar neb t k nors galima padaryti?!

Pasišaukiau jo žmon . Ji dar jauna, gerai atrodanti. Su- s do abu prieš kitas kit , n žodžio nepratar .

— Sakyki, ar tur tumei kuo d l jo nusisk sti? — klausiu

j .-

— Ne, jis buvo all right.

— Ir indus ploviau, ir apie namus par j s iš darbo tvar- kiaus, k tik gal jau, — kalba jos jaunas vyras.

— Tai ar nereik t jums v l bendr gyvenim sueiti...

— Ne, to nebus, — griežtai atsako ji.

— Kod l?

— Aš jo nebemyliu.

— Argi, neduok Dieve, kas tre ias b t j s tarp si- maiš s? — paklausiau nedr siai.

— Ne, — atsiliepia moteris, — bet aš jo nebemyliu...

— O vis d lto tik taip neseniai, kitas kit myl dami, bendr gyvenim prad jote. Ar galite taip dabar jausmais vadovautis? Jausmas vien dien stiprus, kit dien v l gali išbl sti, tre i — v l užsidegti. Kas b t , jei vis gyvenim jausmais parentume. Gyvent šeima, vaikus augint , paskui vienas kuris susigalvot , kad jau nebemyli, ir palikt , saky- sim, žmon su vaik pulku. J s atveju juk vyras jus myli. Sutikdama su juo vis amži moteryst je gyventi, juk esi si- pareigojusi ir jo atžvilgiu. Ar gali jo gyvenimo laim , vis ateit sugriauti?! —

Moteris tylėjo. Toliau bekalbant prisiminimą, kad ji nėra katalikė. Sutuoکتvus vyko su dispensa... Ji nekatalikė. Kaip plaštakė: kur šviesiau, kur atrodo liepsnelės šiltesnės, ten ir plasnės, o jo gyvenimas nepataisomai sugriautas.

Dieve, kad gi aš mokėčiau pasakyti trumpą žodį, bet tokį, kad žmonės kristų širdį, mintį:

— Jei ruošiatės sudaryti šeimą, tebniejate pasirinkimas: lietuvis — lietuvis ir katalikas — katalikė. Tada žinote, kad be vis kitam gražiam sugyvenimui ištikimybės akstin turite abudu dar vieną, pat stipriau: vedančią Apvaizdos ranką, tik jį, kad k Dievas sujungtų, žmogus teneišskiria.

Žinome, kad meilė dažnai būna akla. Geriausia taktika — paioje pradžioje, užmezgant pažintis, kol dar širdis nepertvarkytas kontrolės iš proto — nepradėti, nutraukti draugystę, kurios nei Dievas, nei mes turime nelaiminti. Laimė, kaip žiburėlis, šviesi iki pat grabnyje žvakės, kai dvi lietuviškas širdis sujungs Dangaus palaiminimas.

O, beje, kai prieš keletą mėnesių klebonijos kambaryje buvo atliekamos augščiau suminėtos jungtuvės, apstulbavę apeię viduryje pamatė: jaunoji kramtė gumą.

Dabar ji sukramtė savojo vyro ateitį ir laimę ...

VIENOS MEILĖS ISTORIJA

Kada Jungtinės Amerikos Valstybės siautė civilinis karas, atsitiko šis neužmirštinas vykis, apie kur dabar noriu papasakoti: savanoriu iš jo kariuomenės vienas vyras. Jis buvo jau susižiedavęs su viena mergaite. Tarp jų buvo dažnas susirašinėjimas. Atėjo baisusis, vadinamas, Tyrlaukių m. šis. Su dideliu tempimu po šio m. šio mergaitė laukė laiško nuo sužadėtinio. Pagaliau laiškas atėjo, bet jau rašytas svetima ranka...

Baugiai atpl šusi laišk mergait perskait :

— Buvo šiurpus m šis. Aš tapau taip baisiai sužeistas, kad jau nebegal siu Tav s išlaikyti. Dabar rašo mano draugas vieton man s. Aš myliu Tave labiau, kaip betkada kitados, ta iau aš Tave atleidžiu nuo pažado tek ti už man s. Aš neprašysiu, kad Tu sujungtumei savo gyvenim su taip sužalotu žmogumi, kaip aš. —

Gavusi tok laišk , mergait j nebeatsak . Ji tik kuo grei iausiai išsiruso važiuoti karo lignonin , kur buvo gydomas jos sunkiai sužeistas sužieduotinis.

Nuvykusi viet , pro ilgas lov eiles ji nusiskubino prie lovos savo sužeisto sužieduotinio. Jo buvo abidvi rankos nupjautos. To nepaisydama mergait apsikabino jo kakl ir ašarodama kartojo:

— Aš Tav s nepaliksiu! Aš Tav s neapleisiu!

Sužeistasis nesipriešino jos meilei ir jiedu ved . Ilgus metus laimingai dar gyveno Brooklyne, N. Y.

Mes g rim s tokia mergait s meile. Tai ne savanaudiška savimeil , o tyra meil , kuri vis pirma r pinasi nelaimingojo likimu, kuri aukojasi geram. Šitokia meil , tyra ir be savanaudiškumo, yra krikš ionyb s atspindys, ko mus išmok Kristus.

Galime sakyti, kad pats Kristus m s atžvilgiu toki , net didesn meil parodo. Mes b name sužeisti nuod m s. Bej giai gulime parblokšti gyvenimo kelyje. Ir tada ateina mylintis Išganytojas m s gelb ti, drauge mums lyg sakydamas:

— Aš juk buvau sužeistas d l Tavo nusikaltim ... Tavo nuod m s žaidz pavidale aš tur jau ant kryžiaus ir aš gavau teis r pintis tavimi, ir jeigu tik Tu atsiduosi man, aš Tavimi r pinsiuos amžinai... —

Tiesa, mes galime atmesti t Kristaus glob ir meil , kaip anas jaunuolis gal jo atstumti an jo gelb ti atvažiavusi mergait , bet tai b t m s pa i praž iai. Ne, tikrasis kelias yra išpažinti prie klausyklos savo silpnyb ir paskirti Jam savo šird . Dievas toks geras ir atlaidus, kad ir suklupu-

sio, bet besistengian io atsikelti ir b gti prie Jo, niekada neatstumia...

Škotijoje kitados darbavosi nuostabiai gabus ir s kmingas chirurgas Sir James Simpson. Kart prie jo prisiartino vienas jaunuolis, ir, nor damas jam parodyti savo pagarb , paklaus :

— Daktare, sakykite, koksai buvo didžiausias j s gyvenime atradimas?

— Mano didžiausias atradimas, — atsiliep tas mokslo žmogus, — buvo, kai aš supratau, jog aš esu didelis nusid j lis ir Kristus yra didelis Išganytojas. —

Ar mes jau esame padar š atradim ? Ar savo suklypimus pažstame kaip nusid jimus, iš kuri reikia išsilaisvinti? Ar mes nuoširdžiai jieškome išsigelb jimo Kristuje? Ar t darome ištvermingai: kart nepasisekus, su visu nuolankumu ar v l puolam s prie gelbstin ios Išganytojo rankos ir širdies? Ar atmename vilting Kristaus žod , kad nors ta vidin dvasios kova užsit st vis gyvenim , jeigu mes kovosime, jeigu stengsim s nepasiduoti, visomis j gomis, pergal bus m s pus je.

Kart skendo laivas. Kai buvo nuleistos gelb jimosi valtyys, paaišk jo siaubingas faktas: neužtenka jose vietos višiams išgelb ti. Greitomis buvo mesti burtai ir tarp pralaim jusi , turin i pasilikti, buvo vienas jaunas, bet labai silpno sud jimo j rininkas.

— Pražuv s amžinai, — jis tepratar , pažym damas, jog jis nepasireng s amžinybei. —

Ta iau jo pasigail jo senyvas žmogus, kuris užleido jam savo viet gelb jimosi valtyje, pats pasirinkdamas mirt už t j rinink ir tardamas:

— Tu negali mirti, bet aš galiu, ir noriu mirti už tave. Bet ži r k, kad aš tave gal iau pamatyti danguje! —

Argi bereikia sakyti, kaip buvo supurtytas tas jaunas, suklyd s j rininkas. Jis suprato, kad tas senas j rininkas, kuris jam kalb jo apie Diev taip dažnai, sudar dar vien , paskutin , prog pasitaisyti. Ir jis pasitais . Tik damas Kris-

taus mirt ir prisiklim, brangindamas j išgelb jusios j rinko gyvybę su auk, jis kartodavo:

— D l man s mir du...

Ir d l m s mir ir Kristus ir gyvena bei aukojasi tiek daug siel, kurios mus nori amžinai draug je matyti Danguje.

APIE MOTERIS IR MEIL

Vienas turtingas Bostono verslininkas, dievotas ir tvarkingas žmogus, ved graži moter ir j apgyvendino puošniuose namuose. Ta iau ji buvo pratusi gerti. Kuo tolyn, tuo labyn ji grimzdo t nelemt prot. Pagaliau, nebeapsiksdama, vien dien ji apleido namus, palikdama raštel, kuriame pažymjo, jog ji niekada nebegrš — jos gyvenimo b das nesiderina su skaidriu krištonišku vyro b du...

Vyras j tebemyljo. Jis pasamd žmones jos jieškoti po vis krašt, o apylink s laidotuvi direktoriams išsiuntinjo žmonos paveiksl su prierasu — jei kartais atgabend šios moters lavon, lai jai nuperka gražiausi karst, gražiausiai aprengia ir praneša jam, išpuoš karst gl mis.

Pagaliau vienas laidotuvi direktorius j pašauk. Nuvyk s atrado jos lavon. Pažvelg jos veid karste ir apsiapsyl s ašaromis prabilo:

— O, Nellie, kad tu b tumei žinojusi, kaip aš tave myl jau, tu b tumei sugr žusi.

Pasibaigus laidotuv ms jis nujo paminkl dirbtuv ir užsak jai antkap. Paklaustas, kok užraš reikt pad ti, jis prabilo:

— Užrašykite tik t vien žod: "Dovanota", atleista jai...

Ta gili meil mus stebina. Bet ji t ra tik mažas šeš lis, kuris pavaizduoja Kristaus meil. Kiek gi kart mes nuo Jo pab game. Pab game pasig r pasaulio džiugesiais. Jo si s-

tas angelas sargas jieško mus gr žinti atgal. Ir Viešpats ne antkap su dovanojimo žodžiu mums stato, o pasako atleidimo žod klausykloje, kad dar ir dar kart mums sudaryt prog Jo meile naudotis, b ti arti Jo karštos širdies.

Kart Afrikos tyrin tojas, misionierius Frederick Arnot su b riu vietini juod j vaik jo pro augšt žol . Staiga iš jos iššoko li tas ir puol si prie paskutinio berniuko eil je. Tai pasteb j s misionierius šoko prie to berniuko, uždengdamas j savo k nu. Kiti vietiniai, pamat pavoj , šaukdami iš- b giojo. Li tas, matyt išsigand s to triukšmo, apsigr ž ir pab go.

Kada tos genties vadas patyr , kas nutiko, jis kalb jo:

— Aš ei iau bet kur su tuo baltuoju žmogumi, kuris savo paties k n meta tarp li to ir juodojo jaunuolio, sav s nepaisydamas...

Šitokia pasiaukojan ia meile misionieriai laimi juodukus Kristui. Bet tos meil s jie išmoko iš paties Kristaus. Argi jis m s , juod nuo susitepimo nuod m mis, savo k nu ir krauju neužstoja nuo pragarinio li to? Ir argi mes neturime parodyti daugiau d kingumo ir meil s, kad atsiteistume už t didži j Jo auk ?

RYŽTING J DR SUOLI MEIL S KELIAIS

Netoli Filipin sal 1889 metais sudužo ispan garlaivis *"Remus"*. Sk stant laivui kilo didžiausias sumišimas. Žmon s kiti šoko tiesiai vanden , kiti grieb si gelb jimosi val i , kiti blašk si persigand , jausdami, kad giltin kas minut gali užp sti j gyvyb s liepsnel . Tiktai du vyrai, abudu misijonieriai, ramiai laik si tarp panikos pagaut j . Garlaivis baig grimsti bangas ir j rininkai juodu pašauk prie gelb jimosi val i . Deja, vietos tebuvo tiktai vienam. Užleisdamas viet pranciškonui broliui Dorado, t vas j zuitas Raimondas atsi-

klaup s ant denio meld si, kol bangos prarijo laiv drauge su juo. Pranciškonas br. Dorado gl d jo valtyje, kaip staiga pamat , kad vienas keleivis sk sdamas blaškosi po bangas ir kad jam jau nebebuvo vietos valtyje. Atsistojo, pratar : "Aš jam savo viet užleisiu!" — ir šoko vanden , pat mirties gl b .

Su ašarotomis akimis mes skaitome t neišpasakytos ar- timo meil s istorij . Bet tai tik šeš lis tos didžiosios Kristaus meil s, parodytos, kai Išganytojas sau pasirinko mirt , kad mums laim t amžin j gyvenim .

Kaip mes gal tume Jam savo d kingum parodyti?

Vis pirma, neži rint sunkum ir kli i — laikytis Jo meil s.

Prie to mus tepaskatina daugyb graži pavyzdži .

Štai vien fabrik kart stojo naujas, jaunas darbi- ninkas. Pora netikin i j , sužinoj , kad jisai nuoširdus kata- likas, panoro iš jo pasijuokti. Jie šaipydami atneš kryži ir pad jo ant jo varstoto. Ži ri, k gi jisai dabar darys. Gi dr - susis jaunuolis pak l kryži , viešai j pabu iavo, surad s vin viršuj varstoto, pakabino Nukryžiuot j , kad visada lai- mint jo darb .

Kitu metu Jumet angli kasyklose dirbo kartu devyni ka- talik organizacijos nariai. Buvo Didysis Penktadienis. At - jus Kristaus mirimo valandai vienas iš j riktel jo:

— Broliai, Kristus mir ši valand . Sukalb kime visi trump maldel .

Dvidešimts angliakasi suklaup maldai, o likusieji 40 pagarbiai nusi m kepures...

Milano mieste, Italijoje, kart buvo vaidinama Bažny ios uždrausta, nedora drama. Katalikai pasiryžo viešai pakelti protesto bals . vien bažny i susirinko gausus katalik b rys permaldauti Viešpat už darom žeidim , o katalik student grup susirinko prie teatro dur su rožan iais ran- kose parodydami vieš nepasitenkinim d l dorov s d sni mindžiojimo ir melsdamiesi už silpnavalius, kurie dr st per- žengti to teatro slenkst .

Dr s protest yra kart parodžiusi viena paprasta tar-
nait : parduotuv s lange ji kart pasteb jo nepador pa-
veiksl . jusi vid , paklaus ar dar turi daugiau t paveiks-
l . Savininkas padav jai visus. Mergait paklaus , kiek tas
kaštuoja, užmok jo ir ia pat sudrask gabal lius, sug din-
dama tuo pardav j , kuris iš nesusivaldan i j silpnyb s
buvo pasireng s sau peln daryti, pinigų krauti.

Tvirtumas savo sitikinimuose ir ryžtingumas apaštalavi-
mo darbe yra du didieji, svarbieji d sniai.

Ragindamas prie siel meil s ir apaštalavimo darb šv.
Jonas Auksaburnis teisingai yra pasak s:

— Netikiu, kad gal t savo siel išganyti tas, kas nie-
kuo neprisid jo prie kit išganymo.

KUR M S ŠIRDIS?

Vienuolyno viršininkas *Chevrier*, kalb damas apie rei-
kal neprisirišti perdaug prie žem s, apie neturto dvasi , gra-
žiai pareišk :

— Užtenka, kad m s kojos siekia žem ; nebetieskime
ant žem s savo rank , širdies ar galvos. —

Padvos mieste, bažny ioje prie altoriaus, yra piešinys,
kuriame vaizduojamas gydytojas, atveri s kr tin numirusio
šykštaus žmogaus. Gydytojas neranda širdies kr tin je. Kaž-
kam ateina galv mintis atidaryti d ž , kur šykštusis laik
savo lobius. Ir... ia atrandama širdis.

Ar m s d mesys, ar m s širdis n ra pernelyg surakin-
ta žemišk r pes i , ar ji n ra išpl šta iš m s kr tinių ir už-
daryta prie žemišk g rybi ?

Žem s patogumai protingame saike yra reikalingi; ir že-
m s g rybes juk Dievas sutv r , ta iau žmogus neturi b ti
j vergu, nesukoncentruoti viso savo d mesio prie j , o pri-

siminti, kad žem je mes tik sve iai ir kad mus pastangos turi b ti nukreiptos amžinyb .

Daug tiesos pasak pranc zas *Luis Veillot*:

— Ateitis priklauso basosioms kojoms. —

Tai yra tiems, kurie nesibijodami nedatekli uoliai tar nauja savo idealams.

Kai mir garsusis Europos kardinolas *Meicier*, buvo at rastas toksai jo testamentas:

— Jeigu mano sesuo arba brolis ar mano pusbroliai arba pusseser s nor s gauti kok paveiksl ar statul , kurios yra mano kambariuose, teb nie jiems paduota. — Ta iau kas d l pinig , tai man niekas nepriklauso (jam mirus terasta tik septyni centai), nes gyvenau ir mirštu neturte. Patvarkiau, kad po mano mirties b t atlaikytos šv. mišios už mane ir mano artimuosius. Viskas, ko noriu, tai kad ant mano kapo b t pastatytas kryžius kuo papras iausias. Ned kite ant mano karsto ar kapo nei g li , nei vainik . Šven iausioji J zaus Širdie, b ki gailestinga savo neturtingajam tarnui. —

Naudodamiesi žem s patogumais, bet nesileisdami j b ti pavergiamais, mes galime kartoti su šv. Prancišk Salezie iu:

— O, J zau, teikis man duoti malon , kad b iau vienas dvasioje su Tavimi. —

Šitokia m s pa i dvasia bus s kmingiausia apaštala vimo priemon ir kit tarpe.

Viena krikš ion , g r damasi tobulumu savo dvasios vado, Lijono mieste, Pranc zijoje, pratar :

— Dieve mano, jeigu esi taip geras, kaip m s dvasios vadas Chevrier, tai aš nebijosiu, kai b si mano teis ju. —

ISTORIJS PAMOKA

Senais laikais, kai popiežiumi buvo Gregorius Didysis, atsitiko, kad vienas elgeta mir Romos gatvėse. Apie tai sužinojęs popiežius labai susikrimto. Jis sau priekaištavo — koks jis yra ganytojas, jeigu viena iš jo avių mirė badu. Ir jis taip jautriai tą pergyveno, kad pats sau užsidėjo bausmę — per kiek laiko būtų nušalintam nuo altoriaus tarnybos, kol atliks atgailą.

Tai buvo savybė didelio žmogaus, kad jis jautė savo atsakomybę, nors galbūt ji buvo kitokia, ne jo kaltė. Savo ryžtingumu tas popiežius istorijoje pelnė Didžiojo vardą.

Istorija mums patiekia nuostabią pamoką, jeigu mes tik norime jomis domėtis. Štai šv. Pranciškus vienu metu palikęs Romą nuvyko Ankonos uostą ir, radęs laivą plaukiant Veneciją, siprašė į jį užmokėti už kelioną.

Jau laivas buvo beišplaukęs, kai atsirado kažkokio didiko žmona, kuri atėjo laivą ir, pamačiusi vargingai apsirengusį šv. Prancišką, pareikalavo, kad šis išsikraustytų. Jos reikalavimas buvo piktas, ji sakėsi visą laivą nusamdžiusi sau ir palydovams.

Šv. Pranciškus prašė si leisti jam pasilikti. Jis žadėjo nesimaišyti jos akyse, bet didikė buvo nepermaldaujama ir reikalavo, kad šis išsikraustytų. Šv. Pranciškus su prastu jam nuolankumu tai padarė.

Šventasis kalbėsi krante su žmonėmis. Laivas vos tik buvo pajudėjęs iš uosto kaip už jo tokia šiurpi audra, kad ji nuskandino ir niekas neišsigelbėjo. Tai buvo Apvaizdos pirštas, nubaudęs žiaurią artimui didikę ir išsaugojęs nusižemintą pilną šv. Prancišką.

Graži, pamokinanči pavyzdži mes turime ir literaturoje. Antai vienoje savo poemoje vokiečių poetas Šileris apdainuoja tokią legendą: kai Dievas sutvėrė paukščius, Jis jiems davė puikias plunksnas ir malonius balsus. Tad Viešpats padėjo sparnus ant žemės ir tarė paukščiams: "Paimkite

šias naštas ir neškite". Paukšiai buvo paklusnūs, užsidėjo ant nugaros ir sulankstė ant krūtinių, ties širdimi, jei jau Dievas taip norėjo. Sparnai jiems greit priaugo ir tas dalykas, kur jie iš pradžių laikė našta, paskiau pasirodė, kad gali juos pačius panešti.

Taip ir mums: jautrumas artimui, nuolankumas santykiuose su žmonėmis — juk tas viskas reikalauja savęs nugalėjimo, susitvardymo. Tai savotiška našta, kuri taip pat mums yra dvasios sparnais, kurie mus gali sunešti amžiną laimę.

Gyvenime ne kartą tenka atsižadėti turint prieš akis didesnes grybes. Štai koki šturpi istorija mes sužinojome iš Indijos: kartą vienas jaunas kavalerijos karininkas išvyko medžioti tigrą. Deja, pamatęs tigrą, jis nepataikė šaudamas ir žvėris jam užgulo. Jokios pagalbos nebuvo ir mirtis karininkui žinoma akis. Karininkas suprato, kad jam buvo belikęs vienas išsigelbėjimas: nuduoti nebegyvas. Taip jis ir pastyro paslikas.

Tigras manė, kad žmogus tikrai negyvas. Dabar nebeskubėdamas ruošėsi žvėris užkosti. O karininkas tik laukė, kad nors kiek laimėtų laiko, kol atvyks draugai jo gelbėti. Tigras pamažu apjo gulint ir nejudant karininką ir pradėjo stiepti jo ranką. Karininkas apmąstė baisų skausmą, bet jis žinojo: jeigu jis išsидуos, kad yra gyvas, tigras jį greit papjaus. Nėra kaip patsiam išsigelbėti. Ir jis kentė neaikteldamas. Tigras sugraužė ranką iki alkūnės, bet tada atjo pagalba. Karininko ranką vėliau teko nupjauti, bet gyvybė buvo vistiek išgelbėta. Jis paskiau, nors be rankos, užmiegė post Indijoje. Jis nepabojė netekti rankos, kad išsaugotų gyvastį.

Visiems svarbu ryžtis ir mokėti aukotis didesniems siekimams.

GERAS DARBAS

Šv. Domininkas buvo didis šventasis. Jo steigtieji t vai domininkonai ir dabar labai daug nuveikia.

Kai šventasis dar buvo labai jaunas, taip koki 20 met , kai dar studijavo universitete, sužinojo, kad vienas vyras, kur jis myl jo, buvo maur sugautas ir išvestas nelaisv . Kas blogiausia, kad to jaunuolio siela buvo tikrame pavojuje.

Šv. Domininkas nei kiek nesvyruodamas išvyko jo gelb ti. Buvo jau pats beparsiduod s nelaisv , kad tik an jau nuol išgelb t .

Graž pavyzd mums paliko šv. Domininkas — pad ti artimui, ypa bud ti d l jo sielos reikal .

M s lietuviai katalikai šioje srityje parodo daug geros širdies. Štai, kart už jau pas vien ligon . Jau kuris laikas ji turi gul ti patale. Net ir valgyti jai sunku pasiimti. Ji pasakojosi:

— Su koja turiu sunkum . Pab la kaip popierius, pasčiau atsiveria žaizda ir nemažai laiko praeina kol užgyja.

Valand l patyl jusi v l prid r :

O kiek daug ger žmoni yra, kurie mane ligoje aplanko, atneša tai šio, tai to. Ypatingai viena našl tiesiog nepaprast nuoširdum parodo ir lankydamą, ir pagelb damą.

Tai labai gražus pavyzdys. Ligoni lankymas — vienas iš geriausi darb . Bažny ia taip tai vertina, kad net yra paskirta septyneri metai atlaid tiems, kurie vedami artimo meil s aplankys ligon .

Belankant sigijus sergan io pasitik jim , daugely atvej galima labai pad ti sielos reikaluose, patarti atlikti išpažint , pašaukti kunig . Labai daugelis taip ir padaro.

Pranc zijoje, dar 1870 metais, kada buvo apgultas Paryžius, tame mieste kilo pavojingos epidemijos. Vienas krikš ionišk broli vienuolis su dideliu atsidavimu tada m slaugyti užkre iama liga sergant neturting kar . Tai matydamas vienas asmuo pratar tam vienuoliui:

— Tai, k j s dabar atliekate, aš nenor iau daryti n už 10,000 frank .

— Aš to nedary iau n už 100,000 frank , — atsiliep vienuolis.

Ir, pažvelg s Nukryžiuot j , jis prid jo:

— Aš t vargš kar slaugau d l Kristaus.

Ypatingai svarbu r pintis artimo sielos reikalais ir ia šioje srityje, kiek tik galime, pad ti. Toks apaštalavimas ir mums gali tur ti nepaprastos reikšm s.

Kart vienas kunigas mirties valandoje klaus išpažinties vien sen kar . Tasai parod tok nuošird gailest d l savo nuod mi , tok gil jautrum , besijungiant su vilties džiaugsmu, nors jis vis gyvenim buvo blogai praleid s. Nusteb s kunigas m teirautis, ar jisai kada savo gyvenime n ra padar s kokio ypatingo gero darbo, už k Apvaizda jam dabar atlygina.

— Nieko nesu gero padar s, — kalb jo karys.

— Tai nuostabu. Tik gerai prisiminkite, o gal k ir esate gero vyk d s.

— O, atsiprašau, — prisimin mirtinas ligonis, — aš esu buv s Amerikoje. Kart prie upelio kranto aš pama iau vien negr , kuri rankose laik maž k dik , besiruošdama j mesti srov . Aš staiga jai pasakiau: "Argi nenor tum te j s, kad j s vaikutis tapt krikš ionimi?" "Krikš ionimi? — kalb jo negr . — Teb nie krikš ionimi, kad tik jis neb t vergas, kaip jo motina". Aš pa miau mažyt savo rankas, pakrikštijau ir atidaviau j motinai. Jei tai geras darbas, tai gal b t vie nintelis, kur aš padariau, — baig karys.

Ir kaip Dievas už tai j atsimin paskutin j jo valandoje!

ELGTIS TEISINGAI, MYL T GAILESTINGUM

Kart vieną dramaturgą skait savo kabiną reliuizistik . Buvo jis gerą gabalą perskaitęs, kaip staiga pastebėjo, kad vienas iš tų kritikų ... užmigs.

Dramaturgą sustojo ir jį pažadins tar :

— Kaip jūs gal site kritikuoti, jeigu miegate.

— Bet pats miegas ar tai jau nėra kritika?! — pratar šis.

Aišku, jei beklausydamas užmigo, tai veikalas nesudominas. Jau iš to galima daryti išvadą apie veikalą .

Panašiai — iš mieganio krikščionių daugelis kitatiki sprendžia apie krikščionybą svert . Todėl pirmas pasitarinimas krikščionybei, jeigu jį mylime, o myli visi privalome, yra nebūti mieganiais krikščionimis, o būditi Viešpaties tarnyboje.

Japonai yra garsūs sodininkai. Daugelio jų tarpe yra išsiplatinęs paprotis auginti medžius — ne žaugas. Jie išmoka net didžiulius girios medžius auginti vazonuose. Kad tie medeliai visada pasilikti maži, jie neduoda jiems reikiamo maisto, juos sužaloja, nuskabo jų viršūnes, žodžiu, neduoda jiems laisvai išsitiesti.

Panašiai yra krikščioniai, kurie savo širdyje neleidžia išbūjoti krikščionybą s medžiui, jį visaip žalodami, neduodami tyro maisto. Jeigu medis - ne žauga dar turi savotišką grožį ir bent dekoratyviną vertę, tai sužalotas, neišaugęs, skurdus krikščioniškasis gyvenimas yra nuostolis pačiam žmogui ir dažnai — nelaimė tiems, kurie su juo priversti turėti koki nors bendrą, pagaliau — tai neteisybė ir skriauda paties Dievo atžvilgiu.

Deimantų ieškotojai Afrikoje tarpais atranda tokius brangakmenius, kurie tik iki pusės pavirto deimantais, o kiti jų pusę tebėra anglis. Tačiau, tas gabalas gal jo visas brangiojo akmenio spalvomis žrėti, gal jo gal net paties karaliaus vainikui puošti, o pasiliko jis tik pusiau deimantas ir pusiau — juoda anglis.

Ir krikščionis yra skirtas būti deimantu Viešpaties vainike. Deja, daugelis iš mūsų tik pusiau deimantais tetampame, o kita pusė — juoda anglis. Dievo malonės spinduliai visada mus veikia, bet mes nevisada jiems pakankamai palankiai atsiliepiame.

Iš kitos galios pusės — kaip, kartais, nedidelės pastangos iš mūsų pusės atnešt žymius rezultatus. Kartą patrank fabrike buvo ant rėžinio pakabinta aštuonių pūdilio geležis, svėrusi 500 svarų. Labai sunkus gabalas. Šalia jos, ant šilkinio siūlo buvo pakabintas paprastas, menkas butelio kamštis. Vienodais laikotarpiais imta tuo kamštiu duoti tą sunkią geležies gabalą. Gabalėlis kamštiu buvo toks mažutis ir geležis prieš jį toks milžiniškas gabalas, kad, rod si, jokios reikšmės neturi tas sudavimas.

Praslinko dešimt minučių ir stambusis geležies gabalas lyg pradėjo jausti tuos mažo kamštiu smūgius. Dar dešimt minučių, ir geležies gabalas lyg pradėjo virpti. Praslinko pusvalandis bemušant tuo kamštiu geležies gabalą, ir tas pradėjo svyruoti, siūbuoti ir taip sibi bavo, kaip laikrodžio švytuoklė. Mažas kamštis išjudino didelę geležį.

Tai simbolinga. Iš mūsų mažos pastangos gali daug padaryti didžiuliuose sielos siekimuose, išjudinti visus mus. Antra, tai iš dalies gali mums pavaizduoti mūsų, menkų žmonių, taką geram laimėjimui, išjudinti ir stambius, inertiškus vienetus. Ryžtingai ir planingai, be pertraukos veikiant, išjudinama ir abejinga masė.

Ne drungnumas, o nuoširdi ir atsidavime pravedama tarnyba Viešpačiui, daug laimės ir mūsų sielos išganymo reikaluose, ir mūsų pastangose prisidėti prie kitų sielų išganymo.

Washingtono mieste yra garsusis Kongreso knygynas. Puošniai rengtas, kiekviena didžiosios skaitymo salis arka kitaip papuošta, kitu išrašytu šikiu prasminta: vienur pagerbtas menas, kitur istorija, trečiojoje vietoje gamtamokslis, toliau — muzika, filosofija ir t.t. Kai reikėjo parinkti šiek religijai, buvo atsiklausta daugelio vadovaujančių religijos mo-

kytoj , ir, pagaliau, priimtas šis posakis iš pranašo Mich jo:

— Ir ko gi Viešpats reikalauja iš tav s, jei ne to, kad elgtumeis teisingai, myl tumei gailestingum ir nuolankume eitumei su Dievu.

Taip elgdamiesi b sime tikrais krikš ionimis.

APIE DU IŠGELB TUS KUNIGUS

Pir mas lietuvis marijonas, kuris dirbo su Chicagos lietuviams, buvo kun. Jurgis Kolesinskis. Chicag jį atvyko 1892 m. kovo 2 d. Vyskupas tada j paskyr organizuoti pirm j lietuvi — šv. Jurgio parapij Chicagoje.

Lietuviams jį gražiai talkino, ir tai d ka nepaprastos vieno Lietuvos žmogaus aukos. Apie j ši eilu i autoriui pasakojo žmon s, kurie kun. Kolesinsk gerai pažino ir su juo gerai buvo išsikalb j .

Atsitiko taip: kun. J. Kolesinskis buvo savo žmon ms atsidav s, nusistat s prieš rus okupacij Lietuvoje. Už dalyvavim 1863 m. sukilime jis buvo paimtas kal jim ir nuteistas mirti.

Po teismo jis buvo uždarytas vien kamer su kitu lietuviu, kuris buvo nuteistas ištremti Sibir . Tam katalikui valstie iui labai pagailo mirti nuteisto kunigo ir jį pasisi l eiti egzekucijos viet Kolesinskio vardu, o kunigas tegu keliauna ištr mim , kur žmon ms gal s daugiau naudos padaryti.

Taip anas nežinomas lietuvis, apsireng s kunigo drabužiais, ir iš j s, kai budeliai at jo vesti kun. Kolesinsk nužudymo viet . Gi kun. Kolesinskis jo vieton išvyko Sibir . ia jis ištr mime išbuvo 25 metus, gyvendamas daugiausiai Jėnisejaus apylink se. Bausm atlik s gr žo Lietuvon, bet ir ia jam s lygos rus okupacijoje buvo ne manomos, d lto — atsik l Amerik .

T fakt pasakojo žmonės, artimi kun. Kolesinskiui. Nėra galimybės jį patikrinti, bet nėra pagrindo ir juo abejoti. Kaip gi didelė auka buvo ano lietuvio, kuris ryžosi mirti, kad žmonėms apaštalas liktų gyvas.

Gražus Dievo ir artimo meilės pavyzdį paliko tėv. marijonė atnaujintojas arkiv. J. Matulevičius. Jo užrašuose skaitome:

— Jei valia prašyti, tai duok. Viešpatie, kad aš būčiau Tavo Bažnyčioje nelyginant tas skuduras, kuriuo viskiavo, o suvartojęs meta šalin kur tamsiausi kampai, tegul ir aš taip tapčiau suvartotas ir sunaudotas, kad tik Tavo Bažnyčioje būtų nors koks kampelis geriau išvalytas, kad tik Tavo name būtų šiek tiek švariau ir skaisčiau... —

Arkiv. Matulevičius moko aukotis Dievui ir žmonėms nuolankume:

— Kandidatų augštas garbės vietos, nesibijokime, pasaulyje niekad nestokuos. Mes žinome, kad stovime šalia Kristaus, gyvenusio neturte, paklusnume, sunkiame darbe, pažeminimuose, išniekinimuose, varguose, kentėjimuose; ir paskui Jėzumi ir šalia Jo stovime, stengkimės paimti tas vietas, kur kiti nemielai dirba; vietas kolabiauusiai apleistas, pralaimėtas, paniekintas. Žinome, kad mes tas žemiausias žmones akyse ir prasčiausias vietas užtektinai kandidatų išauklime... —

Kaip skaidri krikščioniško uolumo dvasia! O juk mes ir tie didieji vyrai — arkiv. Matulevičius — tik dėl to turėjome, kad atsirado sielos, kurios pasiaukėjo. Tėbūdamas dar jaunas kunigas, Jurgis Matulevičius sunkiai susirgo kaulų džiova. Neturėdamas lėšų, negalėjo gydytis ir buvo paguldytas skurdžiausioje Varšuvos priemiesio ligoninėje, ir ten laukė mirties.

Tuo metu grafaitei Cecilijai Platerytei susirpino, kad jos vadovaujama pensionatė tarp mergaičių mums reikštis klaidingai socialistiniai polinkiai. Ji pati su ta blogybe jau nebestengė kovoti. Net ir kapelionai reikiamos tokos beklaidingos mergaitės neturėjo. Tada dr. Savickas priminė grafaitei Platerytei, kad priemiesio ligoninėje rengiamas miršiai gabus kunigas, kuris ją galėtų daug paveikti.

Plateryt juo susir pino. Apmok jo gydytojus, par pino vaist ir mirtinas ligonis buvo išgelb tas nuo giltin s rankos. Šiektiek pasveik s kun. Matulevi ius tuojaus jo aukl ti jaunimo. Dar nepaj g pavaikš ioti Du žmon s už pažast j nuvedavo klas . Mergait s mat jo plat išsilavinim , gil pasišventim . Jos jaut , kad gul damas ligonin je su neturtingiausiai vargšais, jisai suprato varguomen s pad t ir mok jo Evangelijoje rasti tiksliausi atsakym j gyvenimo klausimus. Mergai i paži ros pakrypo nauja vaga.

Ir to buvo atsiekta d ka pasiaukojimo Plateryt s ir kit , kurios išgelb jo t mir iai skirt kunig - džiovinink . Ar nepam stome, kad ir m s pasiaukojimas, m s talka Apvaizdos globoje kartais gali duoti didesni rezultat , negu mes tikim s ir pramatome?

DARBAS IR GERA ŠIRDIS

Kažkas yra pasak s:

— Jeigu žmogus nesuranda sau užsi mimo, tai kipšas jam pramano.

Nenuostabu, taigi, kad tobulumo siekiantieji šventieji ypa pasižym jo dviemis doryb mis: darbštumu ir gera širdimi.

Šv. *Alfonsas* buvo padar s pasiryžim — niekada negaišinti n akimirkos laiko. Ir jisai daug dirbo, daug raš , neži rint, kad jo sveikata buvo taip menka, jog savo gyvenime jisai net devynis kartus buvo gav s paskutin patepim , beveik nuolat gerai nesijaut ir per 30 met buvo paraližuotas. Bet Dangus, tarytum, laimino t jo ryžtingum : šv. *Alfonsas* sulauk 89 met amžiaus.

Šv. *Pilypas Neri* buvo apkrautas darb naštos, j labai kantriai vilko, daug nudirbo, nors nuolat jaut si silpnas ir reguliariai tur jo kent ti nuo j kr tusio Romos drugio.

Šv. Hugonas savo darbus atlikdavo su stipraus vyro energija, o ta iau jisai buvo lyg nuolatinis kankinys, nes jam labai dažnai skaudavo galvą.

Palaimintoji *Julija Billiard* buvo nuolatinis invalidas — paliegė, o *šv. Spes* buvo akla.

Šventieji, nors ir buvo ligoni ar nelaimi prispausti, galvos neprarado, bet mokėjo apsiai darbu nuveikti ir savo šventu kantrumu mums pavyzdį suteikti. Neveltui gi vienas kvartetas šventasis yra pasakęs:

— Dievas parinko šio pasaulio silpnuosius, kad sugadint net gali mus.

Antra svarbi šventųjų savybė, tai jų malonus geraširdiškumas. Jie buvo švelni net su gyvuliais ar net negyvąja gamta. Juk atsimename, kad *šv. Antanas* sakė pamokslus žuvims.

Popiežius *Pijus V* griežtai protestavo prieš žiaurias bulių kautynes ir griežtai kunigams uždraudė jas lankyti.

Šv. Kentingern atgaivino akmenimis beveik negyvai prirenktą dagilį. Kai kurie medžiojamieji gyvuliams slapstiesi ties *šv. Kutberto* kojomis, o kregždutės buvo pratusios atkūti susišildyti po *šv. Gutlak* apsiaustu. Medžiotojų vejamas zuikelis kartą išsigelbėjo prisigėžis po *šv. Anzelmo* arkliu, o *šv. Tomas Becket* buvo lyg tikras savojo žirgo draugas.

Šv. Pranciškus giedojo himnus saulei ir kėlė mintį, kad bent Kalėdoms keliai būtų nubarstyti trupiniais paukšteliams.

Kartą *šv. Pilypo Neri* koplyčia skrido paukštelis ir jis labai rpestingai pasistengė jį išleisti, kad niekas jo nepažeistų. Kitą kartą su kažkokiu lankytoju drauge įėjo ir į šio šventojo kambarą. Kai tas žmogus rengėsi išeiti, šuo jokių būdu nesidavė išvedamas iš kambario. Taip jisai ir pasiliko prie *šv. Pilypo Neri*, kuris jį išlaikė 12 metų. *Šv. Jonas Bosco* irgi turėjo savo nuolatinį šunelį — sargą.

Prie *šv. Jeronimo* būstinės atsilankyti buvo pripratusi laukinė kiaulė. *Šv. Povilui Atsiskyrėliui* juodvarnis buvo pratęs atnešti duonos, ir neabejojama, kad ir tasai paukštis gaudavo

savo dal ... Šv. *Rokui* kasdien iš kepyklos šuo buvo pratin-
tas atnešti duonos kepal , ir už t patarnavim jįsai ger rie-
k gaudavo.

Šventieji visada buvo geros širdies. Kai vienas šventasis
raš regulas seseli vienuolynui, jįsai d jo punkt :

— Aš bevely iau jus, sesel s, matyti raupsuotomis, kaip
žiauriomis.

Šventoji gi *Gertr* dāsakydavo:

— Myl ti Diev reiškia myl ti visk , kas yra iš Dievo.

T U R I N Y S

ŽANGOS ŽODIS	7
1. AR MES ŽINOME, KUR SKUBAME?	9
Ar mes žinome, kur skubame?	11
Esame dulk iš žem s	13
Prasmingas gyvenimas	15
Ir prie televizij nepraraskim amžin j vizij	16
Myl kite, k tikite, skelbkite, k mylite.....	18
Atsakymas didžiausi gyvenimo klausim	21
Didžioji tiesa	24
Ko š pasaul at jai?	27
Ne tau skirti mes, žeme miela	29
Gyvenimo m sl besprendžiant	31
Gyvenimo prasm s bejieškant	33
Tikr j gyvenimo keli besidairant	34
Didysis gyvenimo uždavinys	36
Apie gyvenimo valandas ir dienas	38
Nematau kito kelio	40
Dievas gyvena mumyse	42
Gyvenimui pavyzdžiai	44
Vienos ašaros istorija	46
Pasaulinis gaisras ir m s kasdienyb	48
Audringoj gyvenimo j roj	49
Šimtme i išmintis	51

Saugoti tai, kas brangiausia	53
Dangaus tarnyboje	54
Kokia garb b ti Dievo vaikais.....	56
Nemesk kelio d l takelio kreivo	58
Amnezijos auka	59
Gyvenimo mokykla	62
Du pabu iavimai	64
Mergait , kuri atrado t v	65
Reikšmingi gyvenimo nuotyčiai	67
Neklysti ir neklaidinti	69
Galingasai magnetas	72
Augš iau gyvenimo debes	74
M s laukia danguje	75

2. AR PERSKAITEI LAIŠK T VO, KURIS YRA

DANGUJE?	79
Ar perskaitei laišk T vo, kuris yra danguje?	81
Apie Šv. Rašto skaitymo svarb	83
Gyvenimo kelrodis ir j gos šaltinis	88
Knyga, kuri daugiausia pasak	91
Pa m s rankas, pasisavinki širdim	93
Žyd , vaikai ir fakirai	95
Kryžiaus tarnyboje	97
Kristaus p domis	99
Gyventi Kristaus dvasia	102
Besiauokojantis ir budintis Kristus	104
Apie t , kurs mus myli	106
Vienintel viltis	108
Kristus — pergal dvasios kovose	110
Juo pasitikim ir J mylim	112
Atspind ti Krist	114

3.	DIDIEJI ŽMONĖS IR RELIGIJA	117
	Modernieji medikai apie tikėjimą	119
	Svarbus gydytojų žodis	123
	Tiesa, kuri mus gaivina	126
	Garsiausias pasaulio gydytojas apie maldą	129
	Nobelio laureatas apie Liurdą	131
	Televizijos ir atominės energijos amžiuje	134
	Svarbus mokslininko atradimas	136
	Daktarai apie gyvenimo klausimus	138
	Lietuvio filosofo patyrimai ir patarimai	140
4.	... ANT TOS UOLOS AŠ PASTATYSIU BAŽNYČIAUSI ...	143
	Mes ir Bažnyčia	145
	Laimingi, kad esame katalikais	147
	Gyvenimo krizė — atramos beješkant	149
	Pijus XII — 475,000,000 katalikų vadovas	151
	Vatikanų valstybės ir jos armija	153
	Vatikanas turi savo pinigų	156
	Dingimas mūsų geradarių	158
	Apie misionierius	159
	"Nazareto moterys"	162
	Vidurnaktis su Chicagos vyrais	164
	Nauji šventieji — kankiniai	167
	Po kankinimų nakties — laisvės aušra	169
	Ir mūsų laikais yra kankiniai	172
	Pasakoja nuo bolševikų pabėgęs vienuolis	173
	Mūsų dienų stebuklai	176
	Pasauliečiai malda už kunigus	178
	Laiškas mano brangiesiems Kristuje	180
	Mintys vienuolyno sode	182
	Jeigu kunigai kviečia mus svečius	184

5. ŠVENT J P DOMIS	187
Švent j gyvenimo paslaptys	189
Dvasios gali n patarimai	191
Pasukime žvilgsn augštumas	193
Ko reikia, kad pasiektume šventum	195
Šventoji kova	197
Švara ir tvarkingumas švent j pavyzdžiuose	199
Švent j sielos nebuvo mirusi j j romis.....	200
Apie švent j šird	202
Šventumas, linksmumas ir sveikata	204
Šventieji — ligoni glob jai	206
Tiems, kurie ilgisi Dievo	209
vairyb s iš didži žmoni gyvenimo	210
6. MEIL IR DRAUGIŠKUMAS	213
Meil Dievui ir žmon ms	215
Myl ti žmones ir sielas	217
Malda ir atlaidumu myl ti sielas	219
Meil ir auka	220
Ugnis širdyje	222
Sur g veidai ar meil artimo!	224
Meil ir amžinoji laim	226
Apie meil ir ger šird	228
Meil s pareiga	230
Širdies — mažiesiems ir silpniesiems	232
Apie tris meiles	235
Vienos meil s istorija	238
Apie moteris ir meil	241
Ryžting j dr suoli meil s kelias	242
Kur m s širdis?	244
Istorijos pamoka	246
Geras darbas	248
Elgtis teisingai, myl t gailestingum	250
Apie du išgelb tus kunigus	252
Darbas ir gera širdis	254

TO PATIES AUTORIAUS:

- Maskva be kauk s (vertimas, su kun. A. Sušinsku), 1931
- Kan. Kozmianas, šviet jas ir aukl tojas sunkiaisiais vergijos laikais, 1933
- Dejavimai, kraujas, ašaros..., 1933
- Pareiga, 1934
- K ir kaip rašyti laikraš ius, 1936 ir 1950
- K Dievas sujung , žmogus teneišskiria, 1939
- Visuotin mobilizacija atakai prieš tautos v žius, 1939
- Taip mir nemirtingieji, 1941
- Komunizmas ir revoliucija Amerikoje, 1942
- 15 sušaudyt kunig Lietuvoje, 1943
- Fifteen Liquidated Priests in Lithuania, 1943
- Bolševik kal jime ir Sibiro ištr mime, 1944
- Lietuva naci ir bolševik vergijoje, 1944
- Comparative Law, Ecclesiastical and Civil, in Lithuania, 1945
(disertacija)
- Prie vilties kryžiaus, 1948
- Aušros Vart Marija, 1950
- Motina Gailestingoji, 1957
- Amžinybei ir t v žemei, 1957